

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ИЗГУБЕНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Кирил Камбуров, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Големи снежни парцали се трупаха на купчини и се лепяха едни върху други също както на картинките от приказките, които Сара четеше на своите деца. Тя седеше пред пишещата машина, гледаше през прозореца как снегът покрива тревата и окичва дърветата с бели дантели и като че ли всичко, което се въртеше в главата ѝ още от сутринта, се изпари като дим. Така разкошно и живописно! Така красиво! Всичко тук беше красиво! Това бе приказен живот в приказен град, дори и хората наоколо ѝ изглеждаха като от приказките. Точно такива, каквито тя самата никога не би искала да бъде. Въпреки това вече много години тя се числеше към тях и може би завинаги щеше да се числи. Сара Макормик, с бунтарски дух, заместничка на главния редактор на Кармин, девойка, която през 1969 г. завърши Редклиф с пълно отличие, убедена дълбоко в себе си, че се отличава от останалите, накрая се причисляваше към тях! Няма значение. Или почти няма значение. В действителност изминаха вече повече от двадесет години. Сега беше Сара Уотсън. Госпожа Уотсън. Живееше в Ню Йорк, квартал Пърчъс, в прекрасен дом, който след четиринадесетгодишно изплащане вече почти им принадлежеше. Майка беше на три деца, имаха и куче, а последният хамстер им умря преди една година. Имаше и съпруг, когото обичаше. Милият Оли. Завършил бе търговския факултет на Харвард по същото време, когато тя завърши Редклиф и ходеха заедно от втори курс. Беше пълната ѝ противоположност. Имаше консервативни възгледи, докато тя беше като буревестник; дори по едно време не можеше да го понесе заради неговото убеждение, че във Виетнам се бият за справедлива кауза. След завършване на следването за известно време тя го напусна, като твърдеше, че не си подходат. Тогава се премести в Сохо, Ню Йорк, където с относителен успех се опитваше да пише. Два пъти ѝ отпечатваха неща в „The Atlantic Monthly“ и веднъж... да не вярваш... в „New Yorker“. Знаеше дълбоко в себе си, че писането ѝ върви. Оливър тогава живееше с двама приятели нагоре в града в апартамент

на 79-та Източна улица и със своите титли бакалавър и доктор на науките, бе получил добра работа в агентурата на Медисън авеню. Как би искала да го презира заради неговия нагаждащ се характер, но не ѝ се удаде. Тогава още знаеше, че твърде много го обича.

Когато мечтаеше за това как с удоволствие би живял в провинцията, където би отглеждал ирландски сетери и където би имал четири деца и жена, която няма да работи, Сара непрекъснато му се присмиваше. А той винаги ѝ отговаряше само със своята невероятна широка малчуганска усмивка, която още тогава ѝ разтуптяваше сърцето. Въпреки това, сама за себе си, тя знаеше, че повече би ѝ подхождал някой рошльо, с кичури по-дълги от нейните — художник, скулптор, накратко „творческа“ личност. Оливър, разбира се, беше както творец, така и интелигент. Завършил Харвард, „cum magna laude“ и никога не попада под влиянието на тенденциите на шестдесетте години. Когато тя ходеше на демонстрации, той я измъкваше от ареста, когато му се караше, а дори и ругаеше, той спокойно и разумно ѝ обясняваше, какво счита за важно и защо. Беше просто страшно добросърдечен и порядъчен, беше най-добрият ѝ другар, който никога не успяваше да я ядоса. Понякога се срещаха във Вилидж или ходеха в центъра на кафе, на чашка или на обед и той ѝ разказваше с какво се занимава и я разпитваше какво пише в момента. Оливър също усещаше, че писането ѝ върви, само дето не можеше да възприеме мисълта, че би могла да твори и като омъжена.

„Бракът е добър за тези жени, които искат някой да ги издържа. Аз предпочитам да се грижа сама за себе си, Оливър“. Тогава наистина тя можеше да се издържа сама, поне горе-долу. Имаше работа на половин щат в една галерия в Сохо, а освен това печелеше и като писателка и то печелеше добре. Поне понякога. Обаче сега я обземаха съмнения дали би се справила с всичко: да се издържа, да плаща данъци, здравни осигуровки... След осемнадесет години брачен живот тя започна да разчита във всичко на него. Той от своя страна решаваше всички малки проблеми в нейния живот, както и повечето от големите. Животът ѝ стана един херметически затворен свят, където обаче винаги беше Оли, за да я пази.

Често се измъчваше от мисълта, че разчита единствено на него. Ами ако нещо му се случи? Дали би се справила с всичко? Дали би смогнала да поддържа къщата, да издържа себе си и децата? Някога се

опитваше да заговори с него на тази тема, но той само се усмихваше и я уверяваше, че с такива неща не трябва никога да си блъска главата. Наистина не бил натрупал милиони, но му вървяло и знаел своите задължения. Имал също и застраховка за живот. Имал успехи и работата си на Медисън авеню, вече работел за „Хинкли, Бъроуз и Даусън“, една от най-големите агенции и страната, известна вече цели четиридесет и четири години. Спечелил бе за фирмата четирима от най-големите ѝ клиенти, умеел да се справя, затова колегите го ценели. Бе един от най-младите вицепрезиденти в този бранш и Сара се гордееше с него. Но въпреки всичко се измъчваше. Какво всъщност търсеше тя в този красивичък, мъничък Пърчъс; как така, че просто ей тъй си зяпаше как пада снега, чакаше да се върнат децата и в същото време се правеше, че пише разказ... разказ, който никога нямаше да напише, който никога нямаше да стигне своя край, който нямаше да стигне до никъде, също както и всички нейни останали литературни опити в последните две години. В навечерието на своята тридесет и девета годишнина тя реши отново да се захване с писането. За нея това беше важно решение. Да си на тридесет и девет години е всъщност лошо, отколкото да се прехвърлят четиридесетте. На четиридесет вече се примири с „неизбежното начало на края“, както тя с болка се изразяваше. За четиридесетия ѝ рожден ден Оливър я заведе за месец в Европа. Само нея. Две от децата бяха на лагер, а Сам бе поверен на свекървата. Тогава бе едва на седем години и за първи път се откъсна от нея. Когато пристигна в Париж, като че ли ѝ се отвориха вратите за рая... никакви деца... никакви домашни глезотии... никакви родителски срещи... никакви благотворителни обеда... никой... нищо... само те двамата и четири незабравими седмици в Европа. Париж, Рим, кратък престой на италианската Ривиера, след което няколко дни на яхта, която специално за нея Оливър бе наел и с която кръстосваха от Кан до Сен Тропе. Следваше пътуване с кола до Ез и Сент Пол дьо Венс, вечеря в „Колом Дор“ и после няколко последни стремителни дни в Лондон. През целия път непрекъснато си водеше бележки, така че изписа седем бележника. Но когато се завърна вкъщи, всичко в паметта си чувстваше като изтрито с гума. Нищо от това не ѝ идваше в главата, нищо подходящо за разказ, статия, да не говорим за стихове. Стоеше си само така и се мръщеше на тези свои записки и на празния лист в пишещата машина, който вероятно никога няма да

изпише. Дори след година и половина нищо не се е изменило. Струваше ѝ се, че на четиридесет и една години имаше зад гърба си целия си живот. Но щом споделяше това с Оливър, той винаги ѝ се присмиваше.

„Хайде де, Сари, та ти не си се изменила нито мъничко чак от нашето запознаване“. И той го мислеше искрено. Това беше почти истина, но не чак дотам. Тя самата, пък и всеки с по-критичен поглед забелязваше разликата. Прекрасният медно блестящ водопад от коси, който някога падаше на гърба ѝ, сега бе избледнял в ръждивокафяво. В прическата, достигаща до раменете, блясваше не една сребърна нишка. Веселите наситено сини очи не бяха се променили, а на сметаненобялата, все още, нежна кожа на лицето почти не се откриваха никакви бръчки, но все пак тук-там се забелязваха деликатните следи на времето. По този повод Оливър изтъкваше, че нейното лице става просто по-изразително. Като жена и сега бе хубава, а някога беше красива девойка, висока и слабичка, с изящно телосложение, с елегантни ръце и с чувство за хумор, който танцуваше в нейните очи. Точно това обичаше в нея Оливър от самото начало. Нейният смях и ентузиазъм, нейната смелост и страстна решителност да защитава своята истина, когато е твърдо убедена в нея. Докато беше млада, можеше да ходи по нервите на който и да е, но не и на Оли. Никога на Оли. На него му харесваха нейните разсъждения, нещата, които казваше и как ги казваше. Между тях се бяха създали отношения, основани на взаимно уважение и общи интереси, а и в любовта също отлично се разбираха. Това беше така винаги, това бе така и до днес. На него му се струваше дори понякога, че след двадесет години става още по-приятно. И в нещо действително беше по-приятно. В леглото се познаваха дотам интимно, че техните нежни любещи ръце галеха в дълбока съпринадлежност с безбройни докосвания облите форми на техните тела, също както сатеновото дърво се полира в гладка повърхност.

Бяха му необходими точно две години по време на нейното пребиваване в Сохо, докато я убеди да се оженият. И така на двадесет и три години тя стана госпожа Оливър Уотсън. Тъй като за всичко бе твърдоглава, отказа традиционната сватба. За да бъде в крак с модата, предпочете да се венчаят в градината на неговите родители в Паунд Ридж, където пристигнаха от Чикаго нейните родители и по-малката ѝ

сестра. В крещящо червена рокля и богато украсена широка шапка, Сара приличаше по-скоро на момиченце от картина, отколкото на булка. Важното бе, че и двамата бяха щастливи. Заминаха на сватбено пътешествие на Бермудските острови, където времето се случи отвратително, но те дори не го забелязаха. Любовните игри минаваха във весело лудуване, а от леглото излизаха чак в късния следобед и то само за това, за да плякосат още преди вечеря безлюдната хотелска столова. След което без много-много да се бавят, с неизмерими кикотения и смях, също като малки деца се вмъкваха обратно в стаята си.

Само три седмици по-късно Сара вече не се забавляваше така. Живееха в малък апартамент на Второ авеню в сграда, където живееха предимно стюардеси, млади чиновници и „свободно съществуващи“ и където непрекъснато вървеше някакъв „купон“.

Когато веднъж Оливър се завърна вкъщи, Сара имаше ужасен вид, като че ли бе умряла най-добрата ѝ приятелка. Не беше обаче никаква приятелка, „оплакваше“ сама себе си. По-точно, беше изненадана, че не получаваше менструация откакто си бяха дошли. Тъй като фанатически разчиташе на противозачатъчния песар, беше убедена, че не може да бъде бременна. Използваше го денонощно още от момента, когато излезе от олтара, чак до завръщането от сватбеното пътешествие. Само че нещо някъде се бе преобърнало и сега тя беше бременна. Настояваше за аборт. Оливър беше ужасен, че може въобще да помисли за такова нещо. Сара, обаче бе още по-ужасена при мисълта, че трябва да има дете така бързо.

„Нима веднага ще си направим семейство... Искам отново да тръгна на работа... искам да бъда нещо...“ Тъкмо се гласеше да заеме едно вакантно място за редактор на литературно списание, освен това се готвеше да започне задочно обучение в Колумбийския университет, където трябваше да подготви докторат. Малко след като се омъжи за Оли, напусна работата в галерията, тъй като ѝ беше далеч да пътува всеки ден чак до Сохо.

„Та нали би могла да си намериш работа след това“, навиваше я Оливър. Утешаваше я, говореше ѝ, правеше всичко, каквото можеше, само и само да ѝ повдигне настроението. Не можеше да я утеши, а винаги щом се връщаше вкъщи, обземаше го внезапен ужас да не би вече да го е направила, да не би докато той е бил на работа, да е

отишла да направи аборт при някого. Обаче тя никъде не отиде. Дори не направи опит за това. Беше ѝ така зле, че бе уморена до смърт и угнетена психически; само ругаеше сама себе си, клатушкаше се тромаво из апартамента и си блъскаше главата как можа да стигне до това положение. Затуй пък Оливър не можеше да скрие радостта си. Винаги твърдеше, че иска четири деца, и тъй като това дете би им отворило в настоящия момент голяма дупка във финансите, щял да се примири само с него. Добре му вървяло, бързо напредвал във фирмата. Дори и да умираха от глад, не би ѝ разрешил аборт. Категорично не. Та нали това е тяхното съвместно дете. А той го обичаше далеч, преди да се роди.

Бенджамин Уотсън дойде на този свят с малко перчемче от кафяви косми на главичката и бистри удивени очи точно девет месеца и три дни след сватбата на своите родители. Оглеждаше света около себе си с любопитен поглед, но също така и доста се наплака. Изглеждаше като миниатюрен образ на своята майка и Оливър, щастлив, че има син, още повече се радваше поради това, че приличаше на Сара. Бенджамин растеше неусетно и приличаше на майка си не само по външен вид, но също така с решителния си, упорит и пламенен характер. Понякога на Сара ѝ се струваше, че ще го удуши, докато се върне Оливър и успокои и двамата. Щом се появи Оливър още на вратата, само за няколко минути детето щастливо си бърбореше, смееше и весело се закачаше с него. В момента, когато го вземеше на ръце и се разхождаше с него из къщи, Сара падаше на креслото с въздишка и премисляше на чашка вино, как ще преживее всичко това. Майчинството явно не бе нейната най-силна страна, отгоре на всичко имаха толкова малък дом, че в него сигурно щеше да полудее. Когато времето беше лошо, както често бе тази година, и не можеше да се излиза навън, детският рев се отразяваше като ехо от всички стени и я довеждаше до безумие. Оливър мечтаеше да ги отведе навън от града, в собствена къща, но този сън бе музика на бъдещето, засега финансите не стигаха. Сара предлагаше да започне работа, обаче, както и да пресмятаха, излизаше, че цялата ѝ заплата би отишла за бавачка на малкия и не би им останало с нищо повече, отколкото преди, така че това нямаше смисъл. Единствено смисъл имаше за Сара. Така ѝ се искаше да излезе от къщи, но Оливър беше убеден, че за нея по-важно е да остане при детето.

„Оли, нима за теб е нормално по цял ден да седя и слушам как Бенджамин вреци и да си говоря сама?“ Имаше дни, когато ѝ се струваше, че няма да преживее. А мисълта за отглеждане на четири деца, която още блуждаеше в главата на нейния съпруг, едва не я доведе до самоубийство.

Нейните родители не можеха да ѝ помагат, понеже живееха чак в Чикаго, а при цялото си добро желание родителите на Оливър също не можеха да свършат работа, тъй като той е бил едно дете и майка му явно отдавна бе забравила как се гледа бебе. Очевидно беше, че Бенджамин ѝ танцува по нервите, но далеч не така, както на Сара.

С течение на времето Бенджамин постепенно се успокои, а когато започна да ходи, все по-малко измъчваше Сара. Най-после преодолява най-лошия период. За лятото взеха под наем жилище в Лонг Айленд, а след година щеше да води Бенджамин в детска градина. Само една година още... и ще бъде въкъщи почти свободна... ще може да започне отново да пише. За работа вече не мислеше. Искаше да напише роман. Всичко се явяваше в розови цветове, но изведнъж се разболя от грип. Никога през живота си не се бе чувствала толкова зле. Хремата въобще не преставаше, кашляше като туберкулозно болна и от сутрин до вечер от кашлицата ѝ се преобръщаше стомаха. И когато след месец не можеше все още да дойде на себе си, реши да прежали парите и да иде на лекар. Имаше грип, но това не беше всичко. Отново беше бременна. Този път дори не се ядоса, нито разбесня. Само беше отчаяна и плачеше по цели часове. Не искаше да се примири с действителността, не искаше отново да се подложи на наказание. Не би могла да се справи с още едно дете. Бенджамин още носи пелени, а вече ще са две деца. Като научи, Оливър също направи нещастна физиономия отначало, а такъв Сара не го познаваше. Всъщност той не знаеше как да я насърчи. А иначе както първия път, така и сега се радваше за детето, но не смееше външно да го изрази, за да не се разплаче Сара още повече.

„Не мога... аз просто не мога... Оли... моля те... не ме насилвай...“. Отново започнаха дебати за аборт и дори веднъж за малко да не убеди Оливър, тъй като той се уплаши, че може да си загуби разума, ако не се съгласи. Но накрая успя да я разубеди, а когато Сара преполови бременността, Оливър получи повишение към заплатата си, което посвети на бавачка. Наеха я да идва три пъти

седмично следобед и да помага за Бенджамин. Беше ирландско момиче от семейство с тринадесет деца и точно това бе нужно на Сара. Страшно ѝ се вдигна настроението, тъй като можеше да ходи навън, до библиотеката, да се среща с приятели и да посещава галериите и музеите. Дори започна да се радва и на Бенджамин и няколко пъти го взе със себе си на музей. А Оливър знаеше, че Сара започва да се радва и на второто дете, въпреки, че не му го признаваше.

Мелиса се роди, когато Бенджамин беше на две години и Оливър започна сериозно да мисли за преместване на семейството в провинцията. Почти всеки уикенд оглеждаха къщите в Кънектикът, обаче винаги установяваха, че за тях не им стигат парите. После опитваха на Лонг Айленд, в Уестчестър, не пропускаха нито един уикенд, за да оглеждат различни обекти. В Паунд Ридж, Рай, в Бронксвил, Катонах, докато накрая, след една година откриха в Пърчъс точно това, за което мечтаеха. Беше стар имот, необитаван от двадесет години и ги чакаше работа до гуша. Наложиха се да се ограничават в някои неща и за около година направиха от него хубаво жилище, с което и двамата се гордееха. „Това обаче не означава, че ще имаме още деца, Оливър Уотсън!“ Колкото до нея, тя смяташе за твърде голяма жертва от нейна страна, че ще трябва да живее там, заровена почти на края на света. Въпреки това и двамата бяха единодушни, че това е най-доброто решение, тъй като старото жилище на Второ авеню не можеше да се поддържа вече, а всички други обекти в града, които огледаха, бяха мънички за тях и отгоре на това страшно скъпи. Тук всяко дете имаше своята стая.

Имаха огромна всекидневна с камина и библиотека, която с любов запълваха с книги. От кухнята, през грамадните еркерови прозорци, се откриваше изглед към парцел, който Сара превърна в градина, така че да може дори когато готви, да наблюдава как там си играят децата. С преместването в провинцията се разделиха с ирландското момиче, но и без това в този период не можеха да си го позволят.

Тригодишният Бенджамин вече ходеше всеки предобед на детска градина, две години по-късно тръгна на градина и Мелиса и Сара си казваше, че би могла да започне отново да пише. Само, че за това вече почти никога не ѝ оставаше време. Имаше редовно работа до шия. Помагаше доброволно в местната болница, един ден в седмицата

посвещаваше на различни мероприятия за детската градина, дежуреше при превозването на децата, вкъщи пък трябваше да чисти, гладеше ризите на Оли и се грижеше за градината. Порядъчна промяна за бившата заместничка на главния редактор на Кармин! Комичното бе, че това въобще не ѝ пречеше. Като че ли, едновременно с преместването, част от себе си остави в Ню Йорк, тази част, която все още се опълчваше срещу брака и майчинството. Като че ли изведнъж се сля със спокойния всекидневен живот около себе си. Срещаше се с другите жени, които имаха деца на същата възраст, през уикендите заедно с Оливър играеха с приятелски съпругески двойки тенис и бридж, а с всеки изминат ден благотворителната работа ѝ запълваше все повече свободното време. И помен не остана от нейния войнствен инат. Само, че с всичко това се изпари и нейното писане. Вече дори не ѝ липсваше. Напълно ѝ стигаше това, което има — мъж и деца, щастлив, обикновен живот, изпълнен с труд.

Бенджамин стана сладко, усмихнато момченце, което не само ѝ приличаше, но имаше подобни на нея интереси, занимания и увлечения, така че постепенно в нея изчезваше спомена за ревящото, противно бебе. Мелиса, която също беше сладко детенце, се гледеше по-лесно, отколкото преди Бенджамин. В нещо приличаше по-скоро на баща си. Беше усмихната и естествена и почти не затрудняваше никого. Ходеше след Сара навсякъде радостна като кученце, носейки в ръчичка книжка, кукла или друга играчка. Колко пъти Сара забравяше, че е в съседната стая. Беше непретенциозно момиченце. Имаше руси косички и зелени очи като баща си, но приличаше по-скоро на неговата майка и Сара винаги се дразнеше, когато някой от роднините им го забелязваше.

Никога не успя твърде да се сприятели с майката на Оливър. Госпожа Уотсън каза още от началото, още преди сватбата, на своя единствен син открито какво си мисли за Сара. В нея тя виждаше твърдоглаво и трудно момиче, което на всяка цена държи да наложи своето, и затова постоянно се страхуваше един ден Сара да не навреди на нейния Оливър. Разбира се, признаваше с известно колебание, че засега Сара е добра съпруга на Оливър. Въпреки това Сара чувстваше, че старата жена я наблюдава и като че ли дебне за някакво нейно падение, някакво страшно прегрешение, което накрая би доказало, че е права. Тяхната единствена съвместна радост бяха двете деца, които

носеха утеха на госпожа Уотсън и които сега Сара обичаше, все едно че винаги ги е желала още от началото. Само че госпожа Уотсън добре помнеше как беше в действителност. Оливър никога не споделяше нищо с тях, но майката добре чувстваше какво става, без да има нужда някой да ѝ казва. Беше интелигентна и чувствителна и знаеше много добре, че Сара не ликуваше като забременя, и че не се радваше даже в първите дни на Бенджамин. Но от друга страна трябваше да признае, че Бенджамин не беше лесно бебе. Човек можеше да полудее от неговите вечни колики и резове. Но всичко отмина. Децата растяха, Сара и Оливър се разбираха чудесно, имаха много работа и всичко им вървеше. И като че ли Сара вече окончателно се отказа от своите литературни аспирации, които за госпожа Уотсън изглеждаха винаги малко ексцентрични.

— Добро момиче е, Филис, не бъди такава с нея. Беше твърде млада, когато се взеха. А Оливър е наистина щастлив с нея.

Съпругът ѝ винаги оценяваше всичко по-задълбочено от нея.

— Аз знам... само че все ми се струва, че иска да постигне нещо повече от това, на което е способна, и че от това може Оливър зле да си изпати.

Беше проникателно наблюдателна, по-проникателно, отколкото самата тя усещаше. Но Джордж Уотсън само клатеше глава и благосклонно ѝ се усмихваше.

— Оли вече може да се справи с нея.

— Не съм напълно сигурна. Мисля, че ѝ угажда във всичко, каквото ѝ хрумне, без значение дали трябва или не трябва. Такъв е вече.

Усмихваше се нежно на своя мъж, когото не бе престанала да обича вече почти четиридесет години. Отдавна ги свързваше съвместен физически и душевен път. Не можеше да си спомни нито миг да са били разделени.

— Оливър напълно прилича на тебе. Прекалено голям добряк е станал. А това е лошо, ако попадне някога в ръцете на неразбрана жена.

Винаги се безпокоеше за своя син и дори след всички тези кризисни години нямаше пълно доверие на Сара.

Разбира се, Джордж усещаше как го ласкае неговата обичана жена и го оценяваше с усмивка, която все още я караше да се вълнува.

— Бъди справедлива с нея, Филис. Нищо лошо не е направила на нашето момче, а дари него и нас с две хубави дечица.

Бяха наистина хубави, и въпреки че нито едното не приличаше точно на своя баща, и двете имаха нещо от неговата класическа осанка. Оливър беше висок, с елегантна атлетическа фигура, а на гъстите му руси коси завиждаха всички майки, когато беше малък, както и всички девойки, когато следваше. Веднъж донесоха на Сара клюката, че Оливър Уотсън се смята за най-красивия мъж в Пърчъс, но тя избягваше да му признае това, за да не му дава „криле“.

— Как мислиш, Джорджи, дали ще имат още деца?

Филис често мислеше за това, но не смееше да пита сина си, да не говорим за Сара.

— Не зная, мила моя. Мисля, че вече имат пренаситен живот. А днес човек не знае какво го чака. Оливър работи в несигурен бранш. Рекламата не е вече това, което беше преди години. Днес доверие на никого да нямаш. Сигурно би било по-мъдро да нямат повече.

През своя дълъг живот, той често беше свидетел как много от неговите инвестиции, които изглеждаха отначало абсолютно надеждни, понижаваха своята стойност и накрая почти нищо не оставаше. Всекидневните разходи хвърчаха стремително нагоре, така че трябваше с Филис да внимават какво вършат. Преди около петнадесетина години, когато Оливър беше студент, си купиха красив дом в Уестчестър. След това Джордж постоянно се притесняваше за финансовите им проблеми. Не можеше да се каже, че имаха недостиг, но ако живееха и двамата още двадесет и пет години, а това не беше изключено, можеше спестяванията им да минат под критичната граница. Сега тя беше на петдесет и девет години, а той гонеше шестдесет и втората. Тъкмо се пенсионира от банката и получаваше прилична пенсия. През годините инвестираше парите си доста мъдро, но въпреки това... човек трябва да бъде внимателен. Това повтаряше на Оливър, когато и да го видеше. Преживя вече твърде много — една голяма война и редица по-малки. Сам беше участвал в битките при Гуадалканал и имаше късмет, че остана жив. По време на голямото поражение през 1929 г. беше на дванадесет години и знаеше много добре колко жестока може да бъде кризата. Имаше желание синът му да бъде внимателен. „Защо би трябвало да имат други деца?“

С това Сара беше напълно съгласна. По този въпрос бяха абсолютно на едно и също мнение с Джордж Уотсън. А когато и да заговореха за това с Оливър, било късно вечер в леглото, или като се разхождаха в гората край Пърчъс, Сара казваше на Оливър винаги, че счита за глупост въобще да си помислят за такова нещо.

— Защо да имаме други деца, Оли? Мелиса и Бенджамин израстват. Добре са и имат вече свой собствен живот. След няколко години ще правим, каквото си поискаме. Защо да си завързваме ръцете с всички тези проблеми?

Само като си помислеше за това, се разтреперваше.

— Този път би било различно. Можем да си позволим някой да помага. Не знам, само ми се струва, че би било чудесно. Един ден, може би, ще съжаляваме, че сме нямали повече деца.

Гледаше я нежно с очите си, които винаги хвърляха в екстаз дамите на студентските забави, но които не успяха да прекършат Сара.

— Дори и за децата това би било неподходящо сега. Бенджамин вече е на седем години, а Мелиса на пет. Едно бебе би било натрапване за тях. Трябва да се съобразяваме и с това.

Говореше с гореща самоувереност, но той само с усмивка я вземаше за ръка и отвеждаше до паркирания автомобил. Току-що си бяха купили своя първи „Мерцедес“, а тя още не знаеше дори, че Оливър ѝ готви за коледен подарък кожух. Избрал го беше в магазина на Бергдорф Гудман и поръча да му добавят и монограм.

— Изглежда, нищо не може да те убеди — казваше винаги разочарован.

— Точно така.

Не се пречупи. Не му се отдаде да я убеди да имат друго дете. Беше на тридесет и една години и животът ѝ харесваше такъв, какъвто е. Цял ден тичаше по разни комисии, половината от живота си прекара в превозване на децата до училище и обратно, водеше Бенджамин на скаутски занимания, а Мелиса — на балет. Като е гарга — да е рошава! Имаха вече дървена ограда, две деца, дом в провинцията, а преди година дори си купиха ирландски сетер. Вече не би се жертвала, даже и заради Оли.

— Какво ще кажеш да заведем на Коледа децата на ски? — попита я той, когато се качваха и колата.

Оливър не обичаше да бъде далеч от къщи през празниците, защото у дома му харесваше най-много, а също така по-приятно бе и за неговите родители. У родителите на Сара в Чикаго, всяка година на Коледа пристигаше от Грос Пойнт нейната сестра с децата си, а неговите родители имаха само него. А и без това Сара твърде не държеше да прекарва празниците при родителите си. Веднъж опитаха и след това Сара ругаеше цели три години. Сестра ѝ я дразнеше, а и с майка си не се разбираха никога, затова най-добре ги задоволяваше това, с което бяха свикнали.

— Това би било чудесно. Къде? На Върмонт?

— Какво ще кажеш тази година нещо по-добро? Например Аспен?

— Сериозно ли говориш? Тази твоя премия от миналата седмица изглежда е била доста тлъста.

Беше намерил за агенцията най-добрия клиент, когото някога са имали. Още не беше ѝ казал колко всъщност бе получил за това, а и за двамата изминалата седмица беше такава въртележка, че Сара дори не любопитстваше.

— Наистина е нужно да заминем някъде да се повеселим, ако това ще ти достави удоволствие. Или ако искаш може да останем тук и да заминем, когато децата тръгнат на училище. Мама ще дойде да ги гледа. Е, какво ще кажеш?

— Би било великолепно! — притисна се към него Сара и последва гореща прегръдка в новата кола.

Накрая опитаха и двете. С децата заминаха за седмица между Коледа и Нова година на Аспен, а месец по-късно Оливър заведе Сара на Раунд Хил в Джамайка, където прекараха една романтична седмица. Имаха самостоятелна вила с изглед към залива Монтего. Със смях си спомняха медения месец на Бермудските острови и как там не мърдаха от стаята си, а в столовата едва имаха време да се навечерят. Тази отпуска много не се различаваше. Преди обед играеха тенис, плуваха ѝ се препичаха на плажа, а когато се спускаше следобедът, страстно се любеха в своята вила. Дори, повече от половината вечери, си поръчваха яденето в стаята. Това беше най-романтичният излет в техния живот, а когато напуснаха Джамайка, ѝ двамата се чувстваха като новородени. Сара не можеше да се начуди как все още дълбоко го обича. Познаваха се от дванадесет години, от осем години бяха

съпрузи, и въпреки всичко на Сара ѝ се струваше, като че ли едва вчера са се влюбили, а и Оливър сигурно си мислеше същото. Любеше се с нея с енергията на осемнадесетгодишен младеж, а още по-забележително беше, че все още с удоволствие приказваше с нея по цели часове. Винаги добре се разбираха в секса. И както годините си минаваха и носеха и за двамата нови възгледи, нови гледища и нови хоризонти, Сара и Оливър вече не се различаваха толкова даже по начина на своето мислене, вече нямаше такава стръмна пропаст между тях, както някога. Постепенно свикнаха заедно и Оливър обичаше да закача Сара, че сега тя е по-консервативна, а от него току-виж, станало либерал. Струваше му се, като че ли бавно се сливаха в една личност с еднакво мислене, едно сърце и една цел.

От Джамайка се завърнаха в особено състояние, успокоени, със забавени рефлексии във всекидневната суматоха, а когато сутринта, след завръщането седяха на закуска, Оливър призна, че въобще не му се ходи в службата, далеч от нея. Тайно си смиваха на масата над детските главички. Сара изгори палачинките, в пшеничната каша направи топчета като орехи, а месото сервираше на масата почти сурово.

— Това е една закуска, мамо! — оплакваше се Бенджамин. — Трябва да е била страхотна отпуска, щом си забравила и да готвиш!

Заикоти се на собствената си шега, а Мелиса се присъедини към него със звънкия си смях. Тя се държеше много по-плахо от Бенджамин, който за нейните пет години представляваше най-големия и главен герой, веднага след баща ѝ.

Децата заминаха на училище, Оливър бързаше за влака, а на Сара не ѝ се искаше нищо да прави. По цял ден не беше на себе си и не успяваше да се захване с нищо. Наближаваше вечерята, а тя още не се помръдваше, цял ден се шляеше из къщи и нямаше нищо свършено. Припомняше си тази великолепна отпуска, когато се чувстваше като в рая.

Само че седмиците минаваха и нищо не се изменяше. По цели дни едвам се влачеше, а когато беше неин ред да превозва учениците, или когато трябваше да откара някъде собствените си деца, това напълно я изчерпваше и в десет часа вече тихичко похъркваше в спалнята.

— Сигурно е от възрастта — нареждаше пред Оливър една съботна сутрин, когато на празно се опитваше да свърши някаква работа.

— А не си ли отново анемична?

Вече на няколко пъти преди имаше малокръвие и така лесно можеше да се обясни проблемът, който с течение на времето все повече я измъчваше. Цял месец вече нищо не правеше, а в същото време трябваше да организира за пролетта две благотворителни акции, които вече й изглеждаха неосъществими.

Една сутрин отиде на лекар за изследване на кръвта и за цялостен преглед, а когато следобед изведе децата навън, бог знае защо, се чувстваше по-добре.

— Сигурно само си внушавам всичко — съобщи на Оливър, който й телефонира, че ще се забави в службата и няма да се върне за вечеря. — Отидох на доктор и веднага ми е по-добре.

— Какво каза?

— Нищо особено.

Не му издаде, че докторът я пита дали не се чувства потисната или нещастна и дали всичко е добре между нея и Оливър. Очевидно един от началните признаци за депресия бе хроническата умора. Но каквото и да беше, явно не бе нищо сериозно. Сам докторът констатира, че му се вижда здрава. Дори беше напълняла с два килограма през последните три седмици. И няма нищо за чудене, нали само седи или спи постоянно. Беше прилежна читателка, но сега и това пренебрегваше, както остави и тениса, който преди играеше всяка седмица.

На другия ден, обаче, имаше договорена партия и въпреки, че отново се чувстваше уморена, беше с ракета в ръка, когато телефонът иззвъня. Беше лекарят.

— Всичко е наред, Сара.

Сетил се сам да й телефонира, което отначало я стресна, но после си каза, че това е просто учтивост след толкова години познанство.

— Нямате никаква анемия и сте напълно здрава, никакви сериозни проблеми.

Чуваше го ясно как се смее, което при нейната умора направо я ядоса.

— Защо тогава постоянно съм така стегната? Даже ми е трудно да сложа крак върху крак.

— Нима сте си изгубили паметта, мила моя?

— Вие сте интересен. Искате да кажете, че съм имала халюцинации? Браво. Точно това исках да чуя в девет часа сутринта.

— А какво ще кажеш, ако имам случайно добра вест?

— Каква?

— Какво ще кажеш за нов прираст в семейството?

Казваше ѝ го, като че ли ѝ подаряваше милион, а на нея ѝ се струваше като го слушаше, че ще припадне насред стаята с ракетата в ръка.

— Шегувате се, нали? С това майтап не бива. Вече имам големи деца... аз... само това не... дявол да го вземе! — Свлече се тронаво на първия срещнат стол и сълзите ѝ потекоха.

Сигурно не говореше сериозно. Но тя знаеше, че е прав. Стана това, което в действителност не искаше и да помисли. Не искаше да си признае истината, защото не я допускаше. Не получи менструация не защото бе преуморена, анемична или стара. Беше бременна. На Оли въобще не спомена за своя проблем. Внушаваше си, че няма нищо. Нищо! А този път вече знае какво да направи. Сега е 1979 година. Децата вече са доста големи. Тя е на тридесет и една години и абортите са позволени. Този път Оливър няма да може да я накара. Никакви деца повече няма да има. „В кой ли месец съм?“ Разбира се, много добре знаеше това... иначе нямаше как да стане... За всичко е виновна Джамайка... също както на сватбеното пътешествие на Бермудските острови се сдобиха с Бенджамин... По дяволите цялата отпуска!

— Кога последно имахте менструация?

Докато му отговори, трябваше да пресметне назад. Според лекарския език, беше бременна в шестата седмица. Според нея — едва в първия месец, така че имаше предостатъчно време за аборт. Мислеше дори да махне детето и нищо да не каже на Оли, дано да не научи техният доктор. Веднага трябва да даде заявка за гинеколог по телефона.

— И така, Сара, честито. Вие сте щастлива жена. Оливър несъмнено ще бъде възхитен.

— Сигурно — благодареше му с глас, който звучеше, като че ли имаше парче олово в гърлото.

Веднага, с треперещи пръсти, избра номера на своя гинеколог и даде заявка за следващия ден. След което с ужас си спомни, че и Уестчестърския клуб я чакаха нейните партньори по тенис. Въобще не ѝ се ходеше там, но нямаше да е прилично спрямо тях, затова побърза навън към колата. При това неволно се погледна в огледалцето. Това не трябваше да ѝ се случва... това не е възможно... та нали когато беше млада, искаше да стане писателка... когато... ако... или може би даже не. Сигурно никога няма да бъде нищо друго, освен домашарка. В Университета такова нещо ѝ изглеждаше абсурдно и го възприемаше като пример за най-лош характер. От нея стана това, което никога не желаше да бъде. А нима е била нещо друго? Домашарка! Извика го на глас в колата, все едно изричаше най-мръсната псувня... бебе... боже господи... бебе... и какво от това, че всичко сега бе по-различно, че можеха да си позволят бавачка, че жилището им беше доста по-голямо и стигаше за всички. То щеше да реве по цели ноци, трябваше да се къпе, облича и кърми, щеше да се нуждае от грижи и възпитание, трябваше да се вози насам-натам. Нямаше вече никога да се сбъдне това, което желаше. Никога. И като че ли това още неродено дете, даже само мисълта за него, застрашаваше собственото ѝ съществуване. О, тя нямаше да остави нещата така.

Бързо обърна колата, изкара я на пътя и за десет минути беше на тенискортовете. Слезе цяла пребледняла, дори имаше чувството, че ѝ се повръща и вече знаеше къде е причината.

Вечерта Оли трябваше пак да закъснее заради изработване на оферта за важен клиент. Но какво от това, че има важни клиенти? Според нейните убеждения, и без това животът ѝ бе проигран.

Когато Оли се завърна, Сара вече спеше, а на другия ден сутринта приготви закуската с огромни усилия. Оливър искаше да знае какво я тревожи, но тя му отговори, я боли страшно глава.

— Вече знаеш ли резултатите от изследването? Обзалагам се, че наистина имаш малокръвие.

Държеше се неочаквано грижовно и тя, вместо да бъде доволна от това, не можеше да си намери място от яд, като си помислеше, какво ѝ е направил.

— Не, още не са готови — отговори му заднешком, като оправяше чиниите, за да не прочете в очите ѝ лъжата.

След един час беше при гинеколога. Начерта му набързо своя план за аборт, само че докторът ѝ изкара дъха само за миг като я попита какво мисли за това нейно намерение Оливър.

— Аз... той... хм... — Не можеше да го излъже. Погледна го право в лицето, а в очите ѝ блестеше неизречено предупреждение; нека само да опита да откаже. — Нищо не съм му казала.

— За аборта или за детето? — изглеждаше учуден докторът.

Той ги познаваше и винаги си мислеше, че това е от тези страшно щастливи семейства, където и двамата са искрени един към друг и без пречки взаимно се доверяват.

— Нито за едното, нито за другото. А и не мисля нищо да му казвам.

Както слушаше, изражението на доктора се вкамени и завъртя с глава в знак на несъгласие.

— Мисля, че правите грешка, Сара. Има право да знае. Това е и негово дете.

И веднага му мина през ума мъчителна мисъл. Ами ако например всичко между тях не е наред наистина. Всичко е възможно.

— Сигурна ли сте, че това дете е... наистина негово?

— Разбира се, че е негово — отговори му Сара с усмивка. — Просто не искам никакво дете.

Аргументира се нашироко защо, а той мълчеше. Когато свърши, повтори ѝ отново само, че според него, така или иначе, би трябвало за това да поговори и със своя съпруг. Посъветва я още веднъж порядъчно всичко да обмисли и едва чак тогава щеше да ѝ определи дата кога да дойде, в никакъв случай по-рано.

— Още сте твърде млада. Съвсем не сте толкова възрастна, че да не можете да имате дете.

— Ама аз тъкмо се радвах, че най-после ще бъда свободна. След единадесет години Бенджамин ще стане студент, а Мелиса само две години след него. Ако родя и това дете, ще бъда затворница още двадесет години. Не искам така да се обвързвам.

Дори в нейните собствени уши това звучеше невероятно егоистично, но не можеше да си помогне. Не беше по силите ѝ да потисне своите чувства.

— И Оливър ли гледа на нещата като Вас?

Много не му обясняваше. Не искаше да знае, че Оли винаги е мечтал за много деца.

— Не сме говорили заедно по тези въпроси.

— А би трябвало да го направите. Телефонирайте ми след няколко дни, Сара. Имате още много време за размишление, нищо няма да изпуснем.

— Времето нищо няма да промени.

Тя излезе от кабинета разгневена и ядосана, защото ѝ се струваше, че я зарязаха нарочно в такова затруднено положение. Та нали от него чакаше да ѝ реши проблема, а той не го направи.

Щом се прибра къщи, Сара се разплака. Когато Оливър се завърна в единадесет часа вечерта, тя лежеше в леглото и се преструваше, че я боли глава. Децата отдавна бяха заспали. Телевизорът бръмчеше напразно в спалнята, а тя все още беше решена твърдо нищо да не му каже.

— Как мина днес? Изглеждаш уморен.

Следеше го с тъжен поглед като влизаше в спалнята.

— Бива.

Той седна с усмивка на леглото и си разхлаби вратовръзката. Русите му коси бяха поразрошени от вятъра и беше уморен, но въпреки всичко, това страшно му отиваше. Как можеше да изглежда така красив? За него животът бе като перце. Всеки ден си ходеше в канцеларията и общуваше с истински хора в истински свят. Защо той можеше да оближе целия каймак на живота, а тя трябваше от сутрин до вечер да се трови с разни жени и деца. Животът имаше и някои несправедливи страни и, както тя виждаше, това бе една от тях. Понякога мечтаеше да бъде мъж, за да може животът ѝ да протече по друг начин, за да може да си намери вече работа, а да не прави това, което сега прави. Само че така би било за нея страшно лесно. А сега има две деца, премести се от града и се отказа от своите блянове. И за капак на всичко сега я чака друго бебе... ама не, бързо се коригира... ще го махне.

— Какво става с тебе, Сари? — внимателно се наклони към нея Оливър, за да я целуне.

Познаваше я достатъчно добре и виждаше в очите ѝ безпокойство, което бе породено не от чувството за вина за това, което

възнамеряваше да направи, а от злоба, която я обземаше заради станалото.

— Няма нищо. Също съм изморена.

— Децата ли те ядосваха?

— Не... те бяха чудесни.

— Е, тогава какво се е случило? — настояваше той.

— Нищо — излъга Сара.

— Хайде, стига — каза той, като си свали сакото, разкопча ризата си и седна по-близо до нея. — Няма да се оставя да ме заблуждаваш. Та нали виждам, че си загубила ума от страх.

Но веднага го обзе ужас. Преди време беше срещнал един познат, на чиято жена бяха открили рак и за четири месеца почина. Мъжът остана сам, в окаяно състояние, с три деца. Оливър знаеше, че не би преживял, ако се случеше нещо със Сара. Твърде дълго време вече я обичаше. Тя беше всичко за него.

— Известни ли са вече резултатите от изследването? Ще ми кажеш ли нещо?

Изведнъж в главата ѝ проблесна това, което я съветваше докторът... „Би трябвало да му го кажете, Сара... има право да знае това... това е и негово дете...“. „Само че аз не искам!“ — крещеше в нея някакъв вътрешен глас.

— Резултатите са наред — каза тя, но накрая победи откровеността, която между тях винаги беше нещо естествено. От устата ѝ се изплъзнаха думи, за които знаеше, че по-късно ще съжалява. — Поне горе-долу.

Той пое нежно ръката ѝ, но в същото време в него бушуваше болезнена тревога.

— Какво искаш да кажеш? — Висеше над нея с притеснени очи и гласът му се преплиташе. — Какво точно ти казаха?

Тя веднага разбра за какво се сеца Оливър и повече не можеше да удължава неговите опасения. Не искаше повече да има деца от него, но все още го обичаше.

— Не е нищо толкова, каквото си мислиш. Не гледай уплашено.

Когато седна, за да го целуне, чувстваше, че целият трепери.

— Тогава какво има?

Все още се колебаеше дали да му каже истината, но когато го погледна в очите, призна му шепнешком с дълбоко отчаяние.

— Бременна съм.

За момент нито един от тях не мръдна, но веднага щом нейните думи проникнаха в съзнанието му, първоначалното парализиране го напусна.

— Боже мой... защо не си ми казала? — изправи се той и широко се усмихна.

Но радостта му бързо премина, като видя изражението на очите ѝ. Изглеждаше, като че ли по предпочиташе да има рак.

— До вчера не знаех за това. Глупаво е, но е така. Сигурно на Джамайка е станало.

Оливър не можеше да скрие малчуганската си усмивка, а Сара имаше чувството, че ще го прасне по главата.

— Ех, значи така. Дори в съня си не бих се сетил. Сигурно нещо става с мен, че паметта ми изневерява.

Очите и гласът му изразяваха върховна нежност, но въпреки това Сара измъкна ръката си от неговата и се подпря на възглавницата, като че ли искаше да бъде колкото се може по-далеч от него. За всичко беше виновен той.

— Мисля да го махна.

— Сериозно? А кога се реши на това?

— Само няколко секунди, след като научих. Оли, аз не бих могла да се подложя пак на наказание.

— Ти добре ли си?

Бавно завъртя глава и вече знаеше, че я чака тежка битка. Този път имаше намерение да не я загуби. Не искаше това дете.

— Вече съм твърде стара, а и за децата не е добре.

— Това са глупости и ти добре го знаеш. Сигурно биха се напикали от радост, ако им съобщим.

— Нищо няма да им казваме и готово. След няколко дни всичко ще свърши.

— И ти мислиш, че това е правилно? — Оливър стана и започна нервно да ходи по стаите. — Нима е възможно просто така да се отървем от него? Какво става с тебе? Винаги, когато забременееш, трябва да дискутираме твоите безсмислени хрумвания за аборт.

— Не са безсмислени. За мен те имат смисъл. Не искам повече никакво дете. Всеки ден ти изчезваш в службата и си имаш свой живот. А аз тук изнемогам, превозвам деца, ходя на бебешки срещи и вече

нямат и най-малкото желание да се обвързвам с такива неща още двадесет години. Десет години вече съм отбила, така че половината е зад мен и ти нищо няма да промениш.

— Е, и? Заради какво толкова важно искаш да убиеш това дете? Сигурно от тебе ще стане славен неврохирург? За бога, няма ли да разбираш, че това, което правиш, е важно, че възпитаваш нашите деца? Нима това е такава голяма жертва за теб? Знам, че в Сохо си представяше, че ще живееш между тези налудничави, измачкани рошльовци, че ще пишеш стихове и ще сътвориш най-хубавия американски роман. Лично аз си мисля, че това, което правиш тук, има далеч по-голям смисъл и ми се струваше, че самата ти вече го осъзна. Кога най-после ще ти дойде разума в главата, Сара?

— Вече ми дойде разума, дявол да те вземе. Разумът ми дойде, имам бръчки, писна ми и нямам намерение вечно за някого да се жертвам. За бога, дай ми също някакъв шанс. А аз, какво? Не ти ли е минавало някога през ума, Оливър, че на света не съществуват само деца?

— Струва ми се, че бръцолеваш само врели-некипели. Аз бачкам в Ню Йорк, та чак пушек се вдига от мен, а ти тук си играеш тенис с приятели, с Мелиса правите формички от пясък и аз смятам всичко това за нормално. Само, обаче, не се старай да ме убедиш, Сара, каква е това за тебе несправедливост и затруднение. Не ми минават такива. А детето този твой живот няма въобще да промени.

— Върви по дяволите!

Караха се до кръв чак до два часа през нощта, и на другата вечер, и на по-другата вечер. Караниците нямаха край цяла седмица и следващата седмица също. И двамата ревяха, праскаха с вратите и просташки се ругаеха. Всичко свърши с това, че Оливър най-напред помоли Сара да не маха детето, но после само вдигна безпомощно ръце и каза да прави каквото си иска.

На два пъти Сара уговаря датата за аборт, а дори допусна и такава грешка, че се обади на сестра си в Грос Пойнт. Обаче и с нея се скараха още повече, тъй като сестра ѝ я обвини, че няма в себе си нито капка приличие и морал и, че трябва да е полудяла.

С Оливър се препираха няколко седмици, докато се изчерпаха и двамата. Накрая успяха някак си да се договорят и Сара не направи аборт. Но Оливър трябваше да се съгласи с това, че след това дете Сара

ще може да се подложи на гинекологично прекъсване функцията на яйчниците. Той беше убеден, че това би било глупост, но повече не искаше да спори, тъй като не би превъзмогнал подобна нова атака на техните съпружески устои. Сара го предупреди, че в никакъв случай не би допуснала да я изненада отново някакво дете като стане на четиридесет години.

Детето дойде на бял свят в деня на изборите и Оливър присъстваше в родилната зала, за да насърчава Сара. Децата с радостно нетърпение очакваха бебето. За осемгодишния Бенджамин цялото това събитие събуждаше любопитно вълнение, а шестгодишната Мелиса като че ли щеше да получи жива кукла. Само Сара не проявяваше никакъв ентузиазъм преди раждането. Когато излезе главичката, Оливър следеше с ужас как Самюел Уотсън си пробива път към света с гръмък рев и учудено гледеше своя баща. Подадоха детето най-напред на Оливър, а той нежно го предаде на Сара, която имаше сълзи по бузите, защото си припомни какви лоши работи беше наговорила за това дете. То имаше черна косичка, зелените очи на Оли, сметановобяла кожа и поглед, в който можеше да се отгатне голяма мъдрост и чувство за хумор. Беше такова дете, в което всеки би се влюбил от пръв поглед, а Сара се влюби в него от първия миг, в който го държеше на ръце, така страстно, както се бореше срещу него. Беше „нейното“ бебе и то не плачеше, не вресчеше, беше спокойно и щастливо от първия ден. Самюел се превърна в нейната голяма любов в живота. Всяка вечер Сара разправяше на Оливър на какво е способен Сам и колко е гениален. Беше страшно сладко детенце, което очарова всички още от началото. Оли, Сара, братчето, сестричката, както и баба и дядо. Беше разкошно, живо доказателство, че Оли беше прав и те бяха щастливи, че Сара не махна детето. Всичко с него вървеше леко, носеше им само радост и въобще не ги затрудняваше, както се боеше Сара.

За да улесни Сара, Оливър назначи прислужница — местна жена, която петнадесет години работеше при един владика и сега мечтаеше за семейство, където би намерила повече живот и емоции. Мелиса и Бенджамин ѝ харесваха много, но още от първия момент се влюби в Сам, както и всички останали. Той имаше издути бузки и красива усмивка, пълнички ръчички и крачка, които направо изкушаваха човек да го прегърне силно и да го целуне. Често се случваше така, че Агнес,

неговата бавачка и Сара го целуваха и двете едновременно на всяка бузка, като едни на други си удряха носовете. След това и двете се смееха на това, как Сам ликуваше от радост. Точно такава жена като Агнес беше нужна на Сара още някога при Бенджамин, когато ревеше така като го болеше коремчето, че едва не събаряше техния апартамент на Второ авеню. Само, че тогава, впрочем, нямаше как да платят подобна помощ. Сега беше коренно различна ситуация. Оливър правилно предвиждаше, че всичко ще върви доста по-леко.

Сара вече не трябваше да приготвя закуската. Не трябваше да готви за вечеря. Не трябваше да чисти, нито да пере. Два пъти седмично идваше чистачка да чисти, а за всичко друго се грижеше чудесната Агнес. Агнес се задоволяваше с малка стаичка, която ѝ построиха на бившата тераса пред гостната стая, сега определена за бебето. Денонощно всички се мотаеха около Сам — Сара, Оливър и Агнес, както и Мелиса, която го гледаше, а и брат ѝ Бенджамин, който му носеше бейзболни ръкавици и футболни топки. Въпреки всичко, Сам не беше разглежено бебе, точно обратно — беше страшно мило детенце, което непрекъснато носеше радост на цялото семейство и огряваше като слънце живота на всички край себе си. Не се сбъдна злият сън на Сара за детето, което щеше да унищожи целия ѝ живот. Точно затова, не можеше за нищо да обвини Сам. Не ѝ губеше никакво време, в детската градина по-късно нямаше никакви проблеми, играеше си еднакво добре с Агнес или Мелиса, така както и с нея, разбира се най-обичаше с Бенджамин или с баща си, така че Сара нямаше от какво да се оплаче...

Докато се усети, Бенджамин стана на седемнадесет години и сега завършваше средното училище. Мелиса бе на петнадесет и не се отделяше от телефона, който, интересно защо, мъкнеше със себе си в килера над стълбището. Там сядаше свита на пода между скиорските принадлежности и бърбеше с момчета, за които вкъщи никой никога не беше чувал. Сам беше вече на девет години и си играеше спокойно в своята стая, увлечен в своите собствени занимания, така че почти нямаше нужда майка му да се занимава с него. Затова Сара нямаше и най-малката пречка да пише. Не можеше да прехвърли вината за ненаписаните страници и замлъкналата пишеша машина върху децата.

И както си седеше и наблюдаваше падащия сняг, питаше се какво ще каже довечера на Оли. Поне да не я питаше как ѝ върви писането. В

последните две години той проявяваше постоянен интерес относно това, което я водеше до отчаяние. Не искаше да му признае, че не можеше да се помръдне от мястото си, че на четиридесет и една години се сбъднаха най-лошите ѝ предчувствия. Животът ѝ беше свършил наистина. Никога не се бе чувствала така непроизводителна, стара и уморена, а този път знаеше със сигурност, че не е бременна. Вече много отдавна, веднага след раждането на Сам, се подложи на гинекологично премахване функционирането на яйчниците, както се бяха уговорили с Оливър, и както той ѝ обеща. Сега това беше нещо диаметрално различно. Постепенно я обхващаше чувството, че животът ѝ не води наникъде, че сънищата, които бленуваше на двадесет години се разпръснаха много отдавна и вероятно не са имали дори своето основание. Сега вече от нея никога нямаше да стане писателка.

На тридесет и пет години такъв извод би я унищожил, на тридесет и девет годишна възраст това би я убило. На четиридесет и една години това само я наскърбяваше. Вече не ѝ оставаше нищо друго, освен обикновения живот, затова пък Оли постигаше все още най-високи резултати. Това бе особено чувство. А нейните деца бяха по-важни отколкото тя самата. Всяко запълваше с нещо своя живот. Бенджамин бе великолепен спортист и отличен в училище. Мелиса проявяваше невероятни артистични наклонности. Казваше, че ще стане актриса, а двамата с Бенджамин се готвеха да продължат в Харвард. Самюел пееше в хор, имаше ангелско гласче и толкова приятна и любезна душичка, че целият свят го обичаше. А какво има тя? Децата. Оли. Дом. Спомена, че преди двадесет години ходеше в Редклиф. И какво от това? Кой се интересуваше? Кой знаеше това? Кой си спомняше за това? Оставаше ѝ една капка надежда, още една неосъществена хапка от нейната нищо не струваща погача. Така или иначе не можеше да се изпълни. Как така? Живееше тук. Те имаха нужда от нея. Наистина ли имаха? Та нали имат Агнес... но тя не можеше да направи на Оли... Тъжно се усмихна сама на себе си, когато Агнес пусна навън кучето и то лаейки бягаше и скачаше весело в снега. Всички са така щастливи. Дори и Агнес. А защо тя чувстваше такава празнота? Какво бе загубила? Какво ѝ липсваше? За какво всъщност ставаше въпрос? Какво искаше? Всичко. Абсолютно всичко. Слава, успех. Пълноценен живот. Просто да бъде нещо, нещо важно. И

добре знаеше, че това никога нямаше да стане. Щеше вечно само да седи, да гледа как пада снега, и докато Оли печелеше нови клиенти, нейният живот щеше да отминава безвъзвратно. Сега притежаваше собствен мерцедес и два кожуха. Благодарение на настойчивостта на Оли имаше три чудесни деца, имаше фантастичен съпруг, но нищо от това, което смяташе за много важно не беше само нейно. Беше без талант. В нищо не успя. Всичко свърши. Момичето, което беше някога, изчезна безвъзвратно.

— Госпожа Уотсън, пощата дойде — каза тихо Агнес и постави пликете до нея на масата.

— Благодаря, Агнес. Има ли там нещо интересно?

— Повечето са само фактури. И мисля, че за Бенджамин писмо от училището. Но е адресирано до Вас.

Бенджамин тъкмо си уреждаше документите за Харвард за догодина, но още не беше ги изпратил. Затова не можеха да пишат нито на него, нито на Сара. Това беше нещо друго и тя знаеше добре какво. Предчувстваше, какъв щеше да е отговорът, но въпреки това ръката ѝ трепереше, когато взе от Агнес писмото. За малко стоеше абсолютно тиха, втръчена в плика и си припомняше миналото, как беше преди... напълно различно... но всичко това бе отминало. Всичко. С гръб към Агнес разпечатваше писмото, след което бавно отиде с него във всекидневната, където остана да стои сред ярките басмени завеси и китни гарнитури, които ѝ напомняха лятото и пролетта дори и посред зима.

Бавно извади листа от писмото, като че ли в него беше написан собствения ѝ живот... но за това дори не смееше и да помисли. Седна бавно в креслото и въобще не усещаше, че Агнес я наблюдава с учуден поглед. Сара четеше писмото бавно... със затруднение... докато изведнъж за малко не ѝ излезе дъха. Това не беше възможно. Трябва да беше някаква грешка. Или грешно го е прочела. Сигурно. Това обаче не беше грешка. Беше там черно на бяло. Боже мой... черно на бяло... и изведнъж ѝ беше така леко, като че ли се изпълваше цялата със светлина и музика. Вече не чувстваше празнота. Все едно, че беше открила нещо ново. Нещо по-хубаво от плода на детето. Тя самата... Тя самата се беше преоткрила. Върна се. Четеше тези редове отново, отново, и отново.

„С удоволствие Ви съобщаваме, че сте приета в Харвардския университет за подготовка на докторат...“

„С удоволствие Ви съобщаваме... с удоволствие Ви съобщаваме...“ Думите изчезваха през сълзите, които избликнаха и се стичаха по бузите ѝ. Това беше като сън. Но нали не можеше да ги остави. Нямахте как да се върне да учи. Изпрати заявление преди много месеци, през септември, когато децата тръгваха на училище, а тя скучаеше и се чувстваше изоставена. Само така, да опита... да види, дали... А сега ѝ пишат, че я приемат. Но това не е възможно. Огледа се около себе си и видя, че все още валеше сняг, навън кучето лаеше и подскачаше и Агнес я наблюдаваше откъм вратата. Сара знаеше, че трябва да го направи. Те ще я разберат. Ще трябва да я разберат... всъщност нямаше да е за дълго... и след това отново ще се чувства като човек. Ще бъде най-после сама със себе си. Ще бъде истинската... Ще бъде Сара.

ГЛАВА ВТОРА

— Лоши новини ли има, госпожа Уотсън? — запита Агнес Сара, защото я забеляза като гледаше отвлечено през прозореца, бледа в лицето, а на бузите ѝ блестяха сълзи.

Всъщност Агнес сега сигурно не би разбрала нейните чувства... нейното вълнение... нейните съмнения... надежди... страх.

— Не... не... само такава изненада... — обясняваше тя замаяно, почти както след сериозно сътресение, а лицето ѝ не отразяваше нито щастие, нито скръб като ходеше разсеяно по кухнята. Автоматически подреждаше всичко, което ѝ беше под ръка — ту нареждаше столовете до масата, ту събираше от пода незабележими късчета хартия, като че ли не виждаше изход. Като че ли беше вкъщи за първи път или може би за последен. Какво да прави сега по дяволите? Та сега не би могла да се върне в Харвард. Нали не може да ги остави сами. Сама се питаше, защо въобще изпрати това заявление? Това е абсурд, въздушен дворец, Оли ще ѝ се изсмее... а всъщност... на нея хич не ѝ беше до смях. Беше притеснена и тъжна, но знаеше, че тази възможност не беше за изпускане дори и заради тях. Никога в живота си не се чувстваше така раздвоена. И знаеше, че не трябва да казва на Оли за това, поне засега. Може би чак след празниците. До Коледа оставаха само две седмици. После щеше да му каже. А може би щеше да е по-добре да му открие тайната си като заминат на ски, ако решат да идат някъде. Но, за бога, какво всъщност да му каже? Оли, искам да продължа да уча... заминавам за година-две в Бостън. Трябваше да изчезне от тука... сълзите ѝ отново бликнаха и тя потъна в отчаяние, защото знаеше, че всъщност не иска да си отиде от тях.

Агнес я наблюдаваше и не вярваше, че ѝ казва истината. В това писмо със сигурност нямаше никаква изненада. А ако имаше, то непременно не беше приятна.

— Кога ще се върнат децата? — разсеяно попита Сара дребната и слабичка Агнес, която енергично се въртеше в кухнята и приготвяше вечерята.

Обикновено благодареше на съдбата, че я има, но сега се чувстваше край нея непотребна. Агнес нещо приготвяше в кухнята на масата и имаше каменен израз на лицето, свити устни и посивели коси, събрани в плътен кок. Винаги, когато Сара и Оливър отиваха някъде навън, децата се хранеха с Агнес в кухнята. Дори понякога сядаха в кухнята всички, независимо, че Сара и Оливър си бяха вкъщи. В повечето случаи, обаче, се хранеха в столовата. Оливър отдаваше голямо значение на този обред, обичаше да спазва традициите и така всички сядаха цивилизовано на масата и си приказваха за това, какво бяха направили през деня. За него това беше един начин да се отреагира от напрежението на работния ден и да бъде в близък контакт с всички, особено с децата. Днес, обаче, трябваше със Сара и с познати приятели да посетят един нов ресторант наблизо в Рай.

Докато Агнес свари да ѝ отговори, телефонът иззвъня и Сара бързо го грабна. Дали беше Оли. Изведнъж искаше Оли да бъде наблизо, за да чува гласа му и да бъде край нея. След прочитане на писмото изведнъж всичко започна да се променя пред очите ѝ.

Обаждаха се, обаче, техните приятели. Не можеха да дойдат на уговорената вечеря. Боляло я страшно гърлото, а мъжът ѝ щял да закъснее в службата. Сара се обърна замислено към Агнес.

— Сигурно днес ще си останем вкъщи и ще ядем с децата. Приятелите, с които трябваше да идем на вечеря, току-що се отказаха.

Агнес кимна, след което изпитателно погледна Сара и я попита:

— А защо не излезете с господин Уотсън ей така, само двамата?
— На Сара очевидно такова разсейване би подействало добре. Отговори ѝ с усмивка. Двете жени отдавна вече се бяха опознали една на друга, но все пак Агнес се държеше на прилична дистанция. Тя не се страхуваше и на двамата открито да споделя своето мнение, особено, когато се касаеше за доброто на децата. Дори и когато се налагаше понякога да ругае, за нея те бяха винаги господин Уотсън и госпожа Уотсън. — И без това господин Уотсън не обича много руло.

Сара я погледна усмихнато. Има право, Оли не обича руло. Може би трябва да излязат навън да се навечерят. Но изведнъж Сара почувства, че не копнее да бъде сама с него. Още не беше решила, когато вратата хлопна и в уютната кухня нахълта с шумен поздрав Бенджамин. Беше сто осемдесет и три сантиметра висок, имаше светлоръждива коса и тъмносините очи на майка си. От студа бузите

му бяха червени. Когато свали от главата си тъмносинята плетена шапка, несъзнателно я положи на масата.

— Как не те е срам! — погна го Агнес като фурия с готварската лъжица, но в очите ѝ ясно личеше обичта. — Бързо шапката да я няма на масата!

Бенджамин широко ѝ се усмихна и вдигна шапката със смях.

— Не се ядосвай, Аги... Здравсти, мамо! — После постави на масата вместо шапката, купчина книги. — Навън е студ, та чак дърво и камък се пукат.

Ръцете му бяха алени, понеже никога не носеше ръкавици, а приятелят му го докара само до началото на тяхната улица, откъдето се прибра пеша. Насочи се веднага към хладилника, за да си хапне нещо още преди вечеря. Тъпчеше се от рано до вечер с огромни порции ядене и въпреки това беше слаб като клечка. Имаше фигурата на баща си и неговите широки рамене.

— Хайде вече да не те виждам там. След малко ще бъде вечерята. — Агнес отново му махна с готварската лъжица, но той само се усмихна.

— Само мъничко, Аги... умирам от глад.

Сара го наблюдаваше как пъха в устата си парче салам. Вече беше красив мъжага. Имаше свой живот, свои приятели, а след няколко месеца щеше да иде да следва. Наистина ли се нуждаеше от нея? Щеше ли да бъде това в негов ущърб? Сама се убеждаваше, че би му било все едно дали ще е тук, или не, само че на Бенджамин не убягна втренчения ѝ поглед и веднага я попита:

— Какво се е случило, мамо?

— Нищо, нищо — завъртя категорично глава Сара, все едно, че я питаше Агнес. — Само премислям дали да отидем с баща ти на вечеря или не. Какво смяташ да правиш днеска вечер? Още ще се готвиш ли за изпитите?

Той кимна утвърдително с глава. Учеше се добре и въобще беше чудесно момче. Тя се гордееше с него, най-големия, който, в каквото и да е приличаше най-много на нея, само гдето не беше такъв немирник, както тя беше на неговата възраст.

— Много ясно, утре ми е последния по химия. Ще ида у Бил, искаме да се учим заедно. Ще ми послужиш ли с колата?

И без това за нищо вече не му беше нужна, освен за хладилника и за ключовете от колата. Тя му се усмихна бавно. Ако заминеше, щеше да ѝ липсва. Всички щяха да ѝ липсват... особено Сам... боже... и Оли...

— Разбира се... но карай внимателно. Ако още малко се стегне навън, ще има хубава поледица. А защо всъщност Бил не дойде тук?

Но Бенджамин завъртя енергично глава; както винаги, решаваше еднакво бързо като майка си.

— Вече три пъти последователно Бил идва тук, затова му обещах, че днес аз ще ида аз при него. И без туй Мели също няма да е вкъщи. Обади ли се вече по телефона?

— Не, още не — кимна отрицателно Сара. Никога не се обаждаше навреме. Винаги забравяше. Правеше, каквото си иска, още от мъничка всъщност правеше, без да се церемони всичко, каквото ѝ хрумне. Живееше си свой собствен живот и в петнадесетте си години от нея направо лъхаше чувство за независимост. — Как така, че днес вечер няма да си дойде вкъщи? Та нали е вторник.

Едва от септември на Мелиса беше разрешено да си определя срещи и то само една вечер през уикенда. В къщи трябваше да знаят, че отива с някого, когото познават и къде точно отиваха.

— Обещах ѝ, че ще я взема. — Взе си от кошничката една ябълка и я ухапа. — Довечера има репетиция. Упражнява с драматическия кръжок някаква пиеса. Не се тревожи за нея, мамо.

В този момент чуха как външната врата се хлопна и Сара забеляза как Агнес хвърли поглед на часовника, а в същото време погледна и рулото, което се печеше.

Според тежкия тропот можеше да идва възрастен мъж, но след малко се чу радостно джавкане, глух удар, тряскане на другата врата, отново лай и в този момент в кухнята връхлетяха Сам и ирландския сетер Анди. След кучето останаха стъпки навсякъде, където скачаше около момчето, чиято бляскава тъмна коса беше мокра. Имаше същите зелени очи като баща си и същата широка, сърдечна усмивка, оголваща зъбите. Нахълтаха, единият с обувките, другият с лапи, пълни със сняг. Анди подскачаше върху Сам и се мъчеше да стигне с лапите на раменете му, за да го лизне по лицето, а снегът бързо се стопяваше на пода в малки локвички.

— Здравей, семейство! Ах, мирише на хубаво. Какво ще има за вечеря? Руло?

Агнес се обърна към него с усмивка, докато, разбира се, не забеляза каква беля ѝ беше направил в кухнята. Това разсмя Сара и Бенджамин. Сам беше безнадежден случай, можеше за няколко секунди да превърне всяка стая в кочина.

— Бързо вълн, отвратително момче такова! А къде ти е шапката? С такава мокра глава можеш направо да умреш! — замахна към него Агнес, също както преди малко към Бенджамин, този път с по-голям ентузиазъм, но си остана само с нареждането и ругатните, и след малко вече бягаше като истинска квачка за парцал.

— Здравей, мамо — извика Сам и бежешком я целуна, а в това време кучето ги гледаше ревниво и яростно въртеше опашка. Сам отново взе да се закача с него, веднага след като свали обувките, които остави хвърлени посред кухнята. Анди скоро ги намери и веднага започна да препуска наоколо с едната от тях, и за ужас на Агнес, я пусна на дивана във всекидневната стая.

— Махайте се веднага от тука! И двамата! Бягайте горе да се изкъпете! — викаше Агнес след Сам, който се качваше по стълбите нагоре с Анди по петите му. Когато обаче хвърли и палтото си на пода и го остави там, Сара не издържа и се включи.

— Веднага се върни обратно и си събери нещата!

Само че, той беше отдавна изчезнал и докато бягаше по коридора с лаещия Анди, Агнес вече държеше парцал в ръцете си и изтриваше кухнята. Бенджамин също бързаше нагоре по стълбите в своята стая, за да си приготви книгите за довечера, а когато Сара тръгна бавно след тях, вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за това как би ѝ липсвали.

Точно влезе в спалнята и телефонът иззвъня. Обаждаше се Мелиса, за да ѝ съобщи това, което Сара вече знаеше, че ще се задържи в училище поради репетиция в драматическия кръжок, и че Бенджамин ще я вземе с колата на връщане. След това се обади и Оли, който искаше да иде с нея на вечеря и без приятелите, точно както предлагаше Агнес.

— Ще си направим приятна вечер само за нас самите. Мисля, че за мен ще бъде още по-голямо удоволствие. — Дори разстоянието до Ню Йорк, откъдето се обаждаше, не можеше да приглуши

сърдечността в неговия глас, а Сара, която добре го познаваше, имаше отново сълзи в очите, още преди да положи слушалката. Какво щеше да му приказва? Нищо. Днес вечерта не. Още щеше да почака. Та нали вече реши да му го каже чак след Коледа.

Разхождаше се нервно из стаята, преподреждаше нещата, слушаше звуците от детските гласове, докосваше скъпи на нея предмети и размишляваше за своя съпруг. После се изтегна на леглото и започна да пресмята на ум какво означава всеки един от семейството за нея... Само че сега, това, което те ѝ предлагаша, вече не ѝ стигаше, не отговаряше на нейните копнежи. Беше страшно да си признае нещо такова. Беше страшно да изрече такова нещо пред тях и на Сара изведнъж ѝ се струваше над нейните сили да го направи. Но нали всъщност мечтаеше за собствен живот. Сега вече беше узряла за това. Не искаше да бъде като Агнес — да ги чака в кухнята по цял ден, докато се върнат къщи, да ги чака там постоянно, докато окончателно си заминат. Сега вече това нямаше да трае дълго. Бенджамин щеше да замине наесен, Мелиса две години по-късно, и оставаше Сам... само че докато Сам заминеше от къщи, тя отдавна щеше да е свършила всичко, което искаше да започне. Тогава в какво е проблемът? Защо да не може да прави това, за което мечтаеше? Въпреки, че си казваше това в себе си, чувстваше се невъобразимо виновна.

Мислите ѝ прекъсна отново телефонът, този път се обаждаше свекърът и изглеждаше разтревожен и уморен. В последно време имаше проблеми със сърцето и Филис беше много притеснена.

— Здравей, Джорджи, какво се е случило?

— Там ли е Оливър? — Този път говореше с нея необичайно отсечено.

— Не, няма го — сбърчи загрижено чело Сара, тъй като към Джордж имаше слабост. — Станало ли е нещо?

— Не... всъщност... не знам точно. Филис излезе на обед сама да пазарува и още не се е върнала. А в такава време... Просто се безпокоя за нея, даже не ми телефонира. Това не е обичайно за нея.

За своите шестдесет и девет години, Филис беше в добро състояние, само гдето в последно време изглеждаше малко разсеяна. Преди няколко месеца беше прекарала бронхопневмония и оттогава не беше напълно наред, а Сара знаеше, че Джордж много се страхуваше за нея. На седемдесет и две години, той беше значително по-жилав от

жена си, макар че действително изглеждаше много по-остарял. Все още беше строен, изправен, с нежни очи и красива усмивка, каквато имаше и неговият син. Въпреки това имаше моменти, когато изглеждаше по-стар, отколкото би трябвало да бъде и това безпокоеше Оли.

— Сигурно само се е увлякла. Нали знаеш жените, когато пазаруват — стараеше се да го успокои Сара. За неговото сърце не беше полезно да си блъска главата за всяка глупост, а Филмс сигурно всеки момент щеше да се върне.

— Чудя се дали да не ида да я търся. Дойде ми на ума дали например Оливър... — В последно време страшно разчиташе на Оли, а това не беше в характера му.

— Ще му кажа веднага да ти се обади, щом се върне.

И ето, че вечерята беше решена, ако разбира се Филис дотогава не се върнеше. Може би дори така беше по-добре. Нали не държеше в действителност да бъде насаме със съпруга си.

Само че Джордж се обади още веднъж, преди да се върне Оливър. Филис си беше дошла вкъщи жива и здрава. Не можела да намери такси, нито дребни за телефон. Не призна обаче на Сара как объркано се бе държала Филис и, че според думите на шофьора на таксито не можела да си спомни собствения си адрес, а когато покъсно Джордж я разпита, с уплаха установи, че не бе телефонирала, защото не си спомняше телефонния номер.

— Не се сърди, че те притесних, мила моя.

— Не говори глупости, Джорджи. Знаеш, че можеш да се обаждаш по всяко време.

— Благодаря ти. — Джордж говореше и наблюдаваше загрижено жена си, която си тананикаше някаква песничка и се мотаеше разсеяно из кухнята. В последно време готвеше предимно той и двамата се преструваха, че това го прави с желание и за да докаже, че е по-добър готвач. — Поздрави Оливър от мен, като се върне и, моля те, нека ми се обади, когато има малко време.

— Разбира се — обеща Сара, но бързо забрави за това, щом Оливър пристигна не след дълго. Той бързаше, за да може да се изкъпе и облече, тъй като не му се щеше да изтърве вечерята със Сара.

— Оставяме, обаче, Сам напълно самичък. — Сара отчаяно се молеше да си останат вкъщи, за да избегне срещата с мъжа си лице в

лице на масата в ресторанта. Не знаеше какво да му говори. Поне сега още не. А тук, вкъщи, ѝ беше по-лесно да се скрие. Чрез децата, чрез телевизора, чрез каквото и да е. Всичко беше по-добро, от това да го гледа в лицето.

— Как така, няма Агнес ще ходи някъде? — чудеше се Оли, който твърде не обръщаше внимание на Сара, понеже като се бръснеше, с едното око следеше новините по телевизията и очевидно беше щастлив, че ще излизат на вечеря заедно. Имаше изненада за нея. Тъкмо го бяха повишили и му увеличили заплатата. Сега вече пред него оставаше като сияйна цел единствено върха на стълбицата във фирмата. Беше благодарен на съдбата, че всичко се сбъдваше, имаше любима работа, очарователна жена и три деца, по които беше луд. Какво повече би могъл да предложи на човек животът? Нищо друго не му идваше в главата.

— О, не, Агнес никъде няма да ходи, само ми хрумна...

— Какво толкова ти хрумна! Бягай да се обличаш. — Нежно я шляпна по задника, като минаваше покрай него, а после я хвана, изключи електрическата самобръсначка и я прегърна. — Страшно те обичам, знаеш ли това?

Разбира се, че го знаеше, дори много добре. Тя самата също го обичаше и това само усложняваше всичко, което се готвеше да направи.

— Аз също те обичам. — В очите ѝ имаше тъга, когато Оливър я притисна още по-горе що.

— Не изглеждаш много щастлива. Много работа ли имаше днеска?

— Не, съвсем не. — Даже вече не знаеше какво е работа. Децата винаги си имаха някаква своя програма и почти не принадлежах на този дом, за домакинството се грижеше старата Агнес, а в последните две години Сара се отърва от някои комисии, за да има повече време за писателска дейност, но и с това нищо не излизаше. За каква работа можеше да се говори в техния образцов живот? Не познаваше нищо друго, освен вечната празнота и абсолютната скука. — Сигурно само съм изморена. О, без малко щях да забравя... обади се баща ти. Трябва да му телефонираш.

— Случило ли се е нещо? — Непрекъснато се боеше за своите родители. Старостта вече си казваше думата, а баща му доста отслабна

след сърдечния пристъп. — Добре ли е?

— Мисля, че да. Поне, когато майка вече си е вкъщи. Обади се, понеже беше отишла по магазините следобед и дълго не се връщала. Мисля, че поради лошото време се безпокоеше за нея.

— Той въобще за всичко се тревожи. Затова и получи сърдечен пристъп. Винаги му казвам, че мама може сама да се грижи за себе си. А той пак неговата, уж с течение на времето, че била все по-объркана. Аз пък съм убеден, че положението не е толкова лошо, както той си внушава. Ще му се обадя като се върнем, ако не бъде много късно. Хайде, вече побързай — подканваше я Оливър с усмивка. — Имаме резервация за седем часа.

На Сам дадоха по целувка за „лека нощ“, преди да тръгнат, а на Агнес — телефонния номер на ресторанта. Бенджамин вече беше изчезнал. Беше си взел ключовете от колата на Сара и веднага замина, щом като нагълта половината от рулото, две чинии салата и парче ябълков сладкиш. Сара, разбира се, въобще не се съмняваше, че още с пристигането си при Бил, ще яде отново, а вечерта като се върне у дома, ще довърши останалия сладкиш. Нейните притеснения, че може да надобелее, бяха неоснователни, тъй като въпреки широките си рамене, напомняше по-скоро на пословична върлина, макар че се тъпчеше като ненормален.

Те влязоха в уютен, красив ресторант, устроен във френски провинциален стил, където в огнище пламтеше огромен огън. Яденето беше отлично и Оливър поръча превъзходно калифорнийско вино. И двамата си почиваха, а Оливър разправяше за своето повишение и с колко ще взема в повече. Сара го слушаше с особено чувство. Толкова години живееше чрез него, а сега изведнъж имаше свой собствен живот. Като че ли в нея проговори някой напълно различен човек. Разбира се, че му пожелаваше това, но неговият успех вече не беше техен съвместен успех. Беше просто негов личен успех. Сега беше сигурна в това. Когато се наядоха, Оливър се облегна удобно и я наблюдаваше с подозрението, че нещо не е наред, само че не знаеше какво точно. Обикновено твърде добре я разбираше, но днес вечерта не можеше. Тя го гледаше с чужд и тъжен поглед и неговото сърце затуптя в предчувствие на нещо лошо. Ами ако му изневерява? Може би беше само временен флирт... с някой от застрахователното, от комисиите или някой от техните приятели. В предградията на Запад

това често се случваше с жените. Но той не вярваше, че това можеше да важи и за нея. Винаги беше почитена с него, пряма, надеждна и честна, и точно това, освен всичко друго, толкова обожаваше в нея. Не, не може да бъде. Той също никога не беше ѝ изневерил. Да можеше да се сети какво става с нея. Когато поръчваше шампанско с десерт и я наблюдаваше при светлината на свещите, тя му се струваше още по-красива и по-млада, отколкото когато и да е преди. Сара изглеждаше на четиридесет и една години по-хубава, отколкото повечето други жени на тридесет. Тъмнокестенявите ѝ коси не бяха изгубили нищо от своя блясък, а фигурата ѝ беше все още красива, с талия почти така стройна, както преди раждането на децата.

— Какво те измъчва, злато мое? — попита я накрая Оливър с нежен глас и положи своята ръка върху нейната.

Беше добряк до костите, Сара никога не се съмняваше в това, и знаеше също как я обича.

— Какво да ме измъчва? Защо питаш? Прекарахме днес чудесна вечер. — Не искаше да разбере, че лъже.

— Ако трябва да оценявам по десетобалната система, мисля, че днешната вечер в твоя дневник няма да е повече от двойка. Или дори единица, ако посещението при зъболекар си водиш като нула.

Тя се засмя и Оливър също се усмихна, като ѝ наливаше шампанското.

— Направо си луд — обвини го тя.

— Да, по тебе. Представи си, че такъв стар пръч, какъвто съм аз, може да е побъркан по своята жена. Това е направо за смях след осемнадесет години семеен живот.

— Кой на четиридесет и четири години е стар пръч? Как ти хрумна това?

— Когато миналата неделя през нощта се провалих в леглото с теб на третия тур, мисля си, че това ме нарежда в тази категория — отговори ѝ Оливър с тих, заговорнически глас.

Сара му се усмихна весело. Тяхната любов винаги беше като едно стихотворение.

— Бих казала, че два пъти за час и половина не е толкова лоша мощност. Не забравяй колко много вино изпи преди това.

Той погледна изпитата бутилка от вино и шампанското, което още имаха пред себе си и весело въздъхна.

— Тогава днес през нощта пак ще избухна, какво ще кажеш?

— Ще видим. По-добре вече да вървим и да се убедим в това, докато главата ти не се напълни с други щуротии — смееше се тя и изведнъж беше доволна, че излязоха заедно. Вече не се чувстваше така на тръни.

— Благодаря за признанието. Но най-напред искам да чуя какво те измъчва.

— Абсолютно нищо. — И в този момент говореше самата истина.

— Сега може би нищо, но преди малко — да. Когато си дойдох вкъщи, гледаше, като че ли ти беше умряла най-скъпата приятелка.

— Глупости — отвърна тя, но знаеше, че беше прав. Оли всъщност беше най-скъпият ѝ приятел, и ако заминеше да учи, все едно беше да го загуби. — Не си измисляй, Оли.

— А ти не се опитвай да ми говориш измислици. В главата ти има нещо, което те тормози. Писането ли не ти върви? — Той знаеше, че последните две години не беше написала нито ред, но какво да се прави.

— Сигурно е това. Мъча се и все нищо. Сигурно вече въобще не мога да пиша. Вероятно като бях млада това беше временно явление — сви рамене Сара и за първи път през последните две години ѝ беше безразлично.

— Не мога да ти вярвам, Сара. Та ти беше отлична. Убеден съм, че с течение на времето пак ще навлезеш в тази работа. Може и да не си още наясно за какво, всъщност, искаш да пишеш. Сигурно би трябвало да ходиш повече между хората... да вършиш нещо различно...

Неволно Оливър ѝ отваряше пътешка, но тя се боеше от първата крачка.

— И аз мислих върху това — внимателно опипваше почвата Сара.

— Е, и? — чакаше Оливър.

— Какво „е, и“? — Сара изпитваше незапомнен страх. За пръв път в живота си наистина се боеше от него.

— Та ти не се замисляш за нищо, нито се стремиш към някаква цел.

— Ти ми виждаш чак до бърбреците — усмихна му се отново Сара с тъжен поглед, но в никакъв случай не искаше да му издаде за какво става дума.

— Какво криеш от мен, Сари? Измъчва ме лошо чувство като не знам, какво всъщност ти се върти в главата.

— Нищо не ми се върти в главата. — Нейното усукване не звучеше убедително нито за един от тях. — Вероятно вече съм в критична възраст.

— Пак ли? — усмихна се той. — За последен път беше преди две години, а всеки от нас има право на един рунд. Сега е мой ред. Затова избий си това от главата, злато мое.

— Аз не знам, Оли...

— За нас ли става въпрос? — запита я с тъга в очите.

— Разбира се, че не. Как би могло да се отнася за нас? Ти си направо сензационен... Това е по-скоро само мой проблем. Или се старая твърде много, или въобще не. Като че ли откакто се взехме, напълно закостенях. — Той чакаше със затаен дъх и абсолютно забрави за шампанското, за дружелюбната атмосфера около себе си. — Аз не направих нищо през живота си, а ти достигна тъй далече.

— Не ме карай да се смея. Просто съм един от милионите хора в рекламата, нищо повече.

— Хайде, хайде. Само се погледни. Спомни си какво говореше на масата. Че до пет години ще стоиш начело на фирмата „Хинкли, Бъроуз и Даусън“, а според мен дори няма да трае така дълго. Във вашата професия ти си най-добър.

— Дори и така да бъде, Сара, какво от това. Всичко е чудесно, но каквото е днес, не е задължително да бъде утре. А ти какво? Нима не отгледа и възпита три безупречни деца? А това е сто пъти по-важно.

— Е, и какво? Вече почти са пълнолетни и след година-две ще заминат нанякъде. Мели и Бенджамин със сигурност и после какво? Да седя вкъщи и да чакам, докато замине и Сам ли? А после остатъкът от живота ми, ден след ден, да минава в гледане на телевизия и приказки с Агнес? — При тази представа, очите ѝ се наляха със сълзи, а Оливър само се засмя. Доколкото си спомняше, никога не я знаеше да гледа телевизия през деня. Много по-вероятно би се заровила да чете Бодлер или Кафка.

— Наистина ми рисуваш мрачна картина, злато мое. Та нали никой не ти забранява да правиш, каквото си искаш. — Естествено Оли мислеше това за добро и нямаше даже понятие, колко голямо беше нейното честолюбие. Никога не го осъзнаваше. Тя вече отдавна го беше погребала, скътала някъде си в чантата или в стария куфар заедно с дипломата от Редклиф.

— Сигурно не говориш сериозно.

— Разбира се, че да. Можеш спокойно да вършиш благотворителна работа, да започнеш работа на половин щат или да пишеш отново своите повести. Можеш да правиш абсолютно всичко, каквото ти хрумне.

Сара въздъхна дълбоко. Сега бе дошъл моментът, независимо от това дали е подготвена или не. Чувстваше, че трябва да му го каже.

— Искам да се върна да уча — каза тя така тихо, че през масата почти не се чуваше.

— Това е отлична идея — отдъхна си с облекчение Оливър. Не му беше изневерила с никой. Искаше само да иде на някакъв курс. — Би могла да отидеш тук, в държавния университет, в Пърчъс. А знаеш ли, че би могла дори да защитиш и докторат, ако по-дълго се посветиш на това?

Изведнъж Сара се раздражни от начина, по който той говореше с нея. Можеше да иде в местното учебно заведение и „по-дълго да се посвети...“ Колко дълго? Десет години? Двадесет? Докато се превърне в една от тези бабички, които посещават творчески литературни курсове, но никога не могат да родят нито ред?

— Нищо такова нямам предвид. — Гласът ѝ изведнъж звучеше решително и много по-отчетливо. Ненадейно Оливър стана неин неприятел, който постоянно ѝ забраняваше всичко, за което тя мечтаеше.

— А какво тогава имаше предвид? — запита объркано Оливър.

За малко Сара затвори очи, но когато ти отвори, изгледа го втренчено.

— Приеха ме е Харвард за подготовка на докторат.

Възцари се безкрайна тишина. Оливър я гледаше неподвижно и се мъчеше да възприеме смисъла на нейните думи.

— Какво означава това? — Той не разбираше нищо. Какво му говореше тази жена, с която вече две десетилетия делеше едно ложе, и

която си мислеше, че познава. За един миг се беше променила в чужд човек. — Кога си пускала молба?

— В края на август — отговори му тихо тя, но в очите ѝ гореше решителността, която му беше добре известна от нейните младини. Промени се пред очите му в друга личност.

— Браво, чудесно. Можеше поне дума да обелиш по този въпрос. А как си представяше това след приемането?

— Дори насън не ми идваше, че биха ме приели. Пуснах молба просто ей така, за майтап... по-точно, когато Бенджамин обмисляше, че ще кандидатства в Харвард.

— Наистина звучи трогателно, семеен отбор от майка и синче. И сега какво? Какво ще правиш сега? — Сърцето му биеше чак в гърлото и внезапно му се искаше да бъдат у дома, където можеше да крачи из стаите, а не да седи тук като прикован. — За какво всъщност говориш? Не може да мислиш това сериозно?

Сара кимна бавно и го изгледа с очи, които бяха като две парчета син лед.

— Защо да не мога, Оли?

— Ти искаш да се върнеш в Кеймбридж? — Сам той беше живял там седем години, а тя четири, но това беше безкрайно отдавна. Дори за миг не му хрумваше, че някога би могъл да се върне там.

— Сериозно размишлявам за това. — Не ѝ стискаше да му признае, че ставаше въпрос за нещо повече от размишление. Струваше ѝ се твърде жестоко.

— А какво ще правя аз? Да оставя работата и да тръгна с тебе ли?

— Не зная. Още не съм мислила за това. Не очаквам нещо от тебе. Всичко това е само мой проблем.

— Хайде де! Сериозно? А какво трябва да правим ние, какво чакаш от нас, щом ще си играеш отново на студентка? Позволи ми да ти напомня, че Мелиса ще бъде възрастна още две години, а Сам девет години. Избяга ли ти това от паметта? — Побеснял, вълн от кожата си, Оливър кимна нетърпеливо на келнера да му донесе сметката. Сигурно беше полудяла. Да, беше полудяла. При това положение сигурно беше по-добре ако беше научил, че му е изневерила с някой. По-лесно щяха да решат такъв проблем, поне така му се струваше сега.

— Нищо не ми е избягало от паметта. Само трябва всичко още веднъж да обмисля — отговори му тихо тя, докато той броеше банкнотите, които остави на масата.

— Сигурно някой идиот ти е дал акъл. Държиш се като префърцунена, невротична госпожица.

Тя го измери студено, когато ставаше от масата и вече не успя да удържи юздите на експлозията, набъбвала масивно през последните двадесет години.

— Какво знаеш ти за мен? — застана тя срещу него, а келнерите ги наблюдаваха от почетно разстояние, докато другите посетители от околните маси се преструваха, че не ги чуват. — Нямам никакво понятие какво означава да се откажеш от всичките си мечти. Ти имаш всичко — кариера, семейство, жена, която те чака вкъщи като вярно кученце, за да ти подава вестника и пантофите. А какво имам аз, дявол да го вземе? Кога и аз ще имам нещо свое? Кога ще постигна това, което искам? Когато ти бъдеш вече в гроба, когато децата изчезнат от къщи, когато стана на деветдесет години ли? Просто толкова дълго няма да чакам! Искам да опитам сега, а не като бъда вече толкова стара, че и без това нищо разумно да не мога да извърша, и да ми бъде безразлично дали да го извърша, а и даже не би ми доставяло такова удоволствие. Нямам намерение повече тук пасивно да лапам мухи и да чакам времето, когато ще започнеш да се обаждаш на децата, защото няма да знаеш, дали не съм се изгубила като пазарувам, или случайно този живот така ми е омръзнал, че съм решила повече да не се връщам вкъщи. Това, Оливър Уотсън, нямам намерение да дочакам!

Една жена от съседната маса сто пъти имаше желание да стане и да заръкопляска. Тя самата се беше отказала от мечтата си да следва медицина и вместо това беше наредила четири деца на мъжа си, който двадесет години ѝ изневеряваше, и я възприемаше като естествена част от личната си собственост. Обаче междувременно Оливър се измъкна енергично от ресторанта, а Сара грабна палтото и чантичката си и го последва. Не ѝ проговори, докато не пристигнаха на паркинга, а в очите му имаше сълзи. Само гдето Сара не беше сигурна, дали са от студа, обиден ли беше или ядосан. Кой ли можеше да отгатне? Тя не осъзнаваше, че се срутиха всички негови ценности. Винаги се отнасяше добре с нея, обичаше я така, както и децата си, никога не я караше да ходи на работа, защото искаше сам той да се грижи за нея и

сам да я пази като своя любима, уважавана и обожавана съпруга. И сега, тя го мразеше за всичко това и искаше да иде да учи, но най-лошото от всичко беше, че ако заминеше отново в Харвард, щеше да ги остави тук сами. Всъщност, той нямаше нищо против учението като такова, но ставаше въпрос за това, къде щеше да е то и какво щеше да означава за всички тях нейното заминаване.

— Искаш да кажеш, че си решила да ме напуснеш? Наистина ли? Действително плюеш на нас? А от колко време вече знаеш за това?

— Едва днес следобед дойде положителен отговор, Оливър. Още аз самата нямах време да го асимилирам. И не съм решила да те напускам — стараяше се да бъде спокойна Сара. — Бих могла да идвам за празниците и уикендите.

— А какво да правим през това време ние, за бога? Какво ще стане с Мели и със Сам?

— Та нали те си имат Агнес.

Както стояха така и викаха един на друг в снега, Сара вече съжаляваше, че тъй бързо се изтърва. Нали самата тя още не можеше да си го побере в главата.

— А аз какво? Сигурно и аз също имам Агнес? Тя ще бъде вън от себе си от възторг като чуе това.

Сара се усмихна. Дори когато беше угнетен, пак си оставаше приличен и шеговит.

— Да оставим тази работа да отлежи, Оли... Нужно е и двамата да размислим.

— Не, не е нужно — изгледа я той така, както никога преди. — Какво въобще трябва да размисляме? Омъжена си, имаш три деца. Как искаш да заминеш да учиш на двеста мили от тук, ако не си решила да ни оставиш тук да се давим ето така, а не иначе, изглежда голата истина.

— Не е толкова просто. Защо гледаш на всичко така опростено, Оливър? Ами ако например просто нямам друга възможност?

— Ти си егоистка — каза той, отключи колата и се намести зад волана. Щом се качи и тя, прободете я с поглед и я нападна с още въпроси. — А как всъщност възнамеряваш да се финансираш? Надявам се, че не чакаш, освен Бенджамин, да издържам и тебе в Харвард?

Трябваше доста да спестяват, когато тръгнеш Бенджамин да следва висше, да не говорим, че там щеше не след дълго да иде и Мелиса. Разбира се, че беше безсмислица да ги затруднява още и тя. Обаче, в случай, че я приемеха, Сара имаше отдавна обмислено решение.

— Все още имам пари от баба ми. Освен за новата стряха на къщата, не съм похарчила абсолютно нищо.

— Мислех, че това са пари, които отделихме настрана за децата. Разбрахме се, че няма даже да ги докосваме.

— Може би за децата ще бъде по-важно тяхната майка през живота си да направи нещо смислено, да напише нещо, което някога за тях ще има значение или пък да си намери работа, която ще бъде полезна за някого или въобще да се посвети на нещо по-полезно.

— Това е много красива мисъл, но аз съм убеден, че моите деца биха предпочели майка, вместо някакъв литературен образец. — Разстоянието не беше голямо и неговото огорчение не беше минало, когато пристигнала пред дома им. — Ти вече си решила, нали? Искаш да ни напуснеш, Сари, така ли? — От гласа му звучеше безкрайна тъга и, когато се обърна към нея с просълзени очи, тя знаеше, че сълзите не бяха от вятъра, а от нейните думи.

Сара гледаше втренчено към снега и се мъчеше да намери подходящи думи, преди да му отговори.

— Струва ми се, че просто трябва да го направя, Оли... не знам дали някога ще успея да ти го обясня... за мен това е необходимост. Не заминавам за дълго, честна дума... ще бързам, ще бачкам като магаре.

На кой ги разправяше тези. И двамата знаеха, че това беше интензивна двугодишна програма.

— Как може да си такава? — Щеше да добави „към мен“, но му се струваше твърде егоистично.

— Не мога иначе — прошепна Сара, когато зад тях спря кола и светлините на фаровете осветиха техните лица. Сара видя, че по бузите на Оливър се стичаха сълзи и не изпитваше нищо друго, освен желание да го притисне към себе си.

— Не се сърди... не исках да ти го кажа още днес... исках да почакам до Коледа...

— Какво би се променило с това? — Погледна назад към Бенджамин и Мелиса, които излизаха от другата кола, и после отново

към жена си. Към жената, която щеше скоро да загуби, защото беше решена да замине от тях да се учи и може би вече нямаше никога да се върне; нека да си приказва сега, каквото си иска. Знаеше, че вече никога няма да бъде това, което е било. И двамата го знаеха. — Как ще го обясниш на тях?

Децата чакаха родителите си да излязат от колата и като ги видя, сърцето на Сара се сви.

— Още не знам. Най-напред нека минат празниците.

Оливър кимна и преди да отвори вратата, бързо си изтри сълзите, за да не ги видят децата.

— Здравей, тате, как мина вечерята? — Бенджамин очевидно беше в отлично настроение, а Мелиса се усмихваше и развяваше дългите си руси коси. Все още беше гримирана от представлението и цялата бе във възторг от това, че вече репетираха пиесата с костюми.

— Чудесно — отговори вместо него Сара и весело се усмихна на децата. — Беше очарователно местенце.

Оливър я погледна с ужас, как въобще можеше да говори с тях, да се преструва и спокойно да ги гледа в лицето. Може би в нея имаше нещо, за което той не знаеше или може би не искаше да знае.

Когато влезе вкъщи, пожела на децата лека нощ и като се изкачваше бавно по стълбите нагоре, струваше му се, че е остарял, изморен и разочарован. После чакаше, докато Сара затвори тихо вратата на спалнята.

— Съжалявам, Оли... повярвай ми — обърна се тя към него.

— Аз също.

Все не можеше да повярва на това. Дано да размисли. Може би е в критична възраст. А може и да има тумор в мозъка. Или пък се обаждаше по-сериозна депресия. Може и да е полудяла. Но каквато и да беше, тя беше негова жена, която обичаше. Не желаше да си замине. Искаше да отрече всичко, което беше казала, искаше да му повтаря, че за нищо на света не би го напуснала... него... не само децата... него... Само че, както стоеше там и замислено го наблюдаваше, знаеше, че няма да го направи. Важеше това, което беше казала. Връщаше се в Харвард. Отиваше си от тях. Когато накрая го разбра напълно, заболя го в сърцето, като че ли някой го прободеше с кинжал. Размишляваше какво щеше да прави без нея. При мисълта за това, му се искаше да заплаче, да умре така, както си лежеше тази нощ

в леглото до нея и чувстваше нейната топлина. И при това, все му се струваше, че вече я няма. Лежеше до нея запъхтян и мечтаеше да се върнат всички тези безвъзвратно изгубени години, и понеже му беше мъчно за нея повече от всякога, обърна се бавно на хълбок, с гръб към нея, за да не вижда сълзите му, и даже не я докосна.

ГЛАВА ТРЕТА

Предколедните дни се точеха и Оливър се връщаше вкъщи предимно с голямо нежелание. Понякога ненавиждаше Сара, а понякога я обичаше повече от всякога и постоянно обмисляше как да смени нейното гледище. Само че тя вече беше решила. Говореха за това всяка вечер до късно, щом децата си легнеха, и Оливър се сблъскваше с безчувствената твърдоглавост на Сара, за която си мислеше, че отдавна принадлежи на миналото. А Сара пък беше убедена, че водеше битка за собствения си живот.

Обещаваше, че нищо няма да се промени, че уж щеше да си идва вкъщи всеки петък вечерта, че го обича така, както и преди, но и двамата знаеха, че си приказваше просто ей тъй, на себе си. Как би могла да си идва, като я чакаше писане на семинарни задания и подготовка за изпити. А ако трябваше да пътува у дома и да се заравя с книгите, би било все едно. Всичко щеше коренно да се измени, ако продължеше да учи. Иначе не можеше и да бъде, независимо какво обещаваха Сара. Оливър се опитваше да я убеди да се запише някъде по-наблизо, например Колумбийският университет би бил по-приемлив, отколкото да изминава това огромно разстояние до Харвард. Обаче тя беше категорично решена да отиде точно там. Понякога си мислеше, дали всъщност Сара не искаше да се върне към своите изгубени младини, да върне обратно времето в миналото, когато всичко ѝ изглеждаше така лесно, въпреки че на него много повече му харесваше настоящето. А никога не можеше да проумее как можеше да изостави децата си.

Те и досега не знаеха нищо за планове на майка си. По-големите две чувстваха във въздуха някакво напрежение и Мелиса на няколко пъти запитваше Сара дали не се бяха скарали с баща им, но Сара винаги отклоняваше въпросите с безгрижно махване на ръка. Не искаше по никакъв начин да им развали коледните празници, а осъзнаваше, че ако им каже, това би ги извадило от равновесие. Реши да им съобщи на другия ден след Коледа и Оливър се съгласи с това,

тъй като все още се надяваше дотогава да я разколебае. Посетиха театралното представление на Мелиса, а после украсиха коледната елха в чудесна хармония. Пееха коледни песни, палеха свещи и играеха традиционни коледни игри. Сара не трябваше да го прави! Никой от тях не го заслужаваше. Въпреки, че всички обичаха много Агнес, тя беше само една наемна сила. А той работеше по цял ден в Ню Йорк. Преследваха го мисли и представи, че Бенджамин и Мелиса биха се държали като изтървани от верига, а Сам ще получава само тройки, вместо шестици, докато тяхната майчица щеше да си играе в Харвард на аспирантка.

Едва на Бъдни вечер останаха сами пред пламтящия огън на камината и Оливър я помоли натъжен, да не настоява за своите планове.

— Не бива да им правиш това, Сара. — Беше отслабнал за две седмици с пет килограма, но въпреки че напрежението, което цареше, едва не ги унищожи и двамата, Сара не отстъпваше. Още преди седмица спомена, че потвърждава предложението и трябваше до две седмици да замине в Бостън, за да си потърси квартира. Занятията започваха от петнадесети януари. Оставаше само да минат празниците, да си приготви нещата и да поговори с децата.

— Няма да започваме пак, Оли.

Искаше му се да скочи и да я разтърси здраво, но тя се беше свила така, като че ли не можеше да дойде на себе си от болката, която, както знаеше, му причиняваше.

Късно вечерта Оливър и Сара свалиха долу подаръците, които няколко седмици преди това Агнес и Сара опаковаха. Тази година Сара се беше престарала с тях, като че ли това беше последната им Коледа. Оливър ѝ беше купил от „Ван Клиф“ преди седмица чудесен пръстен, тъй като знаеше, че тя си пада по такива неща. Беше украсен с продълговати диаманти и изящно шлифован квадратен смарагд по средата. Сега му се струваше изведнъж, че това не беше подарък, а по-скоро подкуп, за да остане. Вече съжаляваше, че ѝ го беше купил.

Преди да заспи, Сара нагласи будилника за шест часа. Искаше да стане по-рано, за да приготви пълнената пуйка. Агнес също ставаше навреме, справяше се с повечето от работата, но пуйката Сара искаше да приготви сама, както изискваше семейната традиция. Щеше да е последният ѝ подарък за тях.

Когато загасиха лампата, Сара тихо размишляваше и слушаше как диша Оли. Знаеше, че не спи и можеше да си представи, какво му се върти в главата. Последните две седмици не бяха престанали да се карат и да викат един на друг, до безкрайност въртяха едно и също, но тя беше твърдо убедена, че поне по нейно мнение беше избрала правилен път. Сега вече искаше всичко да е свършило и да се посвети на новия живот, да избяга от всички тях и от болката, която знаеше, че причинява на Оли.

— Не се дръж така, като че ли си отивам завинаги от тук — звучеше нежно нейният глас в тъмнината.

— А няма това не е истина? — отговори Оливър така тъжно, че по-добре да не го слушаше.

— Нали ти казах вече, че ще си идвам у дома всеки уикенд, щом е възможно, а освен това има и толкова празници.

— И колко дълго мислиш, че може да караш така? Просто не схващам как ще ги вършиш тези работи — да идваш насам и да се връщаш натам? — Това той повтаряше по различен начин хиляди пъти през последните четиринадесет дни. Ако наистина го обичаше, то тогава не можеше да желае да живее далеч от тях и по съвсем различен начин.

— Може би когато всичко свърши, ще ме разбереш. А ако успея да се реализирам, сигурно ще уважавах повече сегашното ми решение. И ако наистина това стане, всичко това има смисъл.

— Аз и сега те уважавам. Винаги съм те уважавал. — Оливър се обърна и я погледна в светлината на луната. Беше все още красива, може би сега дори повече, поради болката, която му причини. После го обхвана притеснение за децата, които още не подозираха това, което той знаеше. — Кога ще кажеш на децата?

— Смятам утре вечер, когато твоите родители си заминат.

— Това ще бъде „чудесен“ коледен финал.

— Мисля, че повече не мога да отлагам. Децата усещат, че става нещо. Мели има подозрения вече цяла седмица и Бенджамин също се измъчва.

— И какви мислиш, че ще бъдат техните чувства, като чуят твоите новини?

— Сигурно същите като нашите. Ще бъдат уплашени и объркани, а може би и ще ми честитят. Мисля, че Бенджамин и Мели

ще могат да ме разберат. Страх ме е, обаче, от Сам. — Тя се обърна, за да вижда по-добре Оли. Като си мислеше за малкия, взе тихо ръката на Оли и когато отново се обади, гласът ѝ трепереше. — Грижи се за него, Оли, ти си му нужен повече от мен...

— Ти си му нужна също. Аз го виждам само няколко часа дневно и не си говорим за нищо друго, освен за футбол, бейзбол и домашните работи.

— Това е добро начало. Сигурно после ще бъдете по-сплотени.

— Мислел съм си, че вече сме сплотени. — Точно от това го болеше най-много. Той смяташе, че нищо не им липсва. За него те бяха идеалното семейство, което водеше идеален живот. — Винаги съм бил убеден, че между нас всичко е наред... Никога не ми е хрумвало, че ти може да гледаш на нещата иначе... всъщност... освен месеците, когато беше бременна, но винаги ми се струваше, че накрая си щастлива, дори и преди раждането на Сам. — Особено тежко му беше при мисълта, че сигурно не беше ѝ предложил всичко, за което мечтаеше.

— Аз бях... всъщност съм... просто съм мечтала за нещо, което ти не можеше да ми предложиш. То трябваше да поникне от мен и аз никога не го постигнах. — Тя се чувстваше страшно виновна, понеже Оливър имаше угризения на съвестта, че не беше оправдал нейните очаквания. Винаги беше образцов съпруг.

— А ако не го постигнеш и сега?

— Тогава сигурно ще се откажа — отвърна Сара, но беше убедена, че този път ще успее. Частично това вече беше явно. Самото решение, че ще замине, я беше променило.

— Убеден съм, че и вкъщи можеше да го постигнеш. Сигурно ти беше нужна по-голяма свобода.

Сара се премести по-близо до него в тяхната комфортна спалня и той я обгърна с едната си ръка.

— Имах цялата свобода, която ми беше нужна. Само гдето не знаех какво да правя с нея.

— Ти, злато мое... — прошепна Оливър с очи, пълни със сълзи, потопа лицето си в нейните коси и почувства, че раменете ѝ се тресяха от риданието, когато прилепи лицето си към неговите гърди. — Защо се измъчваме така? Не може ли да върнем времето с няколко седмици назад и да забравим всичко, което се случи?

Сара само завъртя отрицателно глава и го погледна с просълзени очи.

— Не може. След това винаги ще се упреквам, че нещо съм изпуснала. Но нали ще се върна... Честна дума... Вярвай ми. Дори само заради това, че толкова те обичам.

Но Оливър дълбоко в душата си чувстваше, че няма да излезе така; нека си го представя, както си иска. В къщи беше по-сигурно да я запази, не трябваше да я остави да замине. Когато един път я пусне, може всичко да се случи.

Дълго лежаха там, сгушени един до друг и само от време на време се докосваха с устни. Накрая Оливър не удържа жаждата си по нея повече. За първи път от четиринадесет дни я облада със страст и копнеж, за които отдавна вече дори и не помисляха. Страстта, скръбта и ненаситният глад на тяхната любов извираха от отчаянието, което досега никога не познаваха. Сара възприемаше това така и, когато в края на екстаза се съединиха в едно цяло, а след това просто си почиваха един до друг и се целуваха, тя се мъчеше да потисне чувството си за вина и разкаяние, докато Оливър заспа в обятията й... Оливър... този младеж, в когото някога се беше влюбила... сега вече зрял мъж... любов, която беше започнала в Харвард и сега може би там щеше и да свърши.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На Коледа преди обед не знаеха кое по-напред да захванат. Нагласяха трапезата, приготвиха пуйката, тъкмяха подаръците, отговаряха на телефонните обаждания от Чикаго и три пъти от старите Уотсън. Джордж се обаждаше, за да съобщи, че Филис не е напълно добре, но Оливър само махна пренебрежително с ръка, че баща му пак излишно се притеснява. Чакаха ги да дойдат за обяда, но те пристигнаха чак около два часа, препълнени с подаръци за всички; включително и за Агнес носеха кашмирнен шал, а за Анди — грамадни кокали. Въпреки предупреждението на Джордж, Филис изглеждаше в отличия форма и страшно й отиваше новият пурпурночервен вълнен костюм, който си беше купила онзи ден, когато беше ходила с часове по магазините, докато нейният съпруг едва не умря от страх.

Раздаването и разопаковането на подаръците нямаше край, а Сара беше още като замаяна от смарагдовия пръстен, който получи от Оли още сутринта, когато седеше от ранни зори на масата в кухнята и я наблюдаваше как пълни пуйката. Тя пък му подари овчи кожух, няколко магнетофонни ролки, за които знаеше, че ще го зарадват, чорапи и други дреболии, както и черна, кожена работна чанта.

А той й даде на шега смешно малка червена ученическа чантичка, за да й напомни, че за него си беше останала все още „момиченце“, както и златен компас с надпис „Върни се бързо. Обичам те. Оли“, за да намери по-бързо пътя за къщи.

— Какво е това, татенце? — питаше Сам, когато Сара разопаковаше компаса, и той взе да го разглежда. — Да не се готвите с мама да ходите на лагер? Този компас, обаче, е шик!

— Майка ти също е шик дама. Хрумна ми, че може да й потрябва, ако случайно се заблуди. — И двамата се засмяха, а Сара протегна ръка и деликатно погали Оли. После нежно го целуна и заедно отидоха в кухнята, където Оливър й помагаше с разпределянето на пуйката на порции.

Обядът премина без всякакви емоции, като се изключи това, че по едно време Филис започна да се държи необичайно активно. При всеки удобен случай скачаше от стола, за да отнесе чиниите, които никъде не трябваше да се носят, или да донесе нещо без повод от кухнята, като подканяше всеки най-малко десет пъти да си вземе допълнително.

— Какво й става на баба? — питаше Сам, когато в един момент Филис побягна след Агнес, твърдо решена да й помогне. — Нали никога не е искала да помага в кухнята с особено желание.

Оливър също забеляза промяната, но си внушаваше, че просто нещо е излязла от равновесие. Направо искреше от енергия.

— Сигурно наистина иска просто да помогне на майка ти и на Агнес. Старите хора понякога изпитват такава потребност. Искат да покажат на всеки наяве, че още могат да бъдат полезни.

— Аха — кимна доволно Сам, но на останалите също не убягна нейното поведение. Мели загрижено погледна майка си, а Сара с глава й даде знак да не задава на глас неудобни въпроси. Веднага й стана ясно, че със свекървата нещо не беше наред.

Иначе всичко вървеше перфектно. Всеки си вземаше допълнително нови и нови порции, а когато Сара, Агнес и Филис отидоха да почистят кухнята, всички останали се настаняха уморени във всекидневната. Мелиса също отиде в кухнята отначало, но след малко се присъедини към мъжката компания на баща си, дядо си и двамата си братя.

Седна до дядо си Джордж и го погледна загрижено.

— Какво й е на баба? Изглежда ми страшно неспокойна.

— Понякога е доста развълнувана. Трудно се успокоява и по-добре е да се остави сама да се измори, освен ако не захване да върши някакви глупости. Всичко ли е наред там?

— Мисля, че да. Мотае се в кухнята. — Всъщност Филис не правеше нищо, само приказваше и пренасяше мръсните чинии от едно място на друго, без никакъв резултат. Сара и Агнес забелязваха всичко това без забележки, само накрая изпратиха Мели да си върви в стаята. Когато баба й чу да изговарят името й, запита с поглед, направо втренчен в своята единствена внучка:

— Какво, Мели също ли е тук? Така ми се искаше да я видя. Къде е?

Мелиса онемя от ужас, но майка ѝ бързо ѝ кимна да излезе навън. Тогава Мелиса, особено развълнувана, седна до дядо си в другата стая и искаше да разбере от него, какво всъщност става.

— Никога не бях я виждала толкова разсеяна.

— Сега е такава всеки момент — каза Джордж Уотсън и тъжно погледна сина си. Точно това се опитваше да обясни на Оли. Само че понякога Филис изглеждаше здрава като ряпа и сам той се питаше дали не си внушава за нея. Един ден Филис направо губеше контрол над себе си и на другия ден привидно беше отново наред, а понякога дори си менеше състоянието от час на час. Той беше изплашен и объркан от това. — Не знам какво ѝ има, Мели. Бих дал всичко, за да разбере. Може би е от възрастта, но още не е толкова стара...

Когато след няколко минути в стаята влязоха Филис и Сара, баба им изглеждаше много по-спокойна. Настани се доволна в креслото и се заприказва с Бенджамин, който ѝ разказа за своето кандидатстване в Харвард. Беше подал документи и за Принстън, за Станфордския университет на Западния бряг, за Брауновия университет, за Университета Дюк, и за Джорджтаун. Със своите отлични оценки и спортни възможности, можеше да избира от цялата скала престижни университети. Но все се надяваше, че ще го приемат в Харвард, а сега на това се надяваше и Сара. Щеше да е доволна, ако бяха заедно, в един университет. Ако това станеше, сигурно нямаше да ѝ се сърди толкова, че се беше решила да напусне семейството с пет месеца по-рано от него. Оли дори ѝ предлагаше да почака поне докато Бенджамин замине да следва, но вече беше решена нищо да не променя. Толкова години чакаше този момент, че сега не ѝ се искаше да отлага дори и с час по-късно. Точно това предсказваше за нея Филис преди много години, но сега едва ли би си спомнила, а и едва ли би разбрала за какво става въпрос.

— Кога трябва да ти отговорят от тези учебни заведения? — запита Джордж Уотсън, очевидно горд със своя внук.

— Сигурно чак през април.

— Това ще бъде дълго чакане за момче на твоите години.

— Така е — усмихна се Бенджамин и с горд поглед погледна баща си. — Но татко иска напролет с мен да обиколи всички тези университети, още преди да пристигнат съобщенията. Повечето ги знам, само в университетите Дюк и Станфорд още не съм бил.

— Всичко това са разстояния! Все си мисля, обаче, че би трябвало да идеш в Принстън. Всички се усмихнаха, защото знаеха, че старото име на Принстън беше Университет на Джордж и възрастният Джордж Уотсън беше убеден, че никой не би следвало да ходи никъде другаде да се учи.

— Може би ще свърша там, ако не ме приемат в Харвард. Сигурно някога ще успееш да убедиш Мели да отиде там. — Мелиса само изръмжа и хвърли по него нагризана бисквита.

— Знаеш много добре, че искам да ида в Калифорнийския университет драматургия.

— Разбира се, само ако преди това не се омъжиш. — Обикновено казваше: „Ако преди това някой не те тръшне“, но сега пред родителите си не смееше. Тъкмо понастоящем имаше голяма любов с едно момче от неговия клас и въпреки, че Бенджамин не смяташе, че беше отишла „толкова далеч“, имаше съмнението, че се кани да го направи. Мели също откри неотдавна, че и той има ново гадже, красива блондинка със страхотна фигура, на име Сандра Картър.

Постепенно настъпи вечерта, и когато старите Уотсън си заминаха, Оливър погледна въпросително Сара. В последните тридесет минути беше тиха като пияна и той не се съмняваше, че обмисля как да проговори с децата. В действителност всички бяха така изморени, че може би беше по-добре да се изчака следващия ден, но главата на Сара беше пълна вече от толкова време, че предпочиташе да им го каже колкото се може по-бързо.

Бенджамин тъкмо се готвеше да я помоли за ключовете от колата, Мелиса пак бързаше да се обажда на приятелката си, а Сам се прозяваше като котарак, когато на вратата се появи Агнес.

— Сам вече трябва да спи. Ако желаете, ще го сложа сама, госпожа Уотсън. — Кухнята беше вече идеално почистена и Агнес с радост очакваше момента, когато щеше да си почине в своята стая с новия телевизор, който получи от Уотсън за Коледа.

— Ще го сложим да спи след малко. Трябва още да си поприказваме за нещо. Благодаря Ви, Агнес — усмихна ѝ се Сара. Въпреки това Агнес постоя там още малко, тъй като я смая странното изражение в очите на нейната работодателка. Накрая само кимна с глава и като пожела на всички весела Коледа, отиде в стаята си. Сам погледна майка си с напълно уморени очи.

— За какво ще си приказваме?

— Мамо... не бих ли могъл... трябваше да ида някъде... — Бенджамин изглежда бързаше да изчезне и всеки момент поглеждаше новия си часовник, само че този път Сара завъртя отрицателно с глава.

— Бих желала да си тук. Искам нещо да ви кажа.

— Станало ли е нещо? — Бенджамин изглеждаше объркан, а Мели, която вече беше побягнала по стълбите нагоре, ги погледна от високо, така че Сара трябваше да почака, докато се върнат всички и седнат до нея. Оливър си помести стола на другия край на стаята до камината и чакаше да чуе, как Сара щеше да обясни всичко на децата и каква щеше да е тяхната реакция.

— Не знам точно откъде да започна. — Изведнъж като че ли на Сара ѝ липсваше въздух, като гледаше своя красив син, дъщеря си, която беше още почти дете и Сам, сънливо свит до нея на дивана. — Отдавна съм имала една мечта, която може сега да се сбъдне, но за никой от нас това няма да бъде лесно. Чака ни голяма промяна. Най-напред искам да знаете, колко ви обичам всички и колко сте важни за мен... Но знаете моето убеждение, което винаги съм ви го втъпявала, че човек никога не трябва да изневерява на себе си. — Стисна ръчичката на Сам и избягвайки очите на Оливър, продължи. — Всеки трябва да прави само това, което счита за правилно, дори и когато понякога това не е лесно. — Пое дълбоко въздух, а другите чакаха в гробна тишина, какво ще каже по-нататък. Бояха се от това, което щеше да им поднесе. Изведнъж им изглеждаше толкова сериозна, а Бенджамин забеляза как е преbledнял баща им. Ами ако се развеждаха? Или чакаха друго дете? Бебе нямаше да е най-лошото, но развод — това щеше да е катастрофа. Никой нямаше представа за какво ставаше дума.

— Отивам да уча — изрече Сара с въздишка.

— Какво? — изгледа я Мели недоверчиво.

— Къде? — попита Бенджамин.

— Защо? — искаше да знае Сам. Изглеждаше му глупаво. Та нали учението беше за децата, сам той нямаше вече търпение кога най-после ще завърши училище. Не можеше да разбере как някой, вече възрастен, можеше доброволно да се върне там. На нейната възраст той в никакъв случай нямаше да копнее за такова нещо. — Татко също ли ще иде да се учи?

Сара се усмихна, но Оливър не. Би било за всички по-лесно. Щяха да заминат всички в Кеймбридж. Само че там заминаваше само тя, сама, а те оставаха тук на сигурно и удобно място. Само тя имаше нужда да отплува от безопасния залив на техния живот в непознати води. Мисълта за това, обаче, повече я възбуждаше, отколкото ужасяваше. Някога щеше да им го обясни, но не и сега. Сега трябваше да знае какво щеше да означава това за тях. А щеше да означава много. Особено за Сам, който седеше там до нея и напрегнато я гледаше. Само като го видя и едва не й се пръсна сърцето. Но въпреки това знаеше, че трябва да замине.

— Не, баща ви не отива да учи. Само аз. След няколко седмици отивам в Харвард.

— В Харвард? — беше вцепенен Бенджамин. — Ти? И защо? — Не разбираше нищо. Как можеше да замине да учи в Бостън? После постепенно започна да схваща. Погледна очите на баща си и видя в тях самота, печал и болка, всичко, което майка му беше причинила, но и в нейните очи сега личеше безпокойство и тъга.

— Ще се връщам у дома винаги, когато е възможно. При вас ще бъде баща ви и Агнес, те ще се грижат за вас.

— Искаш да кажеш, че си отиваш от нас? — изправи се изведнъж до нея Сам, с очи, изцъклени от ужас. — И то за постоянно?

— Не, за постоянно не — отговори бързо Сара. — Само за определено време. Ще мога да си идвам къщи за уикендите и празниците. — Беше решила да им каже истината. Поне това им дължеше. — Програмата там е за две години.

— Две години? — заплака Сам, а другите замълчаха за малко, когато Сара се опита да го прегърне, но той се измъкна от ръцете й и побягна през стаята към баща си. — Ти заминаваш далеч от нас? Защо? Нима вече не ни обичаш?

Сара стана, за да го вземе в обятията си, но той я отблъсна и в очите й се появиха сълзи. Знаеше, че няма да е лесно, но не очакваше това. Въпреки, че изведнъж дълбоко съжаляваше, че причинява на всички такава болка, беше убедена, че в неин личен интерес беше да върви по избрания път.

— Разбира се, че те обичам, Сам... всички ви обичам... но трябва да направя това... заради себе си... — Тя се стараеше да я разбере Сам, но все едно той не я чуваше поради шумните ридания, а

накрая избяга при Мели, която вече също плачеше, и се притисна в нея. Мели прегърна така здраво своето братче, като че ли ги заплашваше смъртна опасност и изгледа майка си с укорителен поглед.

— Защо, мамо? — Това бяха двете най-болезнени думи, които някога Сара беше чувала. Когато, обаче, потърси Оливър, за да ѝ помогне, срещна само мълчание. И той беше така сломен, както техните деца.

— Твърде трудно ми е да го обясня. Мечтала съм за нещо такова вече много дълго.

— Заради татко ли го правиш? — попита Мели разплакана и продължи да държи Сам в обятията си. — Развеждате ли се?

— Не, разбира се, че не. Нищо такова. Имам нужда просто за известно време да се махна от тук, за да направя нещо и за себе си. — Не им каза, че ѝ пречат, че при тях не може да постигне никакви самостоятелни творчески успехи. Това нямаше да е справедливо спрямо тях. Сега вече ѝ беше ясно. Оливър беше прав, той винаги беше прав, но Сара знаеше, че и тя беше права. Щяха тук да преживеят някак си и без нея, а когато се върнеше при тях, щеше да бъде друг човек, по-добър. Ако останеше тук, това щеше да е нейната смърт. В това беше твърдо убедена.

— И какво пък, не можеш ли да се учиш тука? — попита Бенджамин с тих глас. Изглеждаше също разстроен, но вече беше твърде голям, за да плаче. Само я гледаше укорително, като че ли искаше да разбере какво всъщност става, понеже не вярваше, че им беше посочила истинската причина. Сигурно щяха да се развеждат и не искаха да го признаят пред децата. Но защо тогава не вземаше децата със себе си. Нямаше логика. Бенджамин само знаеше, че семейството им се разпада, обаче не схващаше защо. Искаше да вярва, че майка му е водена от добри чувства. Толкова я обичаше. Искаше да я разбере, но не можеше.

— Не мисля, че тук бих постигнала нещо, Бенджамин. Според мен Харвард би ми подходдал най-добре — усмихна се тъжно Сара, тъй като риданията на Сам я пробождаха в сърцето като физическа болка, но не смееше да се приближи до него нито с крачка. А когато на моменти се опитваше да го направи, Сам диво я отблъскваше с юмруци. Дори Оливър не се приближаваше до него. — Може наесен да се срещнем там, Бенджамин.

— Би било чудесно — усмихна се синът.

Никога не губеше доверие нито в нея, нито в това, което правеше, но в момента не можеше да дойде на себе си. Струваше му се, че целият му живот се беше сринал в развалини. Дори насън и през ум не му е минавало, че някой от неговите родители можеше да замине далеч от тях. Та нали родителите са затова, за да са постоянно тук... или може би не? И никога не си и помисляше, че ще замине точно тя. Както си седеше там в креслото и се опиташе да си съсредоточи мислите и да остане по възможност спокоен, като същевременно не изтърваше очи от баща си, който седеше на срещуположния край на стаята, накрая не издържа и скочи рязко, застана пред него, погледна го право в очите и атакува: — А какво мислиш за това ти, тате?

— Решението е на майка ти, момчето ми. Не можем да пречим на пътя ѝ. И без това нямаме друг избор. Тя е убедена, че действа правилно и ние трябва да приемем нещата такива, каквито са. — Погледна Сара в очите и почувства, че нещо се беше променило. Сега вече не вредеше само на него, но и на децата, а това той никога нямаше да ѝ прости, въпреки че знаеше, че няма да престане да я обича. — Ще ни е мъчно за тебе, Сари!

Хубостта на Коледа, смеха, традициите и подаръците, всичко това остана на заден план и изведнъж бе забравено. Това беше най-тежката вечер в техния живот, но можеше да бъде и по-лошо. Ами ако например на някого се случеше нещо. Та нали беше само за известно време, поне според нея. Някакви си две години. Но когато, обаче, Сара се опита да се приближи отново до Мели и Сам, беше ѝ ясно, че за всички тях това време изглеждаше цяла вечност. Сам още повече се разрева, а Мели протегна ръка пред себе си, за да държи майка си на внушително разстояние. Гледаше еднакво злобно и двамата си родители.

— Мисля си, че ни лъжеш. Сигурно заминаваш завинаги и нямаш дори капка приличие да ни го признаеш откровено. Защо тогава не ни вземеш и нас със себе си?

— Защото не заминавам завинаги. А какво бихте правили вие в Кеймбридж? Бихте искали да изгубите тукашните си приятели ли? Или да започнете в ново училище? Или да живеете в мънички стаички, където ще пиша семинари и ще се уча за изпити? Бенджамин вече ще завършва, а ти Мели имаш само две години. Искате да напуснете

всичко тук ли? А аз като уча, не бих могла да се грижа за вас. За вас би било много по-добре да бъдете тук вкъщи, в позната среда, с баща си и Аги, в училището, където с радост ходите и сред старите си другарчета.

— Ти просто плюеш на нас. — От очите на Мели искреше както злоба, така и болка, а стоновите на Сам нито за миг не стихваха. Мелиса се обърна към баща си: — Какво толкова лошо си й сторил, че ни третира така? — Мразеше ги вече и двамата завинаги. Докато светът съществува.

— Не си права, Мели. Баща ви няма нищо общо с това — застъпи се веднага Сара.

— Това просто не е нормално, да си събереш нещата просто ей така и да идеш да учиш. Особено за възрастен човек. Сигурно сме ти дошли до гуша, щом така от няма нищо искаш да изчезнеш.

Междувременно Мели се изправи, а Сам вече не ридаше, а направо охкаше. Когато обърна към майка си лицето, набръчкано от плач, Сара не направи към него нито крачка. Вече не беше неин. Принадлежеше на тях.

Сам не можеше дори да говори нормално от напрежение.

— Ии... ииис... истина ли е? Ддддошли... сме тт... ти до гуша ли, мамо?

Тази мисъл едва не й изтръгна сърцето, а когато поклати отрицателно глава, сълзите бликаха от очите ѝ и се стичаха по лицето ѝ.

— Нее, това не е истина. Всички ви обичам с цялото си сърце... всички вас и баща ви. — Вече плачеше и тя, а Оливър се обърна с гръб към тях. Беше покосила семейството с един удар. После Оливър се насочи към Мели, за да поеме от нея Сам, който се притисна така към него, както преди години, когато беше мъничък.

— Всичко ще бъде наред, сине, ще видиш... ще се справим. — Той се наведе, за да целуне Мели, но тя се дръпна от него и побягна по стълбите е своята стая, като тръшна след себе си вратата. Когато след малко бавно се насочиха нагоре и Оливър със Сам, Сара остана сама с Бенджамин, който я гледаше все още опулено, и въпреки че знаеше, че правилно беше чул, не можеше да повярва на всичко това.

— Защо... мамо?

Синът ѝ беше вече твърде голям и тя можеше открито да разговаря с него, а и винаги така правеше.

— Дори аз не знам точно. Само ми е ясно, че така не мога повече да живея, и затова ми се струва правилно. Нищо повече не мога да ти кажа. Бих искала да постигна нещо, нещо повече от това, което правя. Не само да разкарвам децата на училище и да чакам Сам да се върне вкъщи.

За момент на Бен му се струваше, че ѝ беше омръзнало да бъде тяхна майка.

— А не можеше ли да почакаш? — Другите майки как чакаха.

— Не, толкова дълго не. Трябва веднага да се захвана с това. — Тя се изсекна, но сълзите ѝ продължаваха да текат. Беше ужасно, че им причиняваше зло, но и те несъзнателно я нараняваха. Вече с години.

Бенджамин кимна и по всякакъв начин се мъчеше да я разбере. Той я обичаше и ѝ желаше най-хубавото, но дълбоко в душата си беше убеден, че това, което вършеше с тях, беше противно. Не можеше да си представи как можеше някой да напусне детето си. Никога не очакваше от нея нещо такова. Но това се случи и всичко се промени. Какво им оставаше? Нищо. Няколко приятели. Баща им, но той беше по цял ден на работа. И наетата госпожа, която им готвеше. Изведнъж му се прииска да дойде есента, за да се махне от тук. Ако можеше, щеше да изчезне и по-рано. Нямахше вече никакво семейство. Оставаха само няколко човека, с които трябваше да живее под една стряха. Беше по-лошо, отколкото да беше умряла, защото само от нея зависеше дали да остане с тях. И точно това, че не искаше да остане с тях, го болеше най-много. За какво му бяха тези приказки, че страшно ги обича! Ако наистина ги обичаше, щеше да остане, само че тя заминаваше. Това говореше красноречиво. Отначало Бенджамин гледаше надолу към краката си, а после вдигна очи отново към Сара, и понеже се срамуваше от своите мисли, искаше му се колкото се може по-бързо да се изпари от къщи. Винаги ѝ се доверяваше. Дори повече, отколкото на баща си, а сега изведнъж да им скрои такъв номер! От няма нищо. На него, на Мели, на Сам, а дори и на баща им. За това му беше много мъчно, но какво можеше да направи?

— Не се сърди... но бих желал да те помоля... мислиш ли, че татко ще има нещо против, ако за малко взема колата?

— Мисля, че не — кимна Сара с глава и се замисли, какво ли в действителност си мислеше за това Бенджамин. Винаги ѝ беше най-близък от всичките ѝ деца. Като че ли вече губеше авторитета си. Тя му даде своите ключове. Веднага си представи какви щяха да изглеждат уикендите, като си дойдеше в бъдеще. Щяха да отвикнат от нея, нямаше да има вече за тях никакво значение. Каквото и да направеше, щеше да е сложно. — Наред ли е всичко с тебе? — притесняваше се за него Сара. Знаеше, че е дълбоко ранен, въпреки, че много не приказваше. А беше едва на седемнадесет години. Не ѝ се искаше да се напие някъде и да тръгне с колата после обратно, или пък да извърши друга подобна глупост. — Къде ще ходиш толкова късно?

Вече минаваше десет часа вечерта навръх Коледа и тя не беше възхитена, че Бенджамин щеше някъде да се мотае по улиците.

— Ще ида само при приятеля си. След малко ще се върна.

— Добре — кимна Сара, а когато тръгваше, протегна се към него и го хвана за ръка. — Страшно те обичам... не забравяй това, моля те, никога... — Отново се разплака, но Бенджамин вече нямаше за какво да си говори с нея, даже и да искаше. Такава болка му беше причинила, на всички я беше причинила. Затова само кимна с глава, а след това грабна палтото и забърза навън. И само след малко беше напълно изчезнал. Когато хлопна след себе си входната врата, Сара изтръпна, но после бавно се отправи по стълбите към спалнята. Дочу, че Мели все още ридаше в стаята си, но когато хвана дръжката на вратата, разбра, че е заключена. Откъм стаята на Сам нищо не се чуваше, но Сара не посмя да влезе при него, за да не го събуди. Влезе в своята стая, седна на леглото и се почувства, като че ли я беше прегазил локомотив. Чак след около час се появи и Оливър. Намери я да лежи в леглото, с очи, в които все още блестяха сълзи.

— Как е Сам?

Вече дори не беше погледнала там. Сега беше вече на Оливър, не принадлежеше на нея. Всички бяха негови. Спокойно можеше вече въобще да не е тук; и след това осъзна, че би било най-добре да замине колкото се може по-бързо. За всички щеше да е по-леко, като знаеха, че вече е заминала.

— Спи — отвърна Оливър и се отпусна с изтощена въздишка в креслото.

Беше много дълъг ден и безкрайна вечер и вече нямаше настроение повече да се занимава с нея. На всички беше унищожила живота, само заради своите капризи. Майка му беше права. Но сега беше след дъжд качулка. Хубаво се беше натопил в тази работа. Първият студен душ беше от Сам, с Мели също нямаше да е разходка в розова градина, а как ли щеше да е с Бенджамин. Беше забелязал израза на неговите очи. Въпреки, че беше по-голям, със своето решение Сара му беше нанесла хубав удар. — Не знам дали някога някой от тях ще дойде напълно на себе си.

— Не ми говори такива неща, и без това ми е зле.

— Дрън-дрън. Ако ти беше наистина зле, нямаше да заминеш. Никога вече няма да имат на никого доверие, даже и на мен. Какво си мислиш, че ще очакват от света вече, щом тяхната майка ги оставя в тинята? Как си представяш, че им се отразява това? Сега ще станат по-добри ли? Ще имат късмет, ако всичко свърши добре.

— Ами ако бях умряла?

— За тях това нямаше да е така лошо. И в такъв случай децата се чувстват изоставени, но поне нямаше да бъде от твоята собствена воля.

— Я го гледай ти! Намекваш, че съм най-лошата жена под слънцето ли? — В нея се пробуждаше злобата.

— Може би затова ти държа сметка, Сара. Нима наистина си такава? Ами ако наистина си себелюбив чешит, който може всички ни да оцети? Не е изключено, не смяташ ли?

— Сигурно. Това означава, че не искаш да се върна обратно ли?

— Не ми пъхай в устата това, което не съм казал.

Трудното беше в това, че винаги я искаше и винаги щеше да я желае, независимо от това, какво причиняваше на него и децата му. Но точно сега дълбоко в душата му го отблъскваше, защото им донесе страдание. Сам го беше хванал одеде така яко, като че ли се давеше и сигурно така по детски възприемаше нещата. Затова Оливър мислеше за Сара точно това, което беше казал. Искаше му се да знае, дали това нямаше да остави белег на всички до края на живота им. На Сам сигурно непременно, особено ако Сара не се върнеше повече никога при тях. Оливър не изключваше това, въпреки че Сара твърдеше точно обратното. Но той знаеше, че всичко за нея щеше да изглежда по друг начин, когато отново се върнеше в Харвард. В живота ѝ щяха да

навлязат нови хора, а Оливър с децата щяха да са твърде далече. Нито единият, нито другият имаха вече нещо сигурно.

— Мисля, че трябва да замина възможно най-скоро. За всички нас би било по-голямо бреме, ако остана тук още четиринадесет дни.

— Прави каквото искаш — отвърна Оливър и отиде да се съблече в банята. Вече не виждаше в нея близък човек. Независимо, че предишната нощ още се бяха любили, сега му се струваше като чужденка, която беше влязла в неговия дом и беше смачкала чувствата на неговите деца. — Кога искаш да тръгнеш? — попита той, когато се върна и седна на леглото.

— Най-вероятно след два дни. Трябва да уредя още някои неща.

— Сигурно би било добре да замина някъде с децата, за да не те гледат като заминаваш.

— Това е добра идея — погледна го тъжно тя, защото нямаше вече за какво да си говорят. Всичко вече си бяха казали — както думи на обвинение и покаяние, така и на извинение и оправдание.

— Нямам какво да кажа повече. — Особено след днешната вечер, когато беше свидетел на реакцията на своите деца. И въпреки това тя заминаваше.

— Нито пък аз — гледаше тъпо и уморено Сара.

Лежаха там в тъмното мълчаливи, докато в два часа през нощта Оливър най-после заспа. Сара, обаче, не затвори очи чак до съмване, когато чу, че Бенджамин се връща вкъщи. Този път мина без забележки. Той беше послушно момче и това беше удар за него. А щеше да бъде и по-тежко. Та нали беше още малко момче, мислеше си тя.

Само че през тази нощ той стана мъж и за него това беше неочаквано красиво преживяване. Родителите на Сандра бяха заминали някъде. За първи път Бенджамин изпита насладата на любовта. Като че ли смени една жена с друга; новата за тази, която загуби вечерта, преди няколко часа. За него беше особена сладко-горчива нощ с безкрайни приказки за това, което стана у тях и неговото мнение за това. Със Сандра си приказваха толкова хубаво, както с никой друг. След това отново се любиха, докато накрая си замина вкъщи и легна в леглото си, където размишляваше, какво означава за него новата му любов, какво — майка му и тогава, благодарение на Сандра, не преживяваше така трагично нейната загуба.

Сара лежеше и слушаше звуците в къщата, където всички спяха. Искаше ѝ се да бъде една от тях. Само че вече не беше. Изведнъж се беше променила и нищо друго не ѝ оставаше, освен да продължи в новия живот, който очакваше с вълнение, без оглед на това, какво беше сторила в техните сърца и в техния живот. Стана, когато още всички спяха и започна да си стяга багажа. Сложи необходимите неща в три куфара, и докато Оливър се събуди сутринта, беше готова с всичко. След като си взе душ и се облече, резервира си място за самолета. После телефонира до Кеймбридж на един хотел, където преди години живееше. Изведнъж реши да замине най-късно следобед на същия ден.

— Къде се готвиш толкова рано сутринта? — Оливър беше изненадан, че вече е облечена, а той тепърва ставаше. Усещаше, че нещо се беше случило, докато той спеше.

— Още никъде. Заминавам днес вечерта. Ще кажа на децата, щом станат. Какво ще кажеш да ги заведаш някъде?

— Ще се опитам. Ще видя какво може да се направи.

По време на закуската съобщиха на децата, че Сара ще замине по-рано, отколкото трябваше, и че Оливър ще ги заведе на ски във Вермонт. Само Бенджамин се колебаеше. Оправдаваше се с това, че трябва през следващите дни да си подготви нещо за училище.

— Какво?! През коледните празници? — усъмни се Оливър и в главата му проблесна, че тук има пръст някакво момиче.

— За колко време отиваме?

— За три или четири дни.

Достатъчно време всички малко да се разсеят, доколкото това беше въобще възможно, за да се върнат отново у дома, където вече Сара нямаше да бъде. Нейното известие, че заминава същия ден малко ги разбуди от тъпото състояние, но след болката, която им беше причинила предишната вечер, вече нищо не можеше да ги изненада. Онемелият Бенджамин изглеждаше изморен и почти не се докосна до яденето. На Мели всички ѝ бяха безразлични, а Сам не откъсваше очи от баща си, като че ли искаше да се убеди, че поне той ще остане тук и няма да ги напусне.

Накрая и Бенджамин се съгласи да замине с тях на Вермонт и така в четири часа следобед, още преди Сара да се насочи към летището, те тръгнаха от къщи. Сбогуването беше сърцераздирателно

и Сам отново се разрева, когато оставяха майка му там сама. Агнес стоеше вцепенена на прага, а този път дори Бенджамин не можа да скрие сълзите си. Сара не успя да издаде нито звук от плач. Оливър само веднъж погледна в обратното огледало и сърцето му едва не се пръсна от скръб, когато я видя да стои пред къщата и да маха за последно сбогом. Мислеше си, че в края на краищата нямаше да навреди на децата му, ако го видеха да плаче. Нали и той чувстваше същата болка като тях. Погледна надолу към Сам и му се усмихна просълзено, а после го притисна към себе си.

— Е, хайде стига вече, приятелю, ще се справим, ще видиш. И майка ти също. — Още се виждаха сълзи в очите му, но вече се опитваше да ободри Сам и останалите деца с усмивка.

— Ще я видим ли някога?

Точно от това се боеше Оли. Сам вече не вярваше на нищо и не беше чудно. Даже Оливър не беше сигурен, дали вярва в нещо.

— Разбира се, че ще я видим. И ще дойде ден, когато няма така силно да го преживяваме. — Гласът му отново се заплете и Бенджамин също подсмърчаше отзад. Мели, която не проговори с никой от сутринта нито думичка, плачеше потопена в собствените си мисли.

Щеше да бъде чудно изпитание да представлява едновременно майка и баща за тях, да им предлага всичко това, което досега правеше главно тя... да ходи с тях на лекар... на родителски срещи... да им купува обувки... откъде щеше да има време за всичко това? Как щеше да се справи без нея? Но много по-важно беше, как щеше да живее без жената, която обичаше, без нейните милувки, без нейния живот, без нейната утеха и смях. По време на далечното пътуване до Върмонт никой не проговори чак до Масачузетс, където спряха, за да вечерят.

В това време Сара току-що долетя до Бостън и се насочи към Кеймбридж, за да започне също своя нов живот. Мечтания живот без тях.

ГЛАВА ПЕТА

Карането на ски им харесваше и след първите няколко дни всички постепенно взеха да идват на себе си, въпреки че не еднакво бързо. На Сам му се привиждаха още нощни призраци и макар, че сега лесно се разплакваше, имаше моменти и когато се усмихваше и с удоволствие се пързеляше с баща си. А Бенджамин дори взе участие в състезание по спускане, но всеки свободен момент използваше да телефонира на приятели, като че ли те можеха да решат проблемите му. Само Мели се държеше безприсъствено като дух и даже ските не я привличаха много. Сега тя беше единствената жена между тях и въпреки, че Оливър правеше всичко възможно да ѝ вдигне настроението, въобще не му позволи да се приближи до нея. Като че ли не можеше да намери с тях общ език и единственият, с когото беше склонна да проговори, беше Сам, но и с него беше необикновено мълчалива.

Оливър непрекъснато беше ангажиран с тях. Трябваше да им взема ски назаем, да товари и разтоварва колата, да се грижи за храненето на всички, вечер слагаше Сам да спи, наблюдаваше Мели, грижеше се да са добре облечени, така че е осем часа вечерта падаше от умора. Едва дочакваше да се навечерят, за да легне в леглото едновременно със Сам. Бяха с него в една стая и на два пъти Сам се напика в леглото, така че Оливър си осигури работа и през нощта, когато трябваше да сменя чаршафите, да обръща матраците и да набави чисти завивки. Сам страдаше емоционално като всички, макар че Оли от тичане нямаше време даже и да помисли за Сара. Едва през нощта копнееше по нея с цялото си сърце, а когато сутрин се пробуждаше, обхващаше го като огромна тежест болката от спомена за нея. Все едно, че беше мъртва; Оли не споменаваше нито дума за нея чак до третия ден от пребиваването им във Вермонт. После подхвърли нещо относно „мама“, но когато като по команда към него се обърнаха детските лица, посипани с явна тъга, веднага съжаляваше, че въобще беше заговорил за нея.

Тръгнаха си обратно на Нова година и от всички лъхаше по-добро настроение и крепко здраве. Едва когато пристигнаха вкъщи, над тях надвиснаха тъмни облаци. В къщи беше напълно тихо, дори и кучето спеше, а Агнес също я нямаше. Всички тайно се бяха надявали, че въпреки всичко Сара щеше да ги чака. Тя, обаче, беше отдавна далеч от дома, и макар че Оливър имаше телефонния номер на нейния хотел в Кеймбридж, не искаше да ѝ се обажда още същата вечер. След вечерята, която Мели му помогна да приготви, сложи Сам да спи, а Бенджамин се готвеше да излиза някъде. Появи се в кухнята, когато вече другите седяха на масата и очевидно беше издокаран за среща.

— Ти си бързак — усмихна се Оли. Още не бяха разопаковали нещата. — Тя сигурно си струва, а?

— Само една приятелка... — ухили се безразлично Бенджамин. — Ще ми дадеш колата, тате, нали?

— Гледай да не се връщаш много късно, момче. И внимавай! Зад кормилото днес може да има доста пияни. — Беше доволен, че синът му бе внимателен и никога не сядаше зад волана, когато си пийнеше нещо. Неведнъж се беше случвало Бенджамин да се обади на приятелите си да го вземат, въпреки че беше изпил само една-две чаши бира. Това му беше набила Сара в главата, а и не само това. Всяко дете беше белязала със своите черти, а сега беше далеч и Оливър постоянно си мислеше, кога ли ще се върне у дома за този толкова обещаван уикенд. Беше заминала преди шест дни, но на него му се струваше цяла вечност.

Изпитваше странно чувство като си легна вечерта в спалнята сам. Дълго време се обръщаше на всички страни и не можеше да се отърве от спомените за Сара, също както и миналата седмица, макар че си внушаваше, че не мисли въобще за нея. Около полунощ запали нощната лампа и се опита да проучи някакви документи, които си беше донесъл от канцеларията вкъщи. Беше доволен от своя шеф, че му беше разрешил една седмица отпуската, въпреки че в последния момент подаде молба; истина беше, че сега Оливър се чувстваше в границите на възможното по-добре. Още не беше заспал, когато в един часа се върна Бенджамин и дойде до неговата врата, за да му пожелае лека нощ. Оливър беше оставил отворено, за да може да чува Сам. Бенджамин сложи ключовете от колата на масата, постоя за малко до баща си и тъжно го погледна.

— Сигурно за теб е беда, татко... Имам предвид като я няма мама.

Оливър кимна. Не знаеше какво да му отговори. За всички беше беда.

— Сигурно ще свикнем, а и тя скоро ще си дойде. — Не го казваше много убедително, но Бенджамин се съгласи. — Доста късно се връщаш, а утре си на училище.

— Знаем... Забравих да погледна часа. Извинявай, тате.

След около час Оливър дочу, че Сам плаче и побърза да иде при него. Момчето спеше дълбоко. Изглежда беше извикало насън, тъй като беше изпотено, но след малко се успокои. В четири часа Оливър усети, че малкият се бе мушнал до него в леглото. Веднага се гушна в баща си; Оливър отначало искаше да го отнесе обратно в стаята му, но се радваше, че е до него, обърна се и задряма отново. След което баща и син заспаха спокойно чак до сутринта.

На другия ден още при закуската се обнови обичайната суматоха. Аги опече вафли със сланина, което беше предимно деликатес само за празници и то единствено при особени случаи. Като че ли чувстваше, че им беше нужно извънредно старание. На Сам приготви за училище, освен любимите му лакомства, и специална закуска. А Оли, когато се отправи на влака, изглеждаше необикновено съсипан и във от равновесие. Колко време само мина, докато инструктира строго всички да не се шляят никъде и навреме да си напишат домашните. Дали Сара правеше това така? Кой знае? Докато там беше тя, всичко преминаваше под нейно наблюдение видимо спокойно и той тръгваше на работа в абсолютно настроение.

В службата го посрещна всекидневната работа, която се беше струпала значително за цяла седмица. Нямахме как да си тръгне преди седем часа вечерта, и докато се върна вкъщи, беше почти девет часа. Бенджамин беше някъде навън, Мели седеше до телефона и говореше с приятели, а Сам гледаше от леглото на баща си телевизия и хич не му идваше на ум да пише домашни, нито Аги го насилваше за това. Обясняваше на Оли, че не ѝ се искаше да разстройва отново детето.

— Може ли да спя с тебе, тате?

— Не ли ти се струва, че вече трябва да спиш в своето собствено легло, синко? — Оливър се боеше, че това можеше да стане всекидневен навик.

— Само днес вечер... моля те... ще бъда послушен, обещавам.

— Много повече бих се радвал, ако си беше написал домашните
— усмихна се Оли и се наведе, за да го целуне.

— Ами, аз забравих.

— Това ми е ясно — каза Оливър, свали си сакото и вратовръзката, положи чантата на бюрото и седна на леглото до Сам, любопитен дали Сара случайно не се беше обадила. Но не му стискаше да пита Сам. — Какво прави днес?

— Нищо особено. Когато се върнах у дома, Аги ми позволи да гледам телевизия. — И двамата знаеха добре, че при Сара такова нещо не можеше да стане в никакъв случай. Всичко тук без нея бързо се рушеше.

— Къде е Бенджамин?

— Някъде навън — отговори Сам без ни най-малък интерес.

— Това ми е ясно. — Трябваше да разговаря с Бенджамин. Нали му беше забранено да излиза през работните дни вечер навън, макар че вече щеше да бъде абитуриент. Беше едва на седемнадесет години и Оли нямаше намерение да го оставя да подивее без Сара. — Знаеш ли какво, приятелче? Днес можеш да спиш тук, но това ти е за последен път. Утре се връщаш в своето легло. Става ли?

— Става — усмихна се момчето, а Оливър загаси лампата.

— Отивам долу да хапна. А ти спи.

— Лека нощ, татко. — Сам изглеждаше щастлив, когато се разположи в Сарината половина на съпружеската спалня.

— Спи сладко... — Оливър още малко го гледаше през вратата и прошепна: — Любимо мое дете, — след което отиде да провери Мели. Тя беше примъкнала телефона в нейната стая, където всичко се търкаляше в абсолютен хаос — дрехи, книги, електрически уреди, обувки. Беше чудо, че тя самата се побираше все още там. Въпреки, че видя, че баща ѝ я чака да свърши разговора, веднага затвори слушалката с учуден поглед.

— Желает ли нещо, тате?

— Да. Например някакъв поздрав и целувка от теб. Свърши ли с домашните?

— Здравей. Да, свърших. — Според тона на нейния глас, беше явно, че въпросът на баща ѝ я бе раздразнил.

— Не искаш ли да ми правиш компания, докато вечерям?

Мелиса не беше много очарована, но въпреки това кимна с глава. Предпочиташе да се обади по телефона на приятелката си, но молбата на баща ѝ този път ѝ звучеше като непреклонна команда. Беше истина, че Оливър не обичаше да се храни сам и тя беше единствената в момента под ръка, като се изключеше Агнес.

— Добре. Веднага идвам след тебе долу.

Там го чакаше вечерята, която Агнес му беше оставила. Чинията беше във фурната, завита в алуминиево фолио, за да остане топло яденето. Когато Оливър свали фолиото, не намери под него нищо, което особено да го примами. Агнешките медальончета бяха преварени, печените картофи твърди, а гарнитурата развалена. Даже не миришеше на хубаво, така че изхвърли всичко на боклука и си опържи сам яйца. После си изстиска портокалов сок и зачака Мели да му прави компания. Накрая изгуби надежда и вече се беше наял, когато най-после тя се появи долу.

— Къде е Бенджамин? — Струваше му се, че Мели би трябвало да знае.

— Сигурно някъде с приятели — сви рамене тя.

— Делничен ден вечер? Какво е това за измишльотина?

Мелиса отново сви рамене и се засегна от това, че трябваше да става бавачка на брат си вместо нейния баща.

— Грижиш ли се поне малко за Сам, когато се прибереш вкъщи?
— Най-много се боеше за Сам, особено, когато не можеше да се върне навреме. Момчето сега се нуждаеше и от още някой до себе си, освен само от Агнес.

— Имам много домашни, тате.

— Като гледам, много не ми се вярва при цялата тази бъркотия в твоята стая.

— Нали Сам вече е в леглото, или не е?

— Когато се върнах, още не спеше. Сега има нужда от теб, Мели. Всички имаме нужда от теб — усмихна ѝ се Оливър. — Сега ти си единствената дама вкъщи, нали майка ти я няма.

Мелиса, обаче, никога не настояваше за подобна отговорност. Искаше да бъде свободна, да се вижда с приятели или поне да си говори с тях по телефона. Какво е виновна тя, че майка им ги напусна. Това стана заради него. Сигурно нещо ѝ беше направил, въпреки, че

още не знаеше точно какво. Иначе Сара вероятно никога не би заминала.

— Бих се радвал, ако обръщаш повече внимание на Сам. Да си приказваш с него, да му отделяш малко време и да му проверяваш домашните.

— Защо? Нали си има Агнес.

— Това не е едно и също. Мели, бъди добра към него. Винаги си го имала за свое дете. — Беше се загрижила за него дори онази вечер, когато Сара им съобщи, че заминава. А сега се държеше така, като че ли никой от тях не я интересуваше. Отдръпнала се беше от тях, също както Сара. Оливър се замисли дали и Бенджамин не реагира по същия начин. Все гледаше да изчезне от къщи, но на това трябваше да се сложи край. Изведнъж телефонът иззвъня и Оливър само тихо въздъхна, когато чу на другия край гласа на баща си. Нямаше вече сила дори и да разговаря по телефона. Вече минаваше десет часа и той с нетърпение бързаше да се изкъпе и да се мушне при Сам в спалнята. В службата имаше противен ден, а въпреки също не беше удоволствие.

— Здравей, татко. Какво правиш?

— Аз съм добре. — Последва пауза и Оливър в това време наблюдаваше как Мелиса бърже се измъкна, докато той разговаряше с баща си. — Но майка ти не е.

— Как така? Болна ли е? — Оливър беше толкова изморен, че даже много не се изплаши.

— Това е дълга работа, момче — въздъхна стария, а Оливър чакаше да чуе по-нататък. — Днес следобед беше на изследване на мозъка.

— Боже господи... и защо?

— Напълно е побъркана... А миналата седмица, когато ви нямаше, дори се загуби. Този път наистина и паднала от някакви стълби и си навехна крака. — Оливър почувства, че го гризеше съвестта, гдето не се беше обадил от Върмонт, но и там имаше грижи до шията. — Извади късмет, че не си счупи крака или нещо по-лошо. Само че много по-лошо от това, което Джордж Уотсън разбра, не можеше и да бъде.

— Добре, татко, но заради навяхване на крака не се прави изследване на мозъка. Тогава какво й е? — Баща му изглежда беше объркан, но Оливър беше прекалено изморен за дълги приказки.

Последва отново пауза, след което старият Уотсън колебливо попита:

— Хрумна ми... дали не бих могъл да дойда сега при вас?

— Сега? — реагира Оливър потресен. — Какво става там татко?

— Само ми е нужно да си поговорим. Това е всичко. А съседката ни Маргарет Портър ще наблюдава майка ти. Много ми помогна, нейният съпруг имаше същите проблеми.

— Какви проблеми? За какво говориш? Какво установиха? — Оливър, който вече направо припадеше от умора, нямаше търпение като друг път.

— Не е никакъв тумор, нищо такова. Въпреки, че и в това се съмнявах. Виж какво... ако е много късно...

Очевидно имаше нужда да се изповяда на някого, а Оли нямаше сърце да му откаже.

— Добре, татко, тогава ела.

Той сложи вода за кафе, наля чашка за себе си и се замисли къде ли се губеше сега Бенджамин и кога ли щеше да се върне у дома. За учебен ден беше твърде късно вече и Оливър смяташе сериозно да се занимае с него. Най-напред, обаче, пристигна баща му — целият преbledнял и изморен. От Коледа насам беше видимо остарял с няколко години и Оливър си спомни, че баща му имаше слабо сърце. Дали въобще биваше да кара кола през нощта, но предпочиташе да не го пита, за да не го засегне.

— Заповядай, татко — покани го той в кухнята и същевременно се надяваше, че звънецът на вратата не беше събудил Сам. Джордж отказа да пие чисто кафе, но си взе чашка инстантно без кофеин. — Изглеждаш ми страшно уморен — отбеляза Оливър, като го наблюдаваше как бавно сядаше на стола. Може би не трябваше да го пуска да идва, но сигурно правилно беше отгатнал, че му беше нужно да си излее сърцето. Джордж бавно описа как бе преминало изследването на мозъка.

— Откриха й алцхаймерова болест, момчето ми. Според резултатите, мозъкът й бързо отслабва. Разбира се, напълно сигурни още не са, но поведението й в последно време потвърждава диагнозата.

— Това е шега — не можеше да повярва Оливър. — Трябва да се изследва отново.

— Няма никакъв смисъл. Знам, че са прави. Не можеш да си представиш какви ги вършеше в последно време. Загубва се, забравя и най-простите действия, които е правила цял живот, не може да телефонира, забравила е имената на приятелите ни. — Очите му се напълниха със сълзи. — А понякога и мен не може да познае. Не е сигурна дали съм аз или си ти. Миналата седмица колко пъти ме нарече „Оливър“, а когато се опитах да я поправя, беше като бясна. Взе да използва думи, които по-напред никога не излизаха от устата ѝ. Понякога направо се срамувам да изляза с нея пред хората. Нарече „мръсна курва“ банковата чиновничка, която виждаме всяка седмица. Горката жена, едва не припадна. — Оливър неволно се усмихна. Но не беше въобще за смях, по-скоро беше за плач. Изведнъж Джордж объркано се огледа около себе си. — А къде е Сара, спи ли вече?

Оливър мислеше да го заблуди, че е излязла някъде навън за малко, но нямаше смисъл да крие от него истината. Все някога щеше да разбере. Испитваше позор от това, че не беше успял да задържи жена си, като че ли всичко това беше изцяло по негова вина.

— Отиде, татко.

— Къде отиде? — не можеше да схване баща му. — Навън ли?

— Не, отиде да учи. В Харвард.

— Тя те е напуснала? — запита удивено Джордж. — Кога стана това? Та нали на Коледа още беше тук с вас... — Не можеше да повярва на собствените си уши, но после забеляза тъгата в очите на сина си и разбра всичко. — Боже, Оли... жал ми е... Откога знаеше за това?

— Каза ми преди около три седмици. Била подала молба есента за подготовка на докторат, но мисля, че това не е цялата истина. Твърдеше, че ще се върне, но аз не съм напълно сигурен. Заблуждаваше сама себе си, също както и нас. Още не знам какво трябва да си мисля. Ще изчакаме да видим какво ще стане.

— Как се държат децата?

— На пръв поглед го понасят почти добре. Миналата седмица ги водих на ски и това много им помогна. Затова не можах да ти се обадя. Сара замина на другия ден след Коледа. Но в действителност си мисля, че все още никой от нас не е дошъл на себе си от това сътресение. Мели обвинява за всичко мен. Сам има кошмари всяка нощ, а Бенджамин отгоре на всичко се уравновесява така, че ден и нощ се

шляе с приятели. Аз дори не му се чудя. Може би, ако нещо такова се беше случило на мен в неговата възраст, щях да правя същото. — След признанието на Оливър, мислите им отново се върнаха на майка му. Нито един от тях не искаше да допусне, че можеше да я загубят. — Какво смяташ да правиш с майка?

— Не ми е ясно какво трябва да правя. Казаха ми, че ако така бързо се развива болестта, много скоро ще настъпи пълно малоумие. Постепенно няма да разпознава никого, дори и мен. — Струваше му се, че с всеки изминат ден, жена му все повече се отдалечава от него и затова лесно можеше да разбере болката на Оливър за загубата на Сара. Оливър беше млад и един ден все можеше да си намери друга жена. За него, обаче, Филис беше единствената жена, която беше обичал през целия си живот, и след четиридесет и седем години съвместен живот, трудно можеше да си представи, че би я загубил. Извади памучна кърпичка, за да се изсекне, и пое дълбоко въздух, преди да продължи. — Казаха, че може да трае половин или дори цяла година, но може и по-малко, когато няма да може вече нищо да възприема. Точно не знаят, но щом това се случи, казаха, че не може да остане повече вкъщи. Не знам какво да правя... — Тук гласът му се заплете и Оливър искрено го съжаляваше. Взе го за ръка. Не можеше да повярва, че така си приказваха за неговата собствена майка, за жената, която винаги искреше от интелигентност и енергия. Сега изгубваше от паметта си всичко, което някога умееше и с това почти вкарваше в гроба и неговия баща.

— Не трябва много да се впрягащ, тъй като и ти ще се разболееш.

— Това ми казва и Маргарет. Тя е тази съседка, за която ти разправях. Винаги беше страшно мила към нас. Нейният съпруг имаше алцхаймерова болест с години и накрая също трябваше да го даде в пансион. Тя самата получи две сърдечни кризи и не можеше да се грижи повече за него. Всичко продължи шест години и накрая през август миналата година той почина. — Джордж погледна нещастно сина си. — Оли... не мога да се примиря с мисълта, че я загубвам... че нищо не си спомня... като че ли я виждам къс по къс как умира и да знаеш как трудно се оправям сега с нея. А при това винаги е била така добросърдечна.

— На Бъдни вечер ми се видя малко развълнувана, но дори и насън не би ми дошло, че става дума за нещо толкова сериозно. Сигурно от грижи не обърнах внимание. С какво да ти помогна? — Животът беше отвратителен; така изведнъж човек да загуби едновременно и майка си, и жена си, а дори и дъщеря си, която едва му обелваше по някоя дума. Всички близки жени бързо изчезваха от неговия живот, но сега не беше удобен момент да мисли за себе си. Преди всичко тук сега беше баща му. — Какво мога да направя за теб, татко?

— Стига ми да си до мен.

Погледите им се срещнаха и както се гледаха взаимно в очите, Оливър почувства към него такава привързаност, каквато не си спомняше от години.

— Да знаеш, татко, колко те обичам! — Сега не се срамуваше да изрече тези думи, макар че преди няколко години те можеха да накарат стария Уотсън да се съмнява в тях. Когато Оливър беше по-млад, баща му беше доста строг към него. Но с течение на годините, стана все по-примирен, а сега особено имаше такава нужда от сина си, както от никой друг преди.

— Аз също много те обичам, сине. — Нито един не скриваше своите чувства и Джордж отново извади кърпичката си, когато чуха как тихичко се отвори и затвори външната врата. Оливър се обърна, за да извика Бенджамин, който вече се измъкваше нагоре по стълбите.

— Закъде бързаш, млади господине? Къде беше до единадесет и половина вечерта в делничен ден?

Бенджамин се обърна към баща си, целият зачервен от студ и притеснение, и когато видя там и дядо си, беше изумен.

— Навън с приятели... извинявай, тате. Не знаех, че ще имаш нещо против. Здравей, дядо. Какво правиш тук? Да не се е случило нещо?

— Баба ти не се чувства добре.

Оливър изведнъж стана строг и енергичен като преди. Като че ли бащината сърдечност му беше наляла нова енергия в жилите. Някой поне все още го ценеше.

— Знаеш много добре, че нямаш работа вечер навън, когато сутринта си на училище. Опитай още веднъж и няма да си покажеш носа навън цели две седмици. Ясно ли е, шампионе?

— Добре, добре, нали се извиних. — Оливър само кимна с глава. Струваше му се, че нещо става с момчето. Не беше нито пиян, нито издокаран, а като че ли целият беше се променил. Вече беше по-голям и не сядаше въобще на задника си. — Какво ѝ е на баба?

Дядо му го погледна нещастно, а Оливър предпочете да го изпревари с отговора.

— Има някакви проблеми.

— Ще се оправи ли? — Бенджамин изведнъж изглеждаше като изплашено момченце. Сигурно не можеше да се примири с мисълта, че може да изгуби и някой друг. Тъй като гледаше страшно измъчено двамата мъже, Оливър го хвана за рамото.

— Разбира се, че ще се оправи. Дядо ти имаше нужда само малко да се ободри, това е всичко. Би могъл също да му обърнеш малко внимание, когато се отскубнеш от тези твои възлюбени приятелчета.

— Разбира се, дядо. Ще дойда при вас още този уикенд.

Момчето обичаше много дядо си, а и Джордж Уотсън беше луд по всички свои внуци. Понякога на Оливър се струваше, че ги обича повече, отколкото своя единствен син.

— Това би ни зарадвало много и двамата. — Той стана, изморен от старините си и тръгвайки, хвана момчето за ръката, като че ли искаше да си налее част от младостта му. — Благодаря ви и на двамата. Време е да тръгвам. Госпожа Портър сигурно също иска вече да се прибере. Остана у дома с баба ти.

Джордж се отпрати бавно към външната врата, а Оливър и Бенджамин го изпратиха до колата.

— Ще се справиш ли, тате? — Оливър предпочиташе да го закара сам, но баща му показваше наяве, че от излишни грижи няма нужда. — Тогава поне се обади, щом пристигнеш вкъщи.

— Глупости! — отсече Джордж. — Та на мене нищо ми няма. Болна е майка ти, не аз. — Лицето му огнено омекна, когато притисна Оливър към себе си. — Благодаря ти, сине... за всичко... и много съжалявам за това, което ни се случи... — Погледна първо Бенджамин, а после и двамата. — Това със Сара... Ако нещо ви се наложи, обадете се. Когато баба ви стане малко по-добре, може да дойде някоя неделя и Сам. — Но от гласа му беше ясно, че много по-добре вече нямаше да бъде.

Двамата го наблюдаваха как стартира от улицата на главното платно и Оливър едва след това с въздишка тръгна към входната врата. Нищо не беше лесно. За никого. Когато погледна към Бенджамин, си мислеше какво ли вероятно става в живота на сина му, в който той нямаше вече никакъв дял.

— Къде ходиш сега постоянно, с кого се влачиш до среднощ? — Когато загасиха лампите долу и се качваха заедно нагоре, Оливър го наблюдаваше старателно.

— С приятели. Все от същата компания. — Само че, нещо в движението на неговата уста подсказа на Оливър, че го лъже.

— Много ми се иска да бъда убеден, че казваш истината.

— Защо говориш така? — изплашено попита Бенджамин.

— В тази работа има някакво момиче, нали така? — Оливър заби пирона по-точно, отколкото си мислеше. След като после Бенджамин с тиха усмивка отклони очите си от неговия поглед, всичко беше ясно.

— И така да е. Няма нищо сериозно.

Обаче беше сериозно. Твърде сериозно. Това беше неговият първи любовен пожар. Всеки свободен момент, който имаха заедно, прекарваха в леглото. Нейните родители почти не се задържаха вкъщи. И двамата ходеха на работа, а също така обичаха често да излизат навън и тъй като Сандра като най-малко дете беше все още у дома, имаха за себе си много свободно време и знаеха перфектно как да го използват. Сандра беше първата му голяма любов. Беше красиво момиче от тяхното училище. Ходеха заедно на часовете по химия и той ѝ помагаше да не закъса. За разлика от него, нямаше много в главата си, но това не го интересуваше. Много по-важно беше, че тя го харесваше и той естествено беше упоен от приятното усещане на допира с нейното тяло. Харесваше у нея абсолютно всичко.

— Защо някой път не я доведеш? Познава ли я Мели? С удоволствие бих се запознал с нея.

— Хм... може би... някой път... Лека нощ, тате — измрънка Бенджамин и изчезна като пара в своята стая.

Оливър с усмивка се насочи към спалнята, където Сам вече беше заспал. В това време извън телефонът. Оливър бързо го грабна и го отнесе в банята, като мъкнеше след себе си дванадесетметровия кабел, който си беше поръчала Сара, за да може да се обажда и от ваната.

Обади се с тих глас. Очакваше, че ще бъде баща му. Обаче сърцето му спря. Беше Сара.

— Ало?

— Това ти ли си?

— Да.

— Как е при тебе, Сара?

— Добре. Днес си намерих квартира. Как са децата?

— Държат се. — Желаше я още като й чу гласа, но в същото време я ненавиждаше, защото ги напусна. — Не ми е лесно.

Сара отмина с мълчание неговата забележка.

— Как прекарахте на ските?

— Отлично. Децата се наслаждаваха. — Искаше му се да добави, че без нея беше тъпо, но се въздържа. Въпреки, че се беше зарекъл никога да не я пита за това, накрая й зададе същия въпрос: — Кога ще се върнеш у дома?

— Та нали заминах само преди седмица. — Обещанията, че ще се връща всяка седмица, бяха отлетели. Той знаеше много добре, че това няма да стане, но тя си дрънкаше своето. А сега говори съвсем друго. Кой би повярвал, че заедно лееха сълзи при заминаването. Като че ли беше случайна позната, която само искаше да го поздрави, а не съпруга, с която беше прекарал осемнадесет години. — Струва ми се, че ви е необходимо малко повече време, за да свикнете. Мисля, че е нужно всички да си поотдъхнем малко.

Значи това беше главната причина, поради която ги е напуснала — да си отдъхне.

— Какво искаш да кажеш с това „малко повече време“? — Сам на себе си се гнусеше, че настояваше за нея, но не можеше по друг начин. — Седмица ли? Месец ли? Или година? Децата поне имат нужда да те видят.

— Аз също. Но мисля, че трябва да изчакаме няколко седмици, за да се поуспокоят. — С удоволствие му се искаше да й изреве: „А аз какво?“ Но не го направи.

— Много им е мъчно за теб.

— Искях само да ти дам адреса на квартирата. Ще се нанасям там в събота и ще ви се обадя веднага, щом ми прекарат телефон.

— А до това време? На някое от децата ако се случи нещо? — Ужасяваше се само от мисълта за нещо такова, но той трябваше да знае

къде се намира тя.

— Не знам. Би могъл да оставиш съобщение в рецепцията на хотела. Или да изпратиш телеграма на новия адрес, ако е необходимо. Скоро ще ми прекарат телефона.

— Не ме карай да се смея — отвърна Оливър с глас, студен като лед.

— Нямам по-добра идея. Извинявай, вече трябва да тръгвам.

— Защо? Чака ли те някой? — Без малко да си удари шамар за този въпрос, но като я слушаше как говори, ревнуваше като див.

— Не ставай луд. Просто е късно. Чуй, Оли... липсваш ми...

Като че ли нищо по-свастно не можеше да измисли. Кой я караше да ходи толкова далече? Избяга от собствените си капризи, едва не му разби сърцето и още смееше да му обяснява как ѝ липсвал.

— Какво се опитваш да ми внушиш, Сара. Каква комедия ми играеш?

— Никаква комедия не ти играя. Знаеш много добре защо съм тук. И трябва да се справя.

— А какво стана с обещанията ти, че всяка седмица ще си идваш у дома? Лъжеш като циганка.

— Не съм лъгала. Само като си мисля сега, сигурно би било за всички голямо сътресение. За мен, за теб и за децата.

— Тази твоя странна студентска отпускатка също е за всички нас голямо сътресение. А какво да правя аз, щом ти си бог знае къде? Да се заключвам в банята с „Плейбой“ в ръце ли?

— Хайде стига, Оли... моля те... и без това и на двамата ни е трудно.

— Аз не съм заминал, никога не бих направил такова нещо.

— Нямах друга възможност.

— Ти само бръщолевиш и пак бръщолевиш. Майка ми отдавна те беше разбрала. Егоистка си.

— Не започвай отново. За Бога, Оли, вече минава полунощ. — Изведнъж любопитството взе връх и тя попита: — А защо въобще шептиш? — Представяше си го в спалнята, но гласът му не беше както обикновено.

— В нашето легло спи Сам. Аз съм в банята.

— Какво, да не е болен?

Безпокойството в нейния глас още повече го ядоса. Ами ако наистина беше болен, какво можеше тя да направи? Щеше да кацне вкъщи ли? А може би трябваше да я заблуди, че Сам е болен. Само, че в действителност беше даже още по-лошо.

— Всяка нощ го морят кошмари. Дори се напикава в леглото. Искаше да спи днес вечерта при мене.

Настъпи дълго мълчание. Сара си ги представяше в това легло, което само преди няколко дни беше нейно. Когато се обади отново, гласът ѝ беше забулен.

— Има късмет, че ти си до него. Обърни му внимание. Щом ми прекарат телефон, веднага ще се обадя.

Искаше му се още много неща да ѝ каже, но му се струпаше, че ѝ беше безразлично.

— Бъди внимателна. — Желаше да я увери, че все още я обича, но не го каза. Най-лошото, обаче, беше, че независимо от всички удари под пояса, Оливър щеше да я обича непрекъснато.

ГЛАВА ШЕСТА

Първите седмици бяха мъчителни без нея. Всяка сутрин като че ли носеше злополука още от закуската. Яйцата никога не бяха добре приготвени, в сока имаше твърдо много люспи, печените филийки бяха или прегорели, или недопечени, а Оли се обзалагаше, че и кафето има друг вкус. Добре знаеше, че това е глупост. Агнес им готвеше вече от десет години и много я обичаха, но всички бяха свикнали със Сарините закуски. Сам не преставаше да хленчи, а Оли забеляза, че дори на няколко пъти ритна кучето. Мели беше постоянно намръщена, а Бенджамин дори вече не благоволяваше да ги уважи със своето присъствие. Хукваше навън направо, без да яде, като казваше, че и без това никога не закусва. Изведнъж на Оливър му се струваше, че не може да намери с тях общ език. Мели искаше разрешение да излиза вече и през двете вечери на уикендите, Бенджамин продължаваше да се връща вкъщи късно вечер през работните дни с твърдението, че бил учил с приятелите си, а Сам спеше все така неспокойно, свит на кълбо в спалнята с Оли. Отначало това до известна степен беше за Оли утешение, но с течение на времето започна значително да му пречи. Техният спокоен семеен живот беше погребан.

Един ден, след двуседмично закъснение, противно на първоначалното обещание, се обади Сара, за да им съобщи, че са ѝ прекарали телефон. Обаче, все още не искаше да се върне. Все го считаше за твърде преждевременно и затова всеки техен разговор беше кратък и неприятен. Предпочиташе да избегне пряк разговор с децата, като че ли ѝ беше непосилно да им каже няколко утешителни думи. Обещаваше отново, че един ден ще се върне у дома, и че сега уж имала нужда да стане по-умна и по-образована. Но Оли знаеше друго. Тяхното семейство, на което той толкова държеше, се разпаднаше с всеки изминат ден. Под такъв зрителен ъгъл сега гледаше той на всичко около себе си — на дома, на децата, на приятелите, а дори и на своите клиенти в службата. Беше ядосан на всеки, разбира се, преди всичко на Сара, но също така и на себе си, защото духом беше убеден

също както Мели, че за всичко беше виновен сам той, заради някоя своя грешка.

Когато Агнес започна да превозва децата вместо Сара и вестта за тях се разнесе постепенно, разни приятели започнаха да му се обаждат и да го канят на гости. Никой не го вълнуваше. И без това всички бяха любопитни и досадни клюкари. А отгоре на всичко непрекъснато ден и нощ телефонираше Джордж, за да съобщи ужасни новини за бързо влошаващото се душевно състояние на майка му. Поради разрастващата се у нея загуба на памет, все повече беше опасно да се оставя сама и смазаният от умора Джордж отчаяно търсеше утеха у сина си. Обаче Оли точно сега имаше проблеми до гуша и едвам смогваше да поддържа собствения си живот. Не умееше да се оправя с децата. Възнамеряваше да ги заведе на психиатър, но учителката на Сам, с която се консултира по телефона, твърдеше, че всички техни действия са абсолютно нормални. Не било чудно, че Сам вече отговаря дръзко, или че също като Мели обвинява баща си за майчиното си заминаване. Дори училищната психоложка считаше тяхното държание за нормално. Имали нужда да прехвърлят вината на някой друг и най-подходящият жертвен овен бил точно баща им. Било нормално и това, че Бенджамин бягал от къщи при приятелите си, тъй като без майка му там било празно. Специалистите твърдяха, че всичко ще си дойде отново на мястото, когато децата свикнат, но Оли понякога имаше чувството, че сам той едва ли ще издържи.

Когато се връщаше вечер вкъщи страшно изморен от работа, там не го чакаше нищо, освен безкраен хаос и нещастни деца, които се караха помежду си. Вечерите, завити в алуминиево фолио и изсъхнали във фурната, обикновено не ставаха за ядене. Така че, когато се обаждаше Сара, искаше му се да прасне телефона в стената и да й ревне насреща. Не му се слушаше нищо за нейните семинари и лекции, нищо за това, защо и тази седмица не може да си дойде у дома. Но тайно се молеше да се върне, да спи с него, да го люби, да готви за него и да се грижи за децата. Даже и да беше гений, Агнес не би могла да замени всички тези незабележими дреболии, с които ги ласкаеше майка им.

Веднъж следобед Оливър седеше в своята канцелария и гледеше през прозореца, по който шибаше дъжд със сняг, нещо типично за края на януари в Ню Йорк. Размишляваше дали Сара въобще ще се върне.

Тъкмо се готвеше да чисти преди уикенда. Сара я нямаше вече цял месец и той се чувстваше непоносимо самотен.

— Я, какво виждам за нещастна физиономия... може ли да вляза?

Беше Дафни Хъчинсън, представителка на вицепрезидента на тяхната фирма, стара позната на Оливър, с която често работеха заедно при съставяне на офертите за новите клиенти. Тя беше красива жена с черни коси и се обличаше добре, с изтънчена европейска елегантност. Винаги носеше на себе си голям шал, ходеше със скъпи обувки и понякога слагаше красиво бижу, небиещо на очи. Оливър я харесваше. Беше съобразителна и интелигентна, а също така прекалено усърдна в работата. Но въпреки своите добри качества, неясно защо никога не беше се омъжвала. Тя беше на тридесет и осем години и нейното желание за приятелство с Оливър през всичките тези години, никога не надхвърляше платоническата граница. Още от първия си работен ден даваше наяве, че любовните кръшкания в работно време не са в нейния стил. Този принцип съблюдаваше строго и не го нарушаваше при никакви обстоятелства, дори и когато някой имаше сериозни намерения. Оливър я уважаваше много точно заради това и с удоволствие си сътрудничеше с нея.

— Донесох ти някои макети за следващата седмица. — Държеше под мишница грамадни табла. — Като че ли не идвам в много подходящ момент. Не искаш ли да дойда малко по-късно? — Тя също беше дочула, че Сара го е напуснала, но никога не бяха проговорили за това. Все пак забелязваше как беше отпаднал в лицето през последните седмици.

— Не, Дафни, всичко е наред, заповядай. Сега или после, има ли значение?

Струваше ѝ се отслабнал, пребледнял и имаше вид на отчаян и нещастен човек, затова се притесняваше за него. Тя седна и започна да му обяснява, какво му е донесла, но той явно не можеше да се съсредоточи. Накрая му предложи да оставят работата и да си направят по чашка кафе.

— Не мога ли с нещо да ти помогна? На пръв поглед не се забелязва — усмихна се Дафни, — но ме бива за всякаква работа.

Оливър също се усмихна. Тя беше безупречна жена и той се чудеше, как така досега не се беше омъжила. Сигурно се беше отдала

напълно на работата си и нямаше време за нищо друго. Това често се случваше на много жени, и когато станеха на четиридесет години, започнаха да вършат щуротии. Но тя сто процента не беше от тях. Изглеждаше спокойна и уравновесена и го гледаше с приветлив поглед, а Оливър с въздишка се облегна на стола и заклати глава.

— Не зная, Дафни... Явно, че вече си дочула... — Неговите очи се впиха в нейните като два зелени вира, пълни с болка и тя едва издържа да не го обгърне през рамото. — Сара ни напусна миналия месец и отиде да учи... в Бостън...

— Е, та това не е чак на края на света. Мислех, че е по-лошо. — Говореше се, че се развеждат, но Дафни не го каза на Оли.

— Лично аз мисля, че от това по-лошо не може и да бъде, но Сара няма доблестта да си го признае. Не се е показала вече почти пет седмици и децата съвсем откачиха. Аз, разбира се, също. Всяка вечер бързам да се изнеса от тук, но въпреки това не смогвам преди шест-седем часа. Докато се прибера, става осем и по това време всеки прави вече, каквото му скимне. Вечерята ми е като подметка, крещим един на друг, децата плачат, а на следващия ден същата въртележка започва наново.

— Вижда се, че не е шега работа. Защо не си наемеш някакво жилище временно в Ню Йорк, поне работата ще ти бъде по-близко, а промяната сигурно би се отразила добре на децата.

Такова нещо даже и насън не му идваше. Не беше сигурен дали няма още повече да травмира децата с една евентуална смяна на училището и другарите им. Освен това беше убеден, че само дълбоко познатата и близка среда можеше да ги утеши.

— Засега се радвам, че горе-долу се държим над водата и мисля, че е излишно да се местим. — Оливър й разправи как Мели му се сърдеше постоянно, как Бенджамин все го няма, и как Сам понякога се напикава нощем и отгоре на всичко се навира в неговото легло всяка нощ.

— Имаш нужда от промяна, мили мой. Защо не ги заведеш някъде? Защо не заминете за седмица до Карибско море или на Хавайските острови, някъде, където грее слънце, където е топло и весело? — Дали въобще имаше някъде такова място? Дали някога някой от тях ще бъде весел? Струваше му се почти невъзможно и се

смущаваше, че така си излива сърцето пред Дафни. Тя, явно, не беше въобще учудена.

— Изглежда напразно се надявам, че ще се върне, ако останем там, където сме сега, и после само ще върнем времето назад.

— Обикновено това не става така.

— Знам — каза Оливър и прокара изморено пръсти по косата си. — Вече разбрах това. Не се сърди, че те безпокоя с тези неща. Понякога ме преследват като призрак. Как бих могъл тогава да се съсредоточа върху работата? Страшно ме угнетяват всички тези вечери, когато се прибера, а през уикендите е още по-лошо. Струва ми се, че насила някой ни откъсна един от друг и сега не можем да намерим общ път. Преди не беше така... — Обаче той почти беше забравил как беше преди. Като че ли беше изминала цяла вечност.

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин? — Тя не познаваше неговите деца, но имаше желание да се запознае с тях. През уикендите имаше много свободно време. — С удоволствие бих се срещнала с твоите деца. Може би това би ги разсеяло. Или мислиш, че може да им се стори, че искам да те открадна от майка им?

— Не знам дали въобще ще ти обърнат внимание. — Оливър ѝ се усмихна благодарен, че го разбира. — Ами може да дойдеш при нас някой път за един ден. Всички ще прекараме хубаво, само малко нека да се поуспокои положението. Ако въобще това е възможно. Отгоре на всичко, неотдавна се разболя майка ми. Като че ли не стигаше една беля, веднага на човек се изсипва на главата и друга. И при теб ли става така? — погледна я Оливър с момчешка усмивка, а тя се засмя на глас.

— Искан ли питане. При мен става така всеки момент. А какво прави вашето куче?

— Кучето ли? — чудеше се Оливър на нейния въпрос. — Нищо. Какво може да прави?

— Внимавай добре с него. Сега точно е дошъл моментът, когато непременно ще се ядоса и ще ухапе съседите. — И двамата се разсмяха, но Оливър веднага отново стана сериозен.

— Никога не съм мислил, че нещо такова може да се случи точно на нас, Дафни. Сара направо ме унищожи. Не бях подготвен за подобно нещо, а и децата също. Винаги смятах нашия живот за идеален.

— Понякога стават и такива неща. Може да дойде болест, или смърт и всичко изведнъж се изменя, или пък някой се влюби в някого от няма нищо, или пък друга подобна глупост. Тъжно е, но е така. После не остана нищо друго, освен да се възприема така, както е. Може би един ден като се огледаш назад, ще разбереш защо е станало.

— Сигурно аз съм виновен. — Все още беше убеден в това, иначе не можеше да си го обясни. — Може би й се струва, че я пренебрегвам, или не й обръщам достатъчно внимание.

— Или се е чувствала твърде скучно и вързана у дома, а може би не е така перфектна, както ти се струва. — Дафни даже не подозираше колко близо беше до истината. Но още не беше дошло времето Оливър да й го признае. — Може би само е мечтаела за промяна, да поживее малко по свой начин. Трудно е да се съди за постъпките на другите. Твоите деца сигурно още по-малко го разбират. — За възрастта си, Дафни беше мъдра жена и Оливър отново осъзна как винаги му е харесвала — не за флиртуване, а за своите редки морални качества, на които се базира истинското приятелство. Откакто се беше оженил за Сара, вече много години той нямаше нито една приятелка.

— Щом като аз не мога да го разбера, как биха го разбрали децата? Още по-лошо е това, че Сара не си идва. Когато тръгваше, обеща, че ще се връща всеки уикенд у дома.

— Сигурно наистина ви е тъжно, но може би така е по-добре. Когато все пак ви посети някои ден, вече ще бъдете много по-уравновесени. — Оливър само се засмя горчиво. Засега нямаше никаква промяна.

— Не може да се каже, че има някаква уравновесеност у нас. Всички хленчат още от сутринта и това продължава цял ден, независимо дали са вкъщи или не, което е още по-лошо. Никога не съм си мислил, че децата ще ми създадат такива проблеми. Винаги са били толкова послушни, възпитани и добри. А сега... почти не мога да ги позная. Когато се върна вечер у дома, те са капризни и заядливи. Вече се радвам, когато отново съм тук... — Обаче, когато беше в службата, също едва издържаше. Сигурно Дафни беше права. Трябваше да заминат някъде на почивка.

— Не отравяй остатъка от живота си — каза Дафни и в погледа й се виждаше, че знае за какво говори. — От това страдаш най-много ти самият. Дай й шанс. Ако се върне, чудесно. Ако ли не, открий за себе

си нов път в живота. Истинският живот. Не се оставяй да те изкара от равновесие. От това няма да спечелиш нищо. Говоря от собствен опит. Повярвай ми.

— Затова ли не си се омъжила, Дафни? — Вече такъв въпрос не му се струваше нетактичен.

— Донякъде. Но при мен имаше и други усложнения. Бях твърдо решена да се отдам до тридесет години на професионалната кариера, после ми се случи нещо, което направо ме съсипа, и затова отново потърсих утеха в работата. И след това... но това е дълга история и за да бъде кратка, стига само да добавя, че настоящият ми живот е като сътворен по мярка. Доволна съм, макар че повечето хора не биха били удовлетворени на мое място. Ти имаш деца. Но дори и те самите не са достатъчни в живота. Един ден ще отлетят от гнездото и това твое бюро ще ти бъде само един лош съдружник в късните часове. — Всички знаеха добре, че Дафни понякога оставаше вечер в службата чак до десет часа. Може би точно затова нейните предложения бяха едни от най-добрите. Трепеше се като вол, за да успее в работата и беше наистина отлична.

— Ти си мъдра жена — усмихна се Оливър и погледна часовника си. — Какво ще кажеш да се захванем с работата, която си ми донесла? — Още нямаше пет часа и беше твърде рано да си ходи къщи.

— А защо не си тръгнеш веднъж по-рано? Може би това ще се отрази добре както на тебе, така и на децата ти. Заведи ги някъде на вечеря.

Нейното хрумване го изненада. Той самият не би се сетил дори на ум, тъй като стриктно спазваше дисциплината.

— Това е отлична идея. Благодаря. Значи няма да ти пречи, ако продължим работата утре?

— Не говори глупости. Утре ще ти предложи дори повече проекти. — Тя стана и когато тръгна към вратата, подхвърли през рамо: — Дръж се. Такава буря обикновено се стоварва от няма нищо, но едно говори в нейна полза. Че никога не трае вечно.

— Можеш ли да се закълнеш за това?

— Честна скаутска — усмихна се Дафни и потвърди думите си с вдигане на два пръста.

След като тя си тръгна, Оливър телефонира у дома и на телефона беше Агнес.

— Добър ден, Аги. — Така самодоволен не беше от много време. — Днес не е нужно да готвиш. Имам желание да изляза някъде с децата на вечеря, като се върна.

Идеята на Дафни страшно му допадна, тя беше извънредно умна жена.

— Сериозно ли? — беше изненадана Агнес.

— Нещо не е наред ли? — Отново пред него лъсна голата действителност. Нищо сега не беше лесно, дори да се иде с децата на вечеря.

— Мелиса пак е на репетиция, Бенджамин е на тренировка по баскетбол, а Сам лежи с температура.

— Боже... жалко... е, няма какво да се прави. Ще идем някой друг път. — И попита загрижено: — Какво му е на Сам?

— Нищо особено, има хрема и малко е грипав. Още вчера се съмнявах, че не е наред. Днес сутринта тъкмо го закарах на училище и ми се обади по телефона да ида да си го прибера.

И представи си, даже не му беше съобщила! Детето му беше болно, а той дори не знаеше за това. Горкият Сам!

— Къде е сега?

— Във Вашата спалня, господин Уотсън. Отказваше да лежи в своето легло и аз си мислех, че за Вас няма значение.

— Разбира се, че няма. — Детето му беше болно на легло. Сега спалнята им се използваше за нещо коренно различно от преди... С всичко това — амин!

Когато, с мрачно лице, поставяше телефонната слушалка, на вратата отново се появи Дафни.

— Хайде, хайде, пак някакви лоши новини ли? Надявам се, че не е дошъл реда на кучето.

Оли се засмя. Тя му действаше освежително, чувстваше я като своя любима сестра.

— Не, кучето още не. Сам има температура. Другите двама ги няма вкъщи. И така днес нищо няма да излезе от вечерята. — Изведнъж, обаче, на Оливър му хрумна нещо. — Слушай, Дафни, не искаш ли да дойдеш у нас в неделя? Бихме могли заедно да изведем децата някъде.

— Мислиш ли, че това няма да им пречи?

— Сигурно не. Ще бъдат възхитени. Можем да посетим една малка италианска гостилница, която те обичат. Там правят най-различни морски деликатеси и превъзходни спагети. И така, какво ще кажеш?

— Много добре звучи. Но ще се разберем, че без всякакво колебание ще го отменим, ако неочаквано пристигне за уикенда майка им.

— Госпожице Хъчинсън, с Вас човек да се договори, това е цяло събитие.

— Именно в това се корени моят производствен капитал. Да не мислиш, че иначе бих могла да стигна толкова далече? Сигурно не напредвам заради милите ми очи. — Тя беше скромна, умна и с развито чувство за хумор.

— Хайде, стига, моля те.

Тя му махна с ръка на излизане, а той се чудеше, тръгвайки си, защо не го привличаше физически. Въпреки, че беше ниска, Дафни беше красива и имаше изключителна фигура, въпреки, че старателно укриваше своите форми под практични костюми и семпли рокли. Може би още не му беше дошло времето за това, а и в края на краищата беше женен за Сара. Но това не беше единствената причина. Дафни излъчваше нещо като предупредителен сигнал: „С удоволствие ще бъда твоя приятелка, но нищо повече от това не си обещавай. Никакви интимности.“ Оливър размишляваше каква ли беше причината за това. Дали беше само тактика за службата или нещо повече. Може би щеше да я пита някой път.

В къщи пристигна в седем и четвърт, когато Сам вече беше заспал дълбоко, а главичката му гореше от температурата. Никой от останалите не беше заварил там, затова слезе долу, за да си опържи яйца. И без това почти нищо не беше останало от вечерята. Аги беше приготвила на Сам пилешки бульон и препечени филийки и беше преценила, че Оливър сам може да се погрижи за себе си. Беше права. След това на Оли не му оставаше нищо друго, освен да чака другите двама да се върнат. А чакането беше доста дълго. Мелиса си дойде щастлива и възбудена в десет часа. Страшно ѝ харесваше пиесата, в която играеше една от главните роли. Щом, обаче, видя Оливър, набързо си смени маската със сериозно изражение и се забърза, без да пророни нито дума, нагоре в своята стая. Над Оливър се спусна

чувството за самота, когато тя затвори вратата след себе си. А поголемият ѝ брат, когото чакаше тихо в работния си кабинет, благоволи да се появи едва след полунощ.

Щом чу да хлопне външната врата, Оливър излезе бързо в салона с решителен вид. Щеше да си го излее на Бенджамин.

— Къде беше?

— Във вторник вечер имам тренировка по баскетбол.

В очите му Оливър не можеше нищо да прочете, но му се струваше, че синът му кипи от здраве и енергия, и като че ли с цялото си същество гледаше да се домогне до пълна независимост.

— Чак до полунощ ли?

— После спрях да хапна един хамбургер. Беше порядъчна порция.

— Ще ти дам аз една порядъчна порция. Не зная какво става с теб, Бенджамин, но сигурно си мислиш, че като я няма майка ти, можеш да правиш, каквото си искаш. Но не се заблуждавай. Важат същите правила както преди. Нищо не се е променило, освен това, че нея я няма. От тебе искам да се прибираш навреме у дома и през делничните дни, да не излизаш вечер навън. Да се учиш, да общуваш със семейството, и като се връщам от работа, да те намирам вкъщи. Ясно ли е?

— Разбира се. Но какъв смисъл има това? — ядоса се Бенджамин.

— Все още сме едно семейство, независимо дали тя е тук или я няма. Сам и Мели също имат нужда от теб... както и аз...

— Това са само приказки, тате. Сам няма нужда от никой друг, освен от мама. Мели прекарва половината от живота си с телефона, а другата половина — затворена в стаята си. Ти и без това не се връщаш по-рано от девет часа и си така изморен, че даже не се занимаваш с нас. Тогава защо, дявол да го вземе, трябва да стърча тука и да си губя времето?

Виждаше се как Оливър се засегна от тези думи.

— Защото живееш тук. А аз не се връщам от работа чак в девет часа; най-късно в осем съм си у дома. Едва не си счупвам краката да не изпусна влака и очаквам, че по това време ще те намеря вкъщи. Нямам намерение да повтарям повече, Бенджамин. Шляеш се вече цял месец.

Всяка вечер си навън. Ако не престанеш, ще получиш наказание един месец без никакво излизане от къщи.

— Хайде де, да не повярваш.

Оливър беше потресен от непокорното държание на Бенджамин.

— Ще видим кой кого, мили мой. Изпроси си го. От този момент си под домашен арест.

— Върви по дяволите, татко! — За момент изглеждаше, че Бенджамин беше готов да натресе един на баща си.

— Я не отговаряй! — Викаха един на друг и не забелязваха, че от кухненската врата ги наблюдава Мели, която беше слязла долу. — Ще изпълняваш моите заповеди, независимо от това дали майка ти е тук, или я няма.

— Откъде на къде трябва да ти изпълнява? — обади се зад тях злобен глас. Когато и двамата, стреснати, се обърнаха назад, разбраха, че Мели ги гледаше. — Кой ти даде право да ни командваш? Така или иначе никога не си тук. Не ти пука за нас. Ако държеше на нас, нямаше да изгониш мама. Твоя и само твоя е вината, че тя си замина. А сега да ти слепваме семейството ли искаш от нас?

На Оливър му се плачеше като ги слушаше. Не разбираха абсолютно нищо. Даже нямаше как.

— Слушайте, бих искал само едно нещо да разберете. — В очите му имаше сълзи, когато се обърна към тях. — Бих направил не знам какво, само и само да можех да задържа тук майка ви, но въпреки, че приемам вината за това, което извърши, подозирах, че дълбоко в душата си мечтаеше за нещо такова. Мечтаеше да иде да учи, да се отърве от всички нас и да живее на своя издръжка. И повярвайте ми, независимо от това, дали е била моя вината, или не, всички ви обичам от сърце. — Гласът му измъчено трепереше, не знаеше дали ще може да продължи. Накрая една успя да го направи. — А и нея от сърце я обичам. Не трябва сега да се оставим да се разпадне цялото семейство, за нас то е от голямо значение... Имам нужда от вас, деца... — За ужас на Мели, той се разплака. — Страшно имам нужда от вас... и ужасно ви обичам... — Когато се обърна с гръб към тях, за да скрие сълзите си, изведнъж почувства на рамото си ръката на Бенджамин, а Мелиса се притисна към него и го прегърна около врата.

— И ние също те обичаме, татенце — прошепна тя пресипнало. Бенджамин не казваше нищо, но остана да стои до тях. — Не се сърди,

че бяхме толкова лоши с теб.

Погледна към по-големия си брат, които също имаше сълзи в очите. Въпреки, че искрено съжаляваше баща си, той вече имаше свой собствен живот и свои проблеми.

— Извинявайте. — Няколко минути Оливър мълчеше, докато отново му дойде гласа. — За всички нас е трудно време. За нея сигурно също. — Искеше да бъде справедлив към Сара и да не настройва децата срещу нея.

— Защо не дойде у дома, както беше обещала? Защо никога не ни се обади? — оплакваше се Мелиса, когато и тримата се отправиха бавно към кухнята. Наистина, през цялото време, докато Сара беше в Бостън, не беше телефонирала нито веднъж на своите деца.

— Не знам, мое злато. Сигурно е по-заета, отколкото предполагаше. Аз знаех, че така ще стане. — Разбира се, никога не допускаше, че няма да си дойде цели пет седмици. Винаги ѝ напомняше по телефона колко жестоко се отнася към Сам и към всички други, обаче тя все си знаеше своето, че според нея още не беше време да ги посети. Болезнено се откъсна от тях, а сега искаше да съхрани своята свобода и ѝ беше безразлично, че ги наранява. — Все пак някой ден сигурно ще си дойде у дома.

Мелиса кимна замислено и се настани до кухненската маса.

— Така или иначе вече няма да е същото, нали тате?

— Сигурно няма. Но може би разликата няма да е толкова голяма. Нека да преживеем това начало, а пък после сигурно за всички ще е по-добре.

— А като си спомня колко хубаво ни беше преди!

Оливър кимна одобрително, когато Мелиса отправи към него поглед. Поне успя да установи отново контакт с тях, а това беше първата крачка към успеха. След това се обърна към сина си:

— Е, и как вървят нещата при теб, Бенджамин? Какво става? — Оливър чувстваше добре, че нещо има, но синът му упорито си държеше езика зад зъбите. А това беше нещо твърде необичайно за него. Винаги беше откровен и искрен.

— Нищо особено — отвърна той. А после добави с несигурно изражение: — Предпочитам вече да си легна. — Когато се обърна и излизаше от стаята, Оливър едва се сдържа да протегне ръка и да го спре.

— Бенджамин... — Момчето се спря. Оливър имаше странно предчувствие. — Случило ли се е нещо? Не би ли желал да си поговорим на четири очи, преди да идеш да спиш? — Бенджамин се колебаеше, но накрая отхвърли.

— Не, благодаря, тате. Нищо не е станало. — След което страстно го попита: — Остава ли в сила домашният ми арест?

Оливър не се поколеба нито за секунда. Не трябваше да допусне сега да си загуби пред тях авторитета, ако искаше да ги държи под свой контрол. За тяхно добро това не биваше да стане.

— Да, юначе, остава в сила. Съжалявам много. Всяка вечер трябва да си вкъщи, включително и през уикендите. Целия месец. Добре знаеш, че те предупредих.

Беше непреклонен, но по очите му Бенджамин разбра, че това беше от любов към него.

Той само кимна с глава, преди да се махне от стаята, но нито Оливър, нито Мели подозираха колко дълбоко чувство на отчаяние беше предизвикал отговорът на баща му. Трябваше вечер да е при нея... трябваше... тя имаше нужда от него. И той от нея. Не можеше да си представи как ще го преживеят.

Когато Бенджамин излезе, Оливър хвърли поглед върху Мелиса и пристъпи бавно към нея, за да я целуне, привеждайки се.

— Много те обичам, злато мое. Наистина. Мисля, че сега всички трябва да се въоръжим с търпение. Неизменно ще дойдат по-добри времена.

Тя го погледна и кимна колебливо. Въпреки, че знаеше доста неща за Бенджамин, Мелиса нямаше намерение да го издава на баща им. Много често срещаше Бенджамин със Сандра и знаеше също така, че Бенджамин ходеше с нея и през учебно време. В тяхното училище клюките за абсолвентите бързо се разпространяваха, дори и до второкурсниците. А Мелиса подозираше, че Бенджамин има сериозни намерения относно това момиче, толкова сериозни, че дори би се противопоставил категорично на баща си.

През нощта Сам въобще не мръдна в леглото до Оливър, а на сутринта се събуди без температура. Всички като че ли бяха спокойни и Оливър тръгна на работа с по-олекнало сърце. Всъщност го болеше за наказанието на Бенджамин, но синът му сигурно щеше да разбере, че това беше само за негово добро. Снощната мъка беше

напълно изкупена от новите отношения с Мели, а когато Оливър пристигна най-сетне на работа, намери на бюрото си бележка от Дафни. Веднага си спомни, че предишния ден я беше поканил през неделните дни на гости при тях и стана така, че за пръв път от цял месец с нетърпение очакваше уикенда.

ГЛАВА СЕДМА

Оливър посрещна в неделя Дафни на влака и по пътя от гарата си приказваха за неговите деца. През последната седмица Мели беше много по-мила с него, Сам имаше още малко хрема, а Бенджамин не говореше с него от момента, когато му беше наложен домашния арест. Но стриктно спазваше правилата на споразумението. Всяка вечер присъстваше на вечерята с всички, а след това се изпаряваше в своята стая.

— Трябва да те предупредя. В момента не са най-общителни, но иначе са добри деца.

Той се усмихваше на Дафни. Беше радостен, че дойде. Сара не беше се обаждала кой знае от кога и всички бяха като на тръни поради нейното мълчание, особено Оли.

— Ще се опитам да ги убедя, че нищо не ги грози от моя страна. — Дафни, която беше с перфектни черни кожени панталони и къс кожух, се усмихна.

— Защо натъртваш това постоянно? — Струваше му се, че Дафни искаше да му внуши, че твърдо е решила да мине без каквито и да било любовни интриги.

— Най-вече затова, защото обичам да се отнасям почтено и открито с хората.

— А защо всъщност не те интересуват мъжете? — Опита се да поддържа непринуден тон, тъй като в края на краищата в момента към нея нямаше ни най-малък интерес, но някога все пак би било приятно да излязат заедно някъде. Всеки мъж би трябвало да бъде впечатлен от нейната интелигентност, външен вид, чар и остроумие. Оливър наистина я харесваше. — Разбира се знам твоя принцип за онова на работното място...

— Именно, защото вече веднъж преди много време се изгорих. И то порядъчно. — Беше решила да му разкаже за своето приключение. Искаше да му се довери може би точно заради това, защото и тя го смяташе за привлекателен мъж. — Когато завърших университета на

Смит и първите три години работех в първоначалната си работа, се влюбих в председателя на управителния съвет на тази агенция. — Тя се усмихваше спокойно, а Оливър я погледна с тихо подсвиркване.

— Ти май не си сменяш много често партньорите?

— Той беше може би най-интересният човек в рекламния бранш. И все още е. Тогава беше на четиридесет и шест години. Имаше жена и две деца. Живееше в Гринуич и беше католик.

— Значи за развод не е можело и дума да става.

— Позна. Печелиш първа награда, двеста долара. — Не изглеждаше въобще озлобена, говореше само по същество. Искаше да запознае Оливър с тези неща, въпреки че на никого досега не беше се доверявала. Тук-там някои нейни познати знаеха нещо, но повечето от приятелите ѝ не. — Фирмата фактически принадлежеше на неговото семейство. Той беше великолепен човек. И аз се влюбих в него чак до ушите, като си казвах, какво от това, че е женен. — Тук Дафни спря да говори, като че ли бе потопена в спомените, но Оливър я подтикна да продължи по-нататък. Искаше да разбере и края, искаше да знае, какво ѝ беше причинил този човек, че сега така странеше от мъжете. Жалко, че си пилееше живота така самотна, въпреки че, да не чуе господ, въобще не изглеждаше нещастна.

— Е, и? Колко време ходихте заедно? А какво се случи после?

— Страхотно си живеехме. Пътувахме заедно. Срецахме се вторник и четвъртък в моето жилище, което той плащаше. Ако трябва да наречем нещата с истинските им имена, станах негова любовница, макар че не звучи много красиво. А накрая ме изхвърли от фирмата.

— Каква мръсотия!

— Боеше се, че някой ще се сети за нашата връзка, и наистина тук-там подозираха истината, въпреки че беше рядкост. Държахме се абсолютно дискретно. Никога за нищо не се преструвахме. Обичаше жената и децата си, които тогава бяха още малки. Жена му беше само с няколко години по-голяма от мен. Обичаше ме силно. И аз го обичах. Бях готова да се задоволя и с малкото, което ми предлагаше. — Дафни не говореше за него със злоба и Оливър беше изненадан, че дори беше напълно спокойна.

— Откога не сте се виждали?

Тя го погледна със смях.

— От три дни. Намери ми нова работа. Имаме общо жилище, сега прекарваме три вечери седмично и така ще продължи завинаги. През март ще се навършат тринадесет години и дори да ти се сторя побъркана, аз съм щастлива и го обичам. — Изглеждаше абсолютно задоволена, затова пък Оливър беше потресен. Тя имаше връзка с женен мъж! И при това очевидно беше удовлетворена.

— Сериозно ли говориш, Дафни? А на тебе не ти ли пречи?

— Разбира се, че ми пречи. Децата му учат в университета. Жена му прекарва живота си в градинарски клуб и в най-малко петнадесет благотворителни организации. Но явно, че все нещо в техния живот го привлича, когато дори за момент не се бе поколебал. Вече ми е ясно, че никога няма да я напусне.

— Но спрямо тебе това е гадост. Заслужаваш много по-добър живот.

— Защо мислиш така? Можеше да се омъжа, след това да се разведа, гаранция няма за нищо. Преди си мечтаех понякога да имам деца, но преди пет години имах някакви проблеми, така че сега и да искам не мога да имам. Доволна съм и от това, което имам. Сигурно ти изглежда странно или ненормално, но и двамата сме удовлетворени. Това е моята история, приятелю. Прецених, че трябва да знаеш. — Тя му се усмихна нежно. — Защото те харесвам.

— Аз също те харесвам — срамежливо се усмихна Оливър. — Току-що ми разби сърцето.

В действителност, обаче, му олекна още повече. До известна степен от него се смъкна притеснението и вече можеше да бъдат истински приятели.

— Сигурна ли си, че няма да остави жена си?

— Почти. А и не зная дали бих се омъжила за него след това. Точно така ни е най-добре. Аз имам свой живот, работа, свои приятели и едновременно с това и него. Малко неприятни са празниците и уикендите. Но кой знае, може би така оценяваме по-добре нашата връзка, като знаем нейните граници.

Очевидно Дафни беше по-мъдра, отколкото си мислеше Оливър, а за своята забележителна откровеност и всичко останало, беше спечелила неговото уважение.

— Да можех и аз да гледам на света така уравновесено като тебе!

— Сигурно ще стане някога.

На него със Сара една ли биха стигнали само два-три дни в седмицата. Категорично не! Самият той имаше по-високи изисквания. Желаше да се върне всичко онова, което преди споделяха със Сара, само че сигурно вече нямаше да дочака това.

Когато се спряха пред дома им, Оливър се обърна към Дафни и каза:

— Благодаря ти, че ми го разказа. — Беше абсолютно искрен.

— Знаеш ли, вярвам ти. — Беше го помолила да не казва на никого за нейната тайна, въпреки че беше убедена, че няма да го направи. — Казах си, че би трябвало да знаеш с кой си имаш работа. А и за да не си блъскат напразно главата твоите деца.

— Чудесно — ухили се Оливър. — И така, как всъщност да те представя?

— Мили деца, не се нервирайте, тази вече си има един любовник.

Оливър отново стана сериозен и нежно я погледна.

— Ти си скъпоценна жена, Дафни. Ако мога някога да ти помогна... ако имаш нужда от приятел... стига само да се обадиш...

— Не се бой. Сигурно ще ти се обадя. Понякога се чувствам страшно самотна. Но човек се учи да разчита само на себе си, защото не може всяка вечер да хване телефона и да каже, че му е лошо. Мисля, че поне това се научих.

— Сигурно никога няма да го проумея — завъртя глава Оливър. Той все още разчиташе, че и при най-малката болка Сара щеше да се погрижи за него.

— Не се притеснявай. По-скоро аз съм луда. Поне според мнението на моите родители.

— Какво, нима те знаят? — беше учуден Оли. В такъв случай бяха доста толерантни.

— Признах им преди много години. Майка ми проплака няколко месеца, но после свикнаха. Слава Богу, брат ми има шест деца. Не разчитаха единствено на мен.

И двамата се засмяха. Когато слязоха от колата най-напред към тях се спусна Анди, който започна да подскача върху Дафни като луд, но явно това не ѝ пречеше.

Вътре намериха Сам пред телевизора, а Мели помагаше на Агнес в кухнята, затова Оливър представи Дафни най-напред на него. Сам с

интерес разглеждаше Дафни, а тя се държеше с него напълно непринудено.

— Вие с татко ли работите?

— Да. И знаеш ли, че имам племенник, който е сигурно голям, колкото тебе? Също обича да гледа бокс. — Явно, че беше добре информирана какво се харесва на деветгодишните, защото Сам кимна доволен. Тя му се стори чудесна.

— Миналата година татко веднъж ме взе на бокс. Нямаше грешка!

— И аз веднъж водих Сийн. На него страшно му хареса, но аз едва го преживях. — Сам се засмя, а когато след малко се домъкна и Мели, Оливър я представи на Дафни.

— Дъщеря ми Мелиса, Дафни Хъчинсън. — Подадоха си учтиво ръце, а в това време Агнес изчезна безшумно някъде и се питаше, дали вече Оливър не бе започнал да ходи с други жени. Тук беше такава бъркотия, че в края на краищата, не би се учудила, след това, което му беше причинила госпожа Уотсън. Имаше нужда от жена, а щом Сара беше толкова глупава, че не можеше да оцени този рай тук, тогава някоя друга явно заслужаваше нейния щастлив живот.

Двете дами завързаха непринуден разговор, а Оли забеляза как зорко Мелиса оглеждаше Дафни. Преценяваше облеклото ѝ, бляскавите ѝ коси, кожуха ѝ и черната кожена чантичка, небрежно праметната през рамо. Дафни винаги беше твърде елегантна за заплатата, която получаваше и сега вече Оливър знаеше защо. Целият блясък ѝ даряваше по-възрастен мъж, който я обсипваше с подаръци и я беше въвел в света на изисканите маниери. Дори и бижутата, които носеше, бяха твърде скъпи за свободна жена. Оливър все още не можеше да се опомни от това, което беше чул от нея. То го заинтересува живо. Мелиса чувстваше, че тази жена не беше опасна за тях и, че между нея и баща ѝ наистина съществуваше само приятелство. От самото начало Дафни даде да се разбере, че ставаше дума само за приятелство, без какъвто и да е сексуален подтекст.

— Къде е Бенджамин? — попита Оли.

— Сигурно някъде навън — отговори Мели. — Какво чакаш от него? — сви тя рамене и се ухили на Дафни.

— И аз имам по-голям брат. Осемнадесет години не можех да го понасям. В последните години, обаче, се промени към добро. — Сега

беше на толкова години, колкото Оливър и в това, може би, се коренеше нейната слабост към Оли.

И така четиримата седяха в уютната всекидневна и си приказваха с часове, докато не решиха да излязат на разходка с Анди. Непосредствено преди вечерята вкъщи се прибра и Бенджамин. Беше отишъл с приятели да играе футбол, но както винаги, свърши при Сандра. Нейните родители също се бяха разделили, така че на Бенджамин и Сандра сега беше лесно. Майка ѝ всъщност въобще не се задържа у дома, а баща ѝ се бе преселил във Филадельфия.

Когато Бенджамин се запозна с Дафни, беше сдържан към нея и по пътя, когато отиваха да вечерят, не проговори нито една дума. Отидоха в италианския ресторант, за който Оливър беше разказал на Дафни. Там прекараха добре, разговаряха, разказваха си вицове и доста се посмяха, така че и Бенджамин малко се поотпусна, въпреки че нямаше момент да не измерва баща си и Дафни с изпитателен поглед.

За десерта, който Агнес им беше обещала да приготви, се върнаха вкъщи. Пред камината, където лежеше Анди, те се наслаждаваха на ябълковия щрудел и домашните бисквити. Беше хубав ден, първият от много време и всички имаха отлично настроение.

Сам тъкмо разправяше някакви небивалици за духове, когато телефонът иззвъня и Оливър отиде да го вдигне. Обаждаше се баща му и всички можеха да се ориентират за какво става дума само от това, което казваше Оли.

— Да... добре, татко... не така бързо... къде казваш, че е? Ти добре ли си?... Веднага тръгвам... Чакай ме там. Идвам да те взема. Не искам да шофираш ти. — Оливър остави слушалката с отчаяно изражение. Когато видя уплашените лица на децата си, веднага започна да ги успокоява, макар че на него самия трепереха ръцете, когато поставяше слушалката. — Нищо не се е случило. Става дума за баба ви. Имала е малка неприятност. Взела е колата и е връхлетяла върху един техен съсед. Много не е пострадал. Тя малко повече се е разстроила, затова днес през нощта я оставили в болницата под наблюдение. Дядо ви направо е откачил от това. Съседът, върху когото е връхлетяла, за щастие е реагирал светкавично и е скочил върху предния капак, така че само си е счупил глезена. Можеше и за двамата да бъде много по-лошо.

— А аз си мислех, че вече ѝ е забранено да кара — каза Мелиса, все още със загрижен поглед.

— Права си, забранено ѝ е, обаче, дядо ви тъкмо прибирал някакви инструменти в гаража, когато тя решила да замине някъде за нещо. — Оливър не спомена нищо за това, как беше казала после на докторите, че е трябвало да прибере сина си от училище и колко разтреперан е бил гласът на дядо им, когато му разправяше това. Лекарите му казали, че вече било крайно време да я настанят в някой пансион, където да бъде под постоянен надзор. — Страшно съжалявам — обърна се той към Дафни, — но трябва да замина при него. Вероятно има по-разстроени нерви от нея. Не искаш ли да те откарам по пътя до гарата? — Всъщност влакът ѝ заминават чак след един час, но Оливър не искаше да я оставя там просто така и да не се погрижи за нея.

— Ще си взема такси, ти отивай. — Дафни погледна трите млади личица около себе си и попита: — Може да остана тук с децата, ако това не им пречи. — Мели и Сам веднага се зарадваха, но Бенджамин мълчеше.

— Това би било чудесно — усмихна ѝ се Оливър и инструктира Мели да поръча такси за девет и петнадесет. — А може да те закара и Бенджамин.

— Таксито е напълно достатъчно, Бенджамин си има сигурно много по-добри планове, отколкото да вози в свободното си време някаква стара баба на гарата. — Тя чувстваше резервираността на Бенджамин и не желаше да се натрапва. След малко Оливър потегли, а веднага след това Бенджамин изчезна в своята стая и остави Дафни при по-малките си брат и сестра.

Сам си взе още от щрудела, Мели се забърза нагоре, за да донесе сценария на тяхната пиеса и да го покаже на Дафни. Агнес си легна веднага, щом почисти кухнята. И така се случи, че Дафни остана за момент сама във всекидневната, когато започна да звъни телефона. Тъй като не преставаше да звъни, Дафни се огледа неуверено, за да види дали някой не е наблизо. Накрая се реши да го вдигне, тъй като си помисли, че може да е Оли и сигурно щеше да се притесни, ако никой не се обаждаше. Може да беше забравил нещо. Когато се обади, на отсрещната страна настъпи гробно мълчание и чак след малко женски глас поиска да говори с Оли.

— Съжалявам много, но не е тук. Може ли нещо да му предам?
— Дафни говореше с делови тон, защото веднага усети, че можеше да е Сара. И не се беше заблудила.

— Децата не са ли някъде там? — попита Сара с уплашен глас.

— Разбира се. Искате ли да ги извикам?

— Аз... да... Извинявайте, с кого всъщност разговарям?

Дафни не се поколеба да отговори нито за секунда. Точно, когато в стаята влезе Мели, лаконично съобщи на Сара:

— Грижа се за децата тук. Ето, ще ви дам Мелиса.

С нежна усмивка подаде на Мели слушалката, след което отиде в кухнята, за да види какво прави Сам. Той се опита да отреже парче от щрудела за Дафни. При това, обаче, го беше разръфал целия и тъкмо се тъпчеше с него.

— Мисля, че майка ви се обади. Сега говори с Мели.

— Какво?! Наистина ли? — удиви се той, но веднага заряза всичко и Дафни гледаше след него, как с всички сили побягна към съседната стая. Върнаха се чак след десет минути така умърлушени, че Дафни едва не заплака като ги видя. Прочете в очите им как болезнено приемаха отсъствието на Сара; Сам дори си избърса сълзичките в ръкава. Явно, че беше плакал. Разговорът беше въздействал на Мелиса като студен душ.

— Искате ли още някой щрудел? — Дафни би направила всичко, само и само да им отвлече вниманието, но не знаеше как. В това време Мели въпросително я изгледа и я попита:

— Защо казахте на мама, че се грижите за нас.

Дафни я погледна право в очите и също така откровено, както и на Оли, ѝ обясни.

— Защото излишно бих я затормозила да си блъска главата. С баща ти наистина сме само приятели, Мели. Вече си имам една голяма любов, човек, по когото съм луда, а с твоя баща никога няма да бъдем нищо друго, освен добри приятели. Тогава защо да причинявам на майка ти грижи и да предизвиквам напрежение между вашите родители? И без това сега за вас е трудно, нямам намерение и аз да ви създавам проблеми.

Мели кимна одобрително с глава.

— Само искаше да ни извести, че следващата седмица пак няма да си дойде, защото пишела някакъв семинар.

При думите на Мели, Сам тихо заплака, а Дафни несъзнателно го притисна към себе си и го прегърна. Беше доволна, че е разсеяла вече техните евентуални съмнения. Но още по-доволна беше, че преди това всичко си бяха казали с Оли. Това семейство не заслужаваше да му се причинява зло, тук човек трябваше да донася само щастие и любов. Кръвта ѝ кипеше при мисълта, че ги беше напуснала собствената им майка.

— Може и да не ѝ се иска, защото още би ѝ било много мъчно — опитваше се Дафни да не обвинява Сара, но Мели страшно се ядосваше.

— А защо ние да не можем да идем при нея? — логически попита Сам.

— Не знам, Сам — изтри сълзите му Дафни и всички се настаниха до кухненската маса, но на никой не му дойде и на ум за щрудела; апетитът им беше преминал.

— Тя твърдеше, че жилището ѝ още не било наред и не знаела, къде да ни настани, но всичко това са само глупости. — Сам престана да плаче и така и тримата оживено си говореха и съвсем забравиха за девет и петнадесет часа.

— Ах, боже! — Когато Дафни погледна часовника си, беше вече девет и половина. — Има ли още някакъв влак? — в най-лошия случай можеше винаги да хване такси до Ню Йорк.

Но Мелиса кимна положително.

— В единадесет.

— Него сигурно вече няма да изгърва.

— Чудесно — държеше се Сам здраво като кърлеж за нейната ръка, но и двете деца бяха вече доста изморени. Дафни сложи набързо Сам в леглото и продължи да си приказва само с Мелиса, но около десет часа предложи и на нея да иде да си легне. Накрая Мели също тръгна замислена нагоре. След като пристигна в десет и половина, Оли беше изненадан, че Дафни още не беше си заминала, а вместо това си четеше спокойно някаква книжка.

— Как е баща ти?

— Сигурно ще се оправи. — Оли изглеждаше изморен. Тъкмо беше сложил собствения си баща като малко дете в леглото и му беше обещал, че на другия ден ще се отбие при него, за да помислят заедно какво да правят с майка му. — Човек може да полудее. Майка ми

страда от алцхаймерова болест, но баща ми по-напред ще влезе в гроба...

— Това е ужасно. — Дафни беше благодарна на съдбата, че родителите ѝ бяха все още здрави и пълни с младежки ентузиазъм. Те бяха на седемдесет и седемдесет и пет години, но едва ли някой, щеше да им даде повече от петдесет. После си спомни за телефонния разговор. — Между другото, обади се жена ти.

— Ах, боже... — прекара пръсти Оливър по косата си и се замисли да не би децата нещо да бяха издали за Дафни, но Дафни веднага реагира на въпросителния му поглед и бързо го успокои. — Какво ѝ казаха?

— Не знам. Не бях в стаята като говореха. Но когато телефонът иззвъня, там нямаше никой, така че аз го вдигнах и ѝ казах, че тук гледам децата. — Тя се усмихна и Оливър също се засмя.

— Благодаря — каза той, а после я попита със загрижен поглед. — А как се държаха децата?

— Бяха нещастни. Съобщила им беше, че няма да може да дойде и следващата седмица, и че няма как да ги приеме и при себе си. Сам доста поплака. Но когато го слагах в леглото, вече беше наред...

— Ти си истинско съкровище! — възкликна Оливър, а после като погледна часовника си, тъжно отбеляза: — Много ми е неприятно да ти напомня, но ще трябва да те закарам на гарата. Още ще може да го хванеш.

— За мен беше великолепен ден, Оливър — поблагодари му по пътя Дафни.

— За мене също. Само съжалявам, че трябваше да те оставя за малко.

— Голяма работа. От грижи не знаеш какво по-напред да захванеш. Но с течение на времето сигурно всичко отново ще иде на мястото си.

— Бих се радвал, ако доживея това — уморено се усмихна Оливър.

Почака с нея, докато тръгне влака и приятелски я прегърна с уговорката, че на другия ден ще се видят в канцеларията. Тя му махна от заминаващия вагон и после Оливър потегли към къщи с болка в сърцето. Защо всичко не беше иначе? Кой знае какво щеше да се случи, ако беше свободна, питаше се той, но добре знаеше, че нищо

нямаше да се промени. Дафни можеше да бъде най-свободната, най-привлекателната и най-интелигентната, но той не желаше никой друг, освен Сара. Когато пристигна у дома, веднага избра нейния номер, но на отсрещната страна никой не отговаряше.

ГЛАВА ОСМА

На другата седмица Джордж Уотсън настани жена си в санаториум. Там бяха специализирани точно по алцхаймерова болест и по други форми на психически отклонения. На пръв поглед това беше весело и приветливо място, но когато Оливър дойде да посети майка си и видя тамошните пациенти, обхвана го безкрайна депресия. Майка му не можеше да го познае и бъркаше Джордж със своя син.

Възрастният човек си бършеше очите на тръгване и Оливър трябваше да го отведе у тях под ръка. Там го остави самичък, защото бързаше да се прибере при децата. При това се чувстваше, като че ли нарочно напуска баща си.

Беше особено съвпадение, че и двамата загубваха жените си по едно и също време, макар че всеки по различен начин. И за двамата беше мъчително. Но Оливър поне имаше деца, с които имаше постоянно грижи и ангажименти, така че можеше да се разсее. А какво оставаше на неговия баща, освен самота, спомени и следобед по следобед болезнени свиждания в санаториума при Филипс.

После дойде важен ден. По време на празника на св. Валентин се обади Сара и им предаде, че иска да види децата през следващия уикенд. В Бостън.

— Защо не дойдеш тук? — Бяха изминали вече седем седмици откакто замина и както Оливър, така и децата се бяха затъжили да я видят вкъщи, при тях.

— Искам да им покажа къде живея. — Оливър преглътна своите забележки. Накрая се съгласи, но когато разбра в колко часа ще бъдат в Бостън, позвъни й този път той.

— Ако полетим в девет часа в събота сутринта, ще бъдем при теб около единадесет часа вечерта. — Предпочиташе да бъде при нея още в петък вечерта, но трудно можеше да комбинира както училището на децата, така и своята работа. Накрая Сара настоя да остане събота. — Имаш ли за нас достатъчно място? — засмя се Оливър за пръв път от много време насам по телефона, но тя се замълча за известно време.

— Не съм мислила... Представях си, че Мели и Бенджамин биха могли да спят на два стари дивана в моята всекидневна... И че Сам ще спи с мен...

Оливър слушаше с премръзнала ръка още доста, след като нейният глас замлъкна. В главата му звучаха нейните думи... „Сам ще спи с мен“, това беше казала, а не с нас.

— А как ще бъде с нас двамата, или по-добре трябваше да питам, какво ще става с мен? — беше решил да говори без заобикалки. Искаше веднъж завинаги да разбере как стоят нещата между тях. Не можеше повече да понася мъчителната несигурност.

— Мислех си, че сигурно... — шептеше думите с едва доловим глас, — би могъл да преспиш в хотел. Така би било по-добре за всички, Оли. — Тези думи я накараха да се просълзи, но на него му подействаха като удар с чук по главата.

— По-добре за кого? Ако не ми изневерява паметта, точно ти обещавахте съвсем наскоро, че нищо няма да се измени, и че не заминаваш нарочно. Или вече забрави това?

— Не съм забравила. Но накрая всичко излиза по-другояче, когато човек е далеч и му се разкрийт нови перспективи. — А защо при него всичко не беше другояче? Защо все още така безкрайно му беше мъчно за нея? Искаше му се да я разкъса, душата ѝ да извади, но в същото време мечтаеше да я целува, да я целува толкова дълго, докато сама го помоли да се смили над нея. Само че това вече тя нямаше да направи. Никога...

— С това искаш да кажеш, че с нас е край. Добре ли те разбирам, Сара? — развика се Оливър, а сърцето му биеше, та се късаше.

— Нищо не искам от теб, освен да преспиш в хотела, Оли... само този път...

— Стига! Стига вече да ме водиш за носа! — Беше си показала рогата, за които той никога не предполагаше.

— Не се сърди... И аз съм извън нерви, също като теб. — Поне в този момент тя не лъжеше.

— Друг път си извън нерви, Сара. Много добре си пресметнала всичко, което правиш. Още от първия ден, когато си замина от тук.

— Искях само да прекарам този уикенд сама с децата.

— Добре — отрязва я той с леден глас. — Ще ти ги доведе в единадесет часа в събота. С тези думи тръшна слушалката, за да не ѝ

даде възможност да го мъчи повече. Очакваше го ужасно самотен уикенд, докато в това време Сара щеше да се радва на децата.

Можеше да ги пусне и сами, но не му се искаше. Искеше да бъде с тях, особено когато се връщаха обратно. Дълбоко в душата си желаше и нейната близост. Преди всичко, се страхуваше за Сам, макар че и за другите двама се боеше до известна степен. Бенджамин не беше много възхитен, че трябва някъде да замине. Мели очакваше с вълнение този момент, а Сам гореше от нетърпение. Оливър, обаче, се ужасяваше от мисълта за края на тяхната среща.

По време на полета до Бостън, децата бяха с повдигнато настроение, само Оливър седеше мълчалив от другата страна на пътеката, но щом се качиха на таксито, по пътя за нейното жилище на Брагъл стрийт, целият трепереше от вълнение. Беше й казал, че само ще й ги доведе, но когато я видя да отваря вратата, сърцето му едва не спря да бие. Дългата й коса падаше свободно, а джинсите й бяха прилепнали така плътно, че Оливър трудно запази спокойствие пред децата. Колко болезнено я желаше! Тя го целуна небрежно по бузата и прегърна децата, а после ги отведе вътре на обяд, който беше приготвила за тях. В това време Оливър вече пътуваше с такси към хотела, въпреки че я желаше с всеки нерв на своето тяло.

Беше приютила децата в своето малко жилище с удобна всекидневна стая и малка спалня, зад която се виждаше запустяла градина. Сърбаха от супата, тъпчеха се като разпрани и едновременно с това бърбореха като при състезание и напругаха горящите си погледи към нея, докато постепенно започнаха да отърсват от себе си всички натрупани емоции и страхове. Сам я беше хванал като кърлеж, а даже и Бенджамин след толкова време се държеше отново много по-непринудено. Всички изживяваха щастлив момент, освен Оливър, който се усамоти в своята хотелска стая.

Накрая стана и това, напусна го. Вече не го обичаше. Мисълта за това едва не го унищожи. Ходеше с часове из харвардския ареал и нямаше как да се опази от спомените на миналото. Обходи всички места, където преди години ходеха заедно. Когато се връщаше пеша към хотела, чувстваше, че му текат сълзите. Не можеше да я разбере. Тя твърдеше, че нищо няма да се промени, а сега затвори вратата пред него. Това беше краят. Вече бяха чужди. Чувстваше се като изоставено дете. И както седеше самотен в своя хотел, реши да й телефонира.

Оливър дочу, че някъде на заден план звучеше музика, гласове и смях и това предизвика у него още по-голяма болка.

— Извинявай, Сара, не исках да наруша забавата ти с децата.

— Няма нищо. Правят си пуканки в кухнята. Какво ще кажеш да ти се обадя по-късно? Телефонира му чак след полунощ.

— Какво стана с нас, Сара? — Трябваше да разбере на всяка цена. След два месеца, през които мислеше само за нея, сега я желаше още повече от преди. Просто той трябваше да знае, дали въобще има намерение да се върне при него или не. — Нищо не мога да разбера. Когато заминаваше, обеща да идваш всяка седмица у дома. А сега, след близо два месеца, страниш от моето тяло и се държиш така, като че ли сме разведени.

— Аз самата не зная защо, Оли. — Той слушаше нейния нежен, добре познат галещ глас, който най-добре беше да забрави, ако можеше. — Когато съм тук, виждам нещата напълно различно. Разбрах колко много съм желала всичко това, и че не мога вече да се върна към нашия предишен съвместен живот. Може би някога след време... но дори и тогава би трябвало да бъде съвсем различно.

— Как? Кажи ми тогава... За мен е важно да зная... — Искаше му се да си удари шамар за това, че пак му текат сълзите. Вече осъзнаваше, че през този уикенд беше станало нещо страшно. Всичко, от което той зависеше и което желаше, беше в нейните ръце и той не можеше да въздейства по никакъв начин. Нямахше как да я принуди да се върне при него у дома.

— Не мога да отговоря на твоите въпроси. Със сигурност знам, обаче, че трябва да остана тук.

— И какво ще стане с нас двамата? Защо е всичко това? Защо не можеше да остана с вас? — По дяволите срам и достойнство. Не можеше да преодолее своята любов и тъга по нея.

— По-скоро се боя да се срещна с тебе.

— Що за безсмислици. Как така?

— Не зная. Може би, защото очакват от мен твърде много, Оливър. Сега аз се чувствам друг човек. Човек, който някога бях и каквото съм мечтала да бъда. И който през всичките тези години само дремеше някъде закътан и едва сега отново се пробуди към живота. А от това в никакъв случай няма да се откажа. За нищо на света. Даже и заради теб.

— А какво ще кажеш за нашия съвместен живот? Да забравиш всичко толкова бързо! — Не бяха изминали и два месеца, а тя говореше така, като че ли беше цяла вечност.

— Вече не съм като преди. И не съм уверена, че вече някога бих могла да бъда. Може би заради това ме е страх да се срещна с теб. Не искам да те разочаровам. Сега съм напълно различна, Оли. Възможно е и по-рано да съм била такава, но тогава не го осъзнавах.

— Имаш ли си някой друг? — зададе със затаен дъх Оливър неизбежния въпрос. Толкова бързо? Но беше възможно. Изглеждаше така прекрасна, когато ѝ оставяше децата. Още при тръгването си от Пърчъс се беше подмладила с няколко години, да не говорим за сега.

— Не, нямам. — Като че ли малко се колебаеше с отговора. — Още не. Искам да имам свобода, за да мога да се запознавам с нови хора.

Боже господи! Оливър не можеше да повярва, че Сара говори по такъв начин. А беше факт. Това беше краят.

— Мисля, че с това всичко се изяснява, не ти ли се струва? Няма ли да поискаш развод? — попита я той, а ръката му на телефона се тресеше.

— Не, още не. Не знам точно какво искам. — Така значи, още не. Каза ѝ го, за да я заплаши и очакваше, че гръмко ще отхвърли този вариант. А сега му беше ясно, че и за това е мислила. И още по-ясно му беше, че техният съвместен живот окончателно беше приключил.

— Обади ми се, когато си изясниш нещата. Но имай си предвид, Сара, че се държиш като истински ненормален. Изживяхме заедно осемнадесет разкошни години, а ти ей така, за няма нищо, искаш да ги изхвърлиш зад борда. — От гласа му звучеше тъжно огорчение, а когато си изтриваше сълзите от лицето, в него се бореха скръбта и яростта.

— Оли... — Изглежда Сара също плачеше. — Все още те обичам.

— Остави това, не искам да го чувам. — Беше му причинила непоносима болка. Сега вече дори не искаше да я види. А когато тихо поставяше слушалката на апарата, чувстваше се така, като че ли там оставяше и своето сърце. Там, където до преди секунди звучеше Сара Уотсън, жената, която беше обичал. Вече я няма. Ако въобще някога я е имало.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На другия ден следобед Оливър беше поръчал такси и чакаше децата, за да отпътуват, а сърцето му все още се късаше от мъка. Впрочем беше излязъл за малко от колата, за да позвъни, но веднага изчезна от вратата и се скри в таксито. С нетърпение очакваше да види отново децата си и се радваше, че щяха да бъдат пак с него, и че вече нямаше да бъде нито за миг сам. Без тях, неделният ден беше за него изключително самотен и угнетяващ. Този уикенд щеше да помни до смърт.

Първа излезе Мелиса, самоуверена и очарователна. Тя махна на баща си в таксито. Оливър си отдъхна, когато разбра, че очевидно беше в добро настроение. Добре ѝ беше подействало това, че видя най-после майка си. След нея се появи Бенджамин, със сериозен и смутен вид, който в последно време не беше нищо ново за него. Беше се променил невероятно през последните два месеца, откакто Сара беше заминала. Може би това бяха само признаци за зрялост. Оливър не беше запознат твърде с тези неща, и затова се безпокоеше за него. И накрая бавно се тътреше Сам, който носеше голям, странно обвит пакет. Сара му беше подарила мечок, но не беше сигурна дали такъв подарък би му харесал още. Въпреки това, Сам вече беше спал с него предната нощ, а сега го стискаше в ръцете си като най-скъпоценната вещ, която имаше.

Бенджамин се вмъкна на предната седалка. Мели също се качи, единствено Сам се бавеше и беше вперил в баща си широко отворените си, още забележимо разплакани тъжни очи.

— Здравсти, млади господине, какво си понесъл?

— Мама ми даде мечо. Да ми носи щастие... знаеш ли... — Срамуваше се да признае колко го обича. Сара му беше избрала инстинктивно най-подходящия подарък. Оливър притисна към себе си момчето, а от него все още лъхаше нейния парфюм. Само от миризмата и мисълта за нея, го заболя сърцето. А когато после Сам прекрачваше през нето, Оливър се обърна и я видя да стои на вратата.

Тя им махаше за сбогом, а на него му идваше да изскочи от таксито, да побегне към нея, да я сграбчи и да я откара обратно у дома. Ами ако му се удадеше да я вразуми? Ако не успееше, поне щеше да я докосне, да я почувства до себе си, да я помирише. Обаче се овладя да откъсне очите си от нея и помоли с пригльхнал глас шофьора на таксито да ги откара на летището. Когато потеглиха, въпреки всичко, Оливър не издържа и се обърна още веднъж. Видя как тя не преставаше да им маха от вратата. В това време усети, че Мелиса му пъхаше нещо в ръката. Това беше малка копринена кесийка, а когато Оливър я разтвори, намери в нея смарагдовия пръстен, които беше подарил на Сара за Коледа. В приложената бележка Сара го молеше да скрие пръстена за Мелиса. А това беше достатъчно красноречив жест. След целия този жесток уикенд, без да промълви нито дума, пъхна кесийката в джоба си и с присвити устни и хладен поглед гледаше през стъклото.

Дълго време мълчешком Оливър слушаше как си говореха децата. Бърбореха си за това, какво им беше сготвила Сара за обяд, за пуканките и колко им харесваше нейното жилище. Сам вече беше спокоен. Срещата с майка му несъмнено му беше подействала като балсам. И тримата бяха натъкмени, а косата на Сам беше вчесана така, както баща му го харесваше. Оливър не можеше да понесе това, че от тях така изразително се чувстваше нейната неотдавнашна грижовна ръка, като че ли бяха новородени, току-що пръкнали от нейната утроба. Омръзна му да слуша, как хубаво били прекарали, как великолепно изглеждала Сара, колко прекрасна градинка си имала и каква утрепия били учебните занятия. Оливър не искаше да слуша нищо друго, освен, че ѝ е мъчно за тях, особено за него, че най-после ще се върне къщи, че Бостън ѝ играе по нервите, и че е сбъркала като е отишла там. Той знаеше, обаче, че никога нямаше да чуе това от нея.

Въпреки, че обратният полет до Ню Йорк беше сравнително неспокоен, децата не обърнаха на това никакво внимание, а в осем часа вечерта вече всички бяха у дома. Агнес ги чакаше и предложи да им сготви вечеря. Децата ѝ разказаха всичко за Бостън, какво правеше майка им, за какво си мислеше и как се чувстваше. Посред вечерята, обаче, на Оливър нервите не издържаха. Той скочи, удари със салфетката по масата и се нахвърли върху децата, които го гледаха озадачено.

— Вече ми дойде до гуша вашето ораторство! Радвам се, че прекарахте толкова перфектно, но, по дяволите, не можете ли да говорите и за нещо друго? — Техните поразени физиономии го смутиха. — Извинете ме... знаете ли... е, какво пък...

Той ги остави там и тръгна нагоре по стълбите. Тръшна след себе си вратата на своята стая. Седеше в тъмното и гледаше лунната светлина. Невъобразимо го нараняваше това, че трябваше да слуша как всички непрекъснато я възхваляваха. Да, те отново я бяха преоткрили. А той окончателно я беше загубил. Сега вече нямаше възможност да се върне времето, а и нямаше защо да си заравят главите в пясъка. Просто тя не го обичаше, а нека да си приказва по телефона, каквото си иска. Всичко свърши. Завинаги.

Струваше му се, че седи така в тъмнината цяла вечност. По-късно само се изтегна на леглото, все тъй на тъмно и втренчи поглед в тавана. След известно време някой почука на вратата. Беше Мели, която леко пооткрехна вратата и отначало не го забеляза.

— Тате? — Накрая влезе в стаята, където го видя на лунната светлина в леглото. — Не се сърди... не сме искали да те нараним... разбери...

— Знам, моето момиче, знам. Напълно сте прави да се радвате. Това е вашата майка. Само за момент си изпуснах нервите. И на баща ви се случва от време на време да откачи. — Оливър широко се усмихна на Мели, седна и запали нощната лампа, тъй като му беше глупаво, че така го беше заварила на тъмно. — Да знаеш само как ми липсва майка ви... както липсваше и на вас...

— Но тя твърди, че все още те обича. — Изведнъж Мели страшно го съжали, като видя измъчения поглед в неговите очи.

— Това е чудесно, злато мое. Аз също я обичам. Само че, понякога е трудно да се възприемат някои неща... — Когато човек загуби някого, когото толкова обича... изведнъж му се струва, че целият му живот е свършил. — Не бой се, ще свикна.

Мелиса кимна с глава. Беше обещала на майка си, че с всички сили ще се постарее да бъде опора на останалите и искаше да удържи на обещанието си. После сложи Сам в леглото заедно с мечока и го помоли този път да остави баща си на мира и да спи в собственото си легло.

— Какво, татко да не е болен? — Мели поклати отрицателно глава. — Вечерта се държа толкова безумно — рече Сам с измъчено личице.

— Само е изваден от равновесие, това е всичко. Мисля, че на него не се отрази добре срещата с мама.

— А на мен ми се стори без грешка — щастливо се хилеше Сам на Мели с мечока в ръце, а тя отвърна на неговата усмивка с чувството, че е бог знае с колко по-голяма от него.

— И на мене също. Но за тях сигурно е по-различно.

Сам кимна, като че ли я разбираше, но в действителност нищо не можеше да схване. А после зададе на сестра си такъв въпрос, който не смееше да изрече пред нито един от своите родители.

— Мели... мислиш ли, че някога ще се върне...? И да бъде като по-напред... тук при татко и при всички...

Сестра му доста се забави, докато му отговори. Искаше по-напред да попита собственото си сърце и разум, макар че знаеше отговора предварително, също както и баща ѝ.

— Не зная... но мисля, че не.

Сам отново се съгласи, тъй като след посещението при майка си, която му беше обещала, че може да дойде след няколко седмици отново, вече приемаше нещата по-спокойно. Тя не беше споменала, обаче, нито дума за това, че се готви да ги посети в Пърчъс.

— Какво мислиш, дали татко ѝ е сърдит?

— Не, струва ми се, че само му е мъчно — рече Мели. — Именно затова днес вечерта си го изкара на нас...

— Лека нощ, Мели... страшно те обичам — каза Сам и се зарови във възглавницата. Сестра му се наведе, за да го целуне, а след това нежно го галеше по косите, също както правеше Сам в Бостън.

— Аз също страшно те обичам, въпреки че понякога си голям калпазанин. — И двамата се разсмяха. Мели му загаси лампата, затвори вратата след себе си, а когато тръгна към своята стая, видя, че Бенджамин излезе през прозореца и скочи бързо на земята. Скришом го наблюдаваше, но не го извика. Само пусна щорите на прозорците и си легна. Имаше над какво да размишлява. Това важеше за всички тази нощ. Никой не заспиваше и всички тази вечер в мислите си се връщаха при Сара. А колкото до Бенджамин, където и да беше изчезнал, Мели считаше, че това си беше изключително негова работа. Разбира се, не

беше трудно да се отгатне, къде беше: бързаше към Сандра, въпреки че все още му беше забранено да излиза навън.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дафни се появи в канцеларията на Оливър на другия ден сутринта, малко след десет часа и на пръв поглед всичко ѝ изглеждаше наред. Тя знаеше, че беше заминал в Бостън на посещение при Сара през уикенда.

— Е, и какво, как мина? — Обаче, още преди да доизрече въпроса си, видя отговора в неговите очи. Изглеждаше като пребито куче.

— Хич не ме питай.

— Съжалявам — каза тя и наистина съжаляваше както него, така и неговите деца.

— Аз също. Събра ли вече тези диапозитиви?

Дафни кимна положително и повече не се върнаха на тази тема до края. Работиха на един дъх чак до четири часа. Работата му помагаше да забрави.

Вечерта се прибра вкъщи чак в девет часа, а всяка следваща вечер все по-късно. Пускаха, всъщност, спешно реклама за един много важен клиент. За негово учудване, децата този път не му създаваха никакви проблеми.

Три седмици след първото посещение, Сара ги покани отново в Бостън, но Оливър вече не замина с тях. Вместо него, за Сам се грижеше Мели. Бенджамин не искаше да променя своите планове; вече имаше уговорка да ходи на ски с приятели.

И така в петък Оли се върна късно вечерта в абсолютно тихото и тъмно жилище, където я нямаше даже и Агнес. Тя си беше взела няколко дни отпуска и замина при сестра си в Ню Джърси. Оливър изпитваше особено чувство, мотаеше се самотен без тях, но до известна степен и си отдъхна. За тези три месеца, откакто Сара замина, не беше видял с тях нищо друго, освен проблеми, караници и притеснения, ден и нощ, час по час беше отговорен за всичко. И така, тичаше като преследван от Пърчъс до канцеларията си и от канцеларията до Пърчъс. Понякога дори се питаше, дали Дафни не

беше права. Сигурно щеше да бъде по-лесно да се преместят в Ню Йорк, но още не беше убеден, че точно сега беше настъпил подходящият момент. Може би след година или две... Беше му странно така да си прави планове за бъдещето без нея. Неговият живот вече приличаше на безлюдна пустиня.

В събота Оливър излезе да вечеря навън с баща си, а в неделя следобед отидоха на свиждане на майка му. Погледът ѝ беше обезсърчаващ и не говореше за нищо друго, освен за това, че иска да се върне у дома и да работи на своята градинка. Нямаше представа всъщност къде се намира, но от време на време нещо ѝ просветваше.

— Как издържаш, тате? — искаше да знае Оливър, когато вечеряха заедно.

— Криво-ляво — помъчи се да се усмихне старецът. — Без нея ми е страшно тъжно.

— Разбирам те, тате — въздъхна Оли със съчувствена усмивка. Все още се учудваше на иронията на съдбата, която беше отнела и на двамата съпругите по едно и също време. Иронията на трагичната и безкрайно болезнена съдба.

— Ти поне можеш да си поговориш с децата.

— Би трябвало по-често и ти да идваш при тях. Сам винаги те очаква с нетърпение.

— Ами какво ще кажеш тогава за утре следобед?

Оливър обаче трябваше да признае, че сега децата бяха при майка си в Бостън.

В това време Мели предупреждаваше Сам да не говори много пред баща си за преживяното при майка им. Особено му напомняше да не вземе да спомене нещо за Жан-Пиер. Това беше приятел на Сара и в събота вечерта се беше отбил за малко, за да се запознае с тях. Мели тайно беше убедена, че той беше хвърлил око на майка им. Беше завършил във Франция и сега на двадесет и пет години продължаваше образованието си тук. Можеше да разсмее всеки с разнообразните си вицове, които извираха непрекъснато от главата му. За Сам той бе безгрешен, но Мели увери брат си, че на баща им нямаше да е приятно да слуша за него.

— Мислиш, че Жан-Пиер ходи с мама ли? — Както винаги, Сам заливаше всеки с купища въпроси, а и имаше чувството, че ги видя да се целуват в кухнята, когато беше отишъл там да си вземе кока-кола.

— Моля ти се, не ставай глупав — веднага отхвърли неговата теория Мели.

И двамата бяха много възхитени от това, че Сара им беше обещала да ги вземе някъде за пролетната ваканция.

— Къде ще ни заведеш? — питаше Сам.

— Не знам, ще видим.

Накрая Сара избра да прекарат една седмица на ски в Масачузетс, където трябваше да заминат с нея и трите ѝ деца. Даже и Бенджамин беше съгласен с маршрута. Само че, пет дни преди тяхното заминаване телефонът в канцеларията на Оливър иззвъня. Обаждаха се от училището на Бенджамин. Съобщиха, че уж Бенджамин с месеци е бягал от училище и трябва да повтаря годината, затова искали баща му да знае, че от тук нататък неговия син го чакат само поправителни изпити.

— Какво!? Бенджамин? — слушаше Оливър, изваден напълно от равновесие. — Това не може да бъде. Та Бенджамин винаги е бил сред най-добрите ученици.

— Това вече отдавна не е така, господин Уотсън — обаждаше се по своя инициатива заместник-директорът. — От януари в училище почти не сме го видели и през този срок няма оценки по почти нито един предмет.

— А защо не ми съобщихте по-рано? Защо чакахте толкова дълго? — За Оливър това беше тежък удар. Беше ядосан на сина си, на себе си, на училището, но най-вече на Сара, която според него беше основната причина за всички тези страдания. А те, като че ли нямаха край.

— Цели три месеца Ви изпращахме по пощата съобщения, но Вие въобще не реагирахте на тях.

— Този калпазанин!... — Оливър веднага се сети какво беше станало. Очевидно Бенджамин беше унищожавал всяко известие, за да не може Оливър нищо да разбере. — И какво ще стане сега с неговото кандидатстване и университетите?

— Още не знам. Би трябвало да ги информираме. Не знам, досега беше винаги отличен ученик. Имаме предвид, че са налице смекчаващи обстоятелства. Може би, ако се включи в летния курс... и естествено зависи от бъдещия му успех. Особено важен ще бъде последният срок.

— Разбирам. — Оливър се стараеше със затворени очи да възприема всички тези новини. — Има ли още някакви проблеми в училище, които трябва да зная? — Той имаше чувството, че това още не беше всичко и изведнъж се уплаши от това, какво ли още щеше да научи.

— Разбира се някои неща не са от нашата компетентност...

— Какво искате да кажете?

— Става дума за момичето на Картърови. Струва ни се, че отчасти тя е източникът на Бенджаминовите затруднения. Тази година тя самата имаше проблеми вкъщи, когато се разпадна тяхното семейство... и категорично не е така добра ученичка, както беше Бенджамин. Мисля, че техните отношения се задълбочиха прекалено. Дори се говори, че тя искала въобще да напусне училището. Вече съобщихме на майка ѝ, че Сандра няма да може да завърши със своя клас...

По дяволите!... Че нали беше забранил на Бенджамин да излиза навън. А той хубавецът си отсъствал от училище и се шляел някъде с някаква пикла, която щеше да повтаря класа!

— Ще се постарая да го оправя. Много бих Ви бил благодарен, ако може някак да се уредят нещата, че да не бъде застрашено кандидатстването на Бенджамин в университета... — Всеки момент сега трябваше да му отговорят от Харвард... Принстън... Йейл... А него го очакваха условно обучение и поправителни изпити!

— Може би, ако бихте могли да му отделите малко повече време вкъщи. Разбираме, че сигурно Ви е трудно, щом госпожа Уотсън не е у дома... — Тези думи бръкнаха в отворената рана; та нали по всякакъв начин се стараеше да прекара колкото се може повече време с децата. Но при това в ушите му отново звучеше укорът на Бенджамин: „И без това нито една вечер не се връщаш по-рано от девет...“

— Ще направя всичко, което е по силите ми. А днес вечерта ще си поговорим с него.

— Това ще е добре. А ние от наша страна ще Ви информираме постоянно за положението.

— Друг път, моля Ви, ми се обаждате в службата.

— Разбира се.

Оливър затвори телефона и за момент остана без дъх, с клюмнала глава. А след това, понеже нищо по-добро не му хрумна,

завъртя до Бостън на Сара. За късмет нея я нямаше. И без това вече не беше нейна работа. Беше плюла на тях. Това беше сега само негова грижа.

Следобед си тръгна от службата в четири часа, така че у дома си беше преди шест. Успя да стигне дори още преди Бенджамин да прекрачи входната врата. В ръцете носеше книги, лицето му излъчваше самолюбива усмивка, разбира се, докато баща му не го изуми и не го смаза със студен поглед.

— Бенджамин, ела веднага при мен, моля те.

— Какво има? — Момчето прочете от лицето на баща си, че нещо е станало, но още не предполагаше, какво го очаква. Когато влезе вътре, още на вратата Оливър му шибна звучен шамар. За първи път Оливър вдигаше ръка на свое дете, може би, освен едно напляскване на Бенджамин, когато беше на четири години и беше пъхнал вилица в електрическия контакт. Тогава Оливър искаше Бенджамин да си извлече поука от това, а и този път беше воден от същия стремеж. Но най-много в тази Оливърова проява се отразяваше чувството за вина и безсилие. Гръмнат, Бенджамин почти залитна, изчерви се в лицето, след което, без да пророни нито дума, седна, а в това време Оливър затвори вратата. Сега вече на Бенджамин му беше ясно, че баща му е разбрал истината, въпреки че сигурно не цялата. И можеше да си представи, какво щеше да последва.

— Извинявай... не исках... но се чувствам измамен. Днес ми се обади от твоето училище господин Янг... що за щуротии си извършил, по дяволите?

— Аз... не се сърди, тате... — гледаше Бенджамин отначало в пода, но после погледна баща си в лицето. — Просто не ми вървеше... сам не зная.

— Знаеш ли, че ще учиш условно? — Бенджамин кимна с глава. — Осъзнаваш ли, че може вече да не те приемат в никой реномиран университет? Или че ще загубиш за няма нищо годината, а в най-добрия случай ще ходиш на летен курс? И къде, по дяволите потънаха всички тези известия, които казаха, че са ми пращали?

— Аз ги изхвърлях. — Поне беше честен и както нещастно гледаше баща си, изглеждаше на десет години. — Мислех, че всичко ще наваксам и ти не трябваше никога да узнаеш за това.

Оливър крачеше из стаята насам-натам и накрая спря пред Бенджамин и втречено го прониза с поглед.

— А какво ще кажеш за онова момиче? То какво общо има с това? Мисля, че се казваше Сандра Картър. — В действителност, отдавна го измъчваше подозрението, че гаджето на Бенджамин се отклонява от нормалните норми. Но дори и насън не му хрумваше, че ще стигнат толкова далеч. — Предполагам, че още спиш с нея? Колко дълго вече продължава това?

Бенджамин дълго гледаше надолу към земята и не отговаряше.

— Хайде, отговори ми, по дяволите! Какво става с нея? Янг ми каза, че иска да напусне училището. Що за момиче е това и защо досега не си ми я представил?

— Тя е чудесно момиче, тате — погледна го Бенджамин с упорит поглед. — Аз я обичам и тя има нужда от мен. — Предпочиташе да не отговаря на другите въпроси на баща си.

— Отлично. Значи веднага ще ви изхвърлят полуграмотни и двамата.

— Тя не е напуснала още училището... поне засега... само гдето животът ѝ се обърка здравата... баща ѝ напусна нейната майка и... но няма значение. Това е дълга история.

— По-леко да не се разплача. И твоята майка те напусна и така сте се търсили, че накрая се намерихте. Сега си гукате като две гугутки и се шляете за сметка на училището. И какво ще стане по-нататък? Нима искаш да прекараш живота си в някоя бензиностанция, а тя да разнася напитки в долнопробна кръчма? Имам други планове за теб, момче. За Бога, Бенджамин, имай поне шепа разум. — Толкова строго изражение на лицето Бенджамин никога не беше виждал у баща си; това беше видимият данък, който бяха събрали от Оливър последните три и половина месеца. — Искам да престанеш да ходиш с това момиче. И то веднага! Разбираш ли? Ако не ме послушаш, ще те изпратя в някое загубено военно училище. Няма да допусна да пропилееш живота си, само защото си бил нещастен, или защото всички сме изживели тежки моменти. Животът ще ти предложи още не само една примамка, момче. И според това, как ще се организираш, зависи дали нещо ще стане от теб или не.

Бенджамин беше същият твърдоглавец като баща си, че и още по-голям като майка си и само втренчи поглед в Оливър.

— Татко, аз ще си оправя бележките и няма да отсъствам от училище. Но няма да престана да ходя със Сандра — провъзгласи той.

— Ще видим дали няма да престанеш. Това е заповед, разбра ли?

Бенджамин се изправи и от неговите огненочервени коси и сини очи блеснаха светкавици.

— Аз няма да спра да ходя с нея. Бъди уверен. И с нищо няма да ме спреш. Дори ако трябва да напусна този дом.

— Това ли е последната ти дума по този проблем?

Бенджамин само кимна с глава.

— Добре. До края на учебната година нямаш право да излизаш нито една крачка навън, докато не постигнеш същия успех, както преди и докато не разбере от училище, че не си пропуснал дори и пет минути, ако ще и само за да идеш по нужда. И докато не си вземеш матурите и не те приемат в такъв университет, който ти подобава. И чак тогава ще видим какво ще правим със Сандра. — Те стояха там един срещу друг като два петела, и двамата не отстъпваха и се гледаха враждебно. — А сега изчезвай в своята стая. И те предупреждавам, Бенджамин, ще те контролирам ден и нощ, затова по-добре скъсай с това любовчийство. Ако е нужно, ще се обадя на майката на това момиче.

— Не виждам как ще стане това. Нея все я няма.

Оливър беше страшно нещастен от най-големия си син и изненадан от неговото упорство.

— Това ще е прекрасна госпожица.

— Може ли вече да си ходя?

— Моля, какво чакаш... — Малко преди младежът да излезе зад вратата, добави с по-нежен тон: — Извинявай, че те ударих. За съжаление силите ми са към края си, а ти въобще не ми помагаш със своето глупаво поведение. — Бенджамин само кимна и побърза да излезе от стаята. Едва когато вратата хлопна, Оливър се свлече в креслото и усети, че цялото тяло го тресеше.

След седмица размишления, Оливър реши какво да направи, за да си помогне и спаси каквото може. Отиде да говори с директора на училището, и макар че отначало се колебаеха, накрая се съгласиха с Оливър. Ако успееше да уреди Бенджамин в друго подобно заведение, щяха да го пуснат. Това беше единственото, което можеше да направи. Въпреки, че отначало децата вероятно щяха да роптаят, можеше да се

окаже накрая най-добрата рецепта за всички тях. Оливър изпрати за ваканцията и трите деца при Сара, включително и Бенджамин. Отначало той се дърпаше, но накрая Оливър го принуди. Заканваше му се по всякакъв начин и момчето ще не ще, замина с останалите. През седмицата, когато децата ги нямаше, Оливър опита в четири различни училища, докато накрая намери като по чудо едно, което беше готово да приеме Бенджамин. Взе решение, че колкото се може по-бързо ще се преместят в Ню Йорк, ще си вземат жилище под наем и ще запише децата в новите училища. По този начин щеше да откъсне Бенджамин от това момиче и от евентуални приятели, които можеше да го разсейват, а и той самият щеше да си бъде всяка вечер при тях още в шест часа. Точно това му препоръчваше Дафни още преди два месеца. Той непрекъснато се аргументираше, че поне в близките няколко години нямат намерение за подобно нещо. Сега се улови за тази идея поради безизходица.

И двете училища бяха съгласни с плана на Оливър; училището в Пърчъс дори го увери, че Бенджамин би могъл да завърши със своя клас, ако в оставащите два месеца на учебната година се старее в Ню Йорк, ако вземе всички изпити и благоволи да изкара летен курс в Пърчъс. По-добре не можеше и да бъде. Мели я приеха без проблеми в престижното девическо училище в Ъпър Ист Сайд, а Сам щяха да го вземат в лица. Оливър се похвали самодоволно за това, колко бързо успя да уреди всичко. А последните два дни, преди завръщането на децата, заедно с Дафни едва не си изтъркаха подметките от тичане, докато намерят красиво жилище под наем при един banker, който заминаваше временно със семейството си в Париж. Там имаше четири големи легла, голяма, перфектно уредена кухня, а зад нея прилична стая за Агнес. Оливър трябваше да дава цяло състояние за това жилище, но той беше на мнение, че тези пари щяха да се върнат един ден. Всичко това той успя да уреди за десет дни. Сега само оставаше да съобщи новината на децата, когато се върнеха от майка си.

След подписването на договора за наема, Оливър седеше заедно с Дафни във всекидневната и Дафни внимателно наблюдаваше Оливър. Само преди два месеца той нямаше желание и за най-малката промяна, а сега изведнъж толкова бързаше. Това беше от момента, в който разбра, че Сара няма да се върне.

— Мисля, че тази промяна ще се отрази добре на всички — неволно обясняваше Оливър, макар че нямаше защо.

— Напълно съм убедена. Как ли ще реагират децата на всичко това?

— Как ще реагират? Когато пътувах, нямаше как да контролирам Бенджамин. Кой знае, може би е трябвало да се преместим още по-рано, а да не чакаме. Ако стане така, че до юни нещата с Бенджамин не потръгнат, може завинаги да се върнем отново в Пърчъс и децата наесен да продължат в старите си училища.

Дафни се съгласи с него. Беше прав. Никъде не беше написано, че трябва да останат тук за постоянно и във всеки случай това беше добър опит да се избегне приближаващата се катастрофа, която беше надвиснала неудържимо в Пърчъс над Бенджамин.

— Само дано да не се окаже, че е твърде рязка промяната за тях.

— Искаш да кажеш, че съм сбъркал? — Нервно ѝ се усмихна, тъй като същия въпрос си задаваше сам, но същевременно беше горд за всичко, което беше свършил, откакто децата заминаха във ваканция при майка си. Боеше се от мига, когато трябваше да им го каже, но в същото време с нетърпение го очакваше. Щеше да бъде вълнуващ, нов живот за тях, независимо от причините, които принудиха Оливър към тази стъпка. А би трябвало да бъде най-добрият изход за Бенджаминовите проблеми.

— Мисля, че взе правилно решение, разбира се. Въпросът е, дали това ще помогне. Проблемът е, че децата трябва да се приспособяват пак към нещо напълно ново.

— А може би най-после към нещо полезно. — Оливър се разхождаше из всекидневната. Жилището беше хубаво и децата сигурно щяха да харесат своите стаи, особено Мелиса. Домът беше на 84-та Източна улица, цялата изпълнена с редици от дървета и само два комплекса ги делеаха от Сентръл Парк. Нищо по-добро не можеше и да си мечтае Оливър, още когато реши да търси жилище в големия град. — Какво ще кажеш, Дафни? Наистина ли мислиш, че съм сбъркал? — Изведнъж го обхвана чувство на страх да каже за това на децата. Ами ако започнат пак да се инатят? Обаче още от самото начало той беше сигурен, че постъпва правилно.

— Съвсем не мисля, че си сбъркал, напротив, убедена съм, че ще бъде чудесно. Само не очаквай, че ще скачат от радост. Отначало малко

ще ги смаеш, дори и да им го нарисуваш с най-красиви багри. Дай им малко време и ще свикнат.

— Знам. Същото си го мисля и аз.

Такава бурна реакция, обаче, каквато настана, въобще не очакваше. Подхвърли им го още на другия ден, щом пристигнаха от Сара. Беше ги посрещнал на летището, и както ги караше из града, им каза, че има за тях изненада, но не им издаде каква. През цялото време децата бяха весели, разказваха му, какво са правили и видели и колко хубаво им било с майка им на ски. Този път това не го нервираше. Истински се вълнуваше от мисълта, какви неща предстоеше да им покаже в Ню Йорк.

Когато потеглиха към града, Мелиса гадаеше:

— При Дафни ли отиваме, тате? — Оливър само заклати отрицателно глава. На сутринта беше казал всичко на Агнес, която се смая като чу, но се съгласи да тръгне с тях. Преместването в Ню Йорк не ѝ пречеше, след като щеше да е отново с децата.

Най-после пристигнаха пред техния дом, където Оливър паркира. А когато се насочи вътре, децата ококориха любопитно очи.

— Кой живее тук, тате? — искаше да знае Сам, но Оли отново само поклати глава и се насочи към асансьора, където натисна копчето за седмия етаж. Портиерът от етажа веднага позна Оливър, когато ги пускаше вътре. Това сигурно бяха новите наематели от апартамент 7Н, и поради това не ги попита при кого отиват.

Оливър застана пред вратата на апартамента, позвъни, и когато никой не дойде, за да им отвори, само сви рамене, извади от джоба си ключ, отвори вратата и подкани децата да влязат. Само че те стояха там като заковани — с изумени погледи, пълни със съмнение да не би баща им да е обезумял.

— Е, хайде де, влезте.

— Чие е това жилище? — любопитстваше Мелиса и се боеше да прекрачи прага, затова пък Сам веднага се шмугна вътре и започна да оглежда около себе си. Там нямаше никой и той кимна на останалите също да влязат вътре.

Бенджамин първи се сети каква е работата, затова влезе в апартамента със загрижен вид. Затова пък Мели, увлечена от различните антични предмети, подвикваше от възхищение.

— Радвам се, че ти харесва тук, злато мое — усмихна се Оливър.
— Всъщност това е нашето ново нийоркско жилище. Какво ще кажете?

— Не е възможно! — извика развълнувано Мели. — А кога ще пътуваме тук, тате? — Никога още не бяха имали жилище в Ню Йорк. Сега Сам се замисли загрижено.

— Какво, през работните дни няма ли да се връщаш у дома, тате?

— Разбира се, че ще се връщам. Дори много по-рано, отколкото досега. Всъщност тук ще живеем всички чак до края на учебната година, а после отново ще се върнем тук през септември. — Оливър се опита да им го нарисува възможно най-романтично, но в техните очи се появи страх, когато разбраха за какво ставаше въпрос.

— Надявам се, не искаш да кажеш, че се местим тук? — уплаши се Мели. — А нашите приятели?

— Ще се виждате с тях през уикендите и през лятото. А ако тук не ни хареса, не е задължително да се върнем наесен. Но аз мисля, че си струва да опитаме.

— Все пак не мислиш сериозно, че сега трябва да сменям училището? — Мели не можеше да му повярва, затова той трябваше да играе с открити карти. Сам беше ужасен, а тя с плач се срути на стола. Само Бенджамин мълчаливо наблюдаваше баща си с леден поглед. Много добре знаеше, че всичко това беше повече заради него, затова не беше по-малко ядосан. Баща им нямаше право по този начин да маневрира с тях. Абсолютно никакво право! Не им ли стигаше, че майка им ги беше напуснала? Сега отгоре на всичко трябваше да сменят училища и да се местят някъде в Ню Йорк. Отново само промени.

— Е, какво ще кажете, деца? Приемете го като ново, вълнуващо преживяване.

— А какво ще стане с Аги? — Сам стана изведнъж още по-неспокоен. Не искаше да загуби повече никой друг, когото обичаше. Но баща му бързо го успокои.

— Аги ще дойде с нас.

— А Анди?

— И той също, ако се държи прилично, разбира се. Ако се опита да нагризе всички мебели тук, ще трябва да остане при дядо ви и ще го вземаме само за уикендите.

— Ще се държи прилично, обещавам ти. — Очите на Сам бяха като топки, но не заплака. — Може ли да видя моята стая?

— Разбира се, че може. — Оли се радваше, че поне Сам му сътрудничесе, щом като другите двама не му обръщаха внимание. Мелиса се правеше на дамата с камелиите, а Бенджамин гледеше огорчено през прозореца.

— Засега още всичко не е готово, но като си донесем някои неща, хубаво ще си заживеем тук. — Собственикът имаше двама синове и една дъщеря, така че две от стаите бяха обзаведени за момчета, а една от тях беше цялата в розово. Само че, Мелиса не отиде дори да я погледне. И при това тя беше два пъти по-голяма, отколкото нейната стая въпреки и перфектно обзаведена с изтънчен вкус, на какъвто не беше свикнала въобще. Сам ѝ викна, когато се връщаше във всекидневната:

— Чудесно е, Мели... розово... ще ти хареса...

— Все ми е едно. Никой не може да ме насили да живея тук. Аз ще си остана при Карол и Деби.

— В никакъв случай — процеди през зъби Оливър тихо, но категорично. — Ще дойдеш тук заедно с нас. Записах те в отлично училище. Зная, че смяната е сложна, но точно сега това е най-доброто решение. Повярвай ми, Мели, наистина.

Когато баща им се доизказа, Бенджамин рязко се обърна към тях.

— По-точно, иска да ви каже, че иска да ме държи строго под надзор и възможно най-далеч от Сандра. А как ще бъде през уикендите, татенце? И тогава ли ще ми я забраниш? — Той говореше обидено и злобно.

— Разбира се, че ти е забранена, докато не си оправиш успеха. Казах ти, че няма повече да ме правиш на луд. Почти всички шансове за приличен университет вече си пропилял.

— И какво от това! Хич не ме интересува!

— Но те интересуваше преди, когато подаваше документите, ако все още си спомняш.

— Много неща се промениха от тогава — измънка тихо Бенджамин и отново се обърна към прозореца.

— Е, какво, всички ли вече погледнаха, каквото ги интересува? — Въпреки всичко, Оливър се опитваше все още да поддържа весел тон, но единствено Сам беше склонен да му приглася.

— А има ли тук някакво дворче?

— Точно това не — разсмя се Оливър, — но през два квартала от тук се намира Сентръл Парк. И в най-лошия случай, такъв „двор“ би трябвало да ти стигне. — Сам кимна доволен. — Е, ще тръгваме ли вече?

Мелиса бързаше към вратата, а след нея бавно и замислено тръгна Бенджамин. До Пърчъс пътуваха мълчаливи, всеки потопен в собствените си мисли, единствено Сам се обаждаше за нещо.

Агнес беше приготвила вечерята вкъщи, а Сам ѝ разказа за новото им жилище.

— Ще мога да си играя с топка в Сентръл Парк... а да знаеш каква хубава, голяма стая си имам... а тук ще се върнем чак през лятото като свършим училище. Как се наричаше новото ми училище, тате?

— Лицей.

— Лицей — повтори Сам и Аги, която внимателно го слушаше, наблюдаваше в същото време и другите две деца. Бенджамин и Мели мълчаха като риби през цялото време. — Кога ще се местим?

— Идната неделя.

При тези думи на Оливър, Мелиса зарови глава в ръцете си и избухна в плач. За това пък Бенджамин, след известно колебание, стана от масата, грабна от масичката в салона ключовете от колата, след което, без да пророни нито дума замина нанякъде. На Оливър не му остана нищо друго, освен да гледа безпомощно.

Мели тази вечер повече не излезе от стаята си, а когато Оливър хвана дръжката на вратата, беше заключено. Само Сам се радваше на преместването. Виждаше в него нови емоции. Оливър го настани в леглото и слезе долу, за да чака завръщането на Бенджамин. Трябваше сериозно да си поговори с него за високомерното му поведение.

Бенджамин се върна чак в два часа през нощта. Оливър не се отказа да го чака и колкото повече чакаше, толкова повече се притесняваше. Накрая чу спирачките на колата и докато вратата се отвори тихичко, Оливър вече чакаше и салона.

— Няма ли да си поговорим в кухнята? — настоя Оливър.

— А за какво?

— Мисля, че ще се намери в изобилие, щом си зает чак до два часа през нощта. Или да разбирам това така, че точно тъй си

представяш комуникацията с мен по-нататък? — Оливър тръгна към кухнята първи, без да чака отговор. Взе два стола, но Бенджамин, който явно не желаше този разтвор, доста се замисли, преди да седне.

— Какво се е случило, Бенджамин?

— Нищо, за което бих желал да говоря с теб.

Седяха един срещу друг като врагове.

— Защо си толкова лош с мен? Заради майка си ли? Още ли ме обвиняваш?

— Това си е твоя работа. Моето държание пък си е моя работа. Не обичам да ми диктуваш какво да правя. Вече съм твърде голям за такива неща.

— Сега си на седемнадесет години и още не си пълнолетен, колкото и да ти се иска да бъдеш. Затова не бива да нарушаваш всички правила, или рано, или късно ще си платиш за това. Не съществува живот без правила, независимо дали са ти по вкуса, или не. Точно затова, може би няма да влезеш и в университета.

— По дяволите университета! — Думите му изумиха Оливър.

— Какво означава това?

— Трябва да мисля за по-важни неща.

Отначало Оливър се питаше, да не би Бенджамин да беше пиян.

— За какви неща? За това момиче...? За Сандра Картър ли? На твоята възраст такива влюбвания не траят дълго, Бенджамин. А и дори да не е така при теб, ще трябва да почакаш за по-сериозно решение още доста време. Трябва да завършиш училище, да влезеш в университета, да си намериш работа и да печелиш, за да издържаш жена и деца. Чака те дълъг път и по-добре би било сега да не се отплесваш от него, ако не искаш, преди да се наканиш, да се забъркаш в някаква каша. — Бенджамин слушаше баща си, а после го погледна в очите и отсече:

— Аз с вас в Ню Йорк няма да отида и точка!

— Нямаш друг изход. Трябва да дойдеш. Освен през уикендите, този дом ще бъде затворен. А аз просто няма да ти разреша сам да живееш в него. И както добре знаеш, местим се заради теб, за да можеш да влезеш в нормалния път, докато не е станало късно и за да мога да прекарвам повече време заедно с вас.

— За това все едно вече си закъснял. А аз с вас няма да дойда.

— Защо не? — В помещението беше тихо като в гроб и Оливър напрегнато чакаше да чуе какво ще последва. Накрая момчето каза:

— Аз не мога да напусна Сандра.

— Защо не? Дори и ако ти разреши да я виждаш през уикендите?

— Нейната майка заминава за Калифорния и тя няма къде да живее.

— И какво, Сандра няма ли да замине с майка си?

— Твърде не се разбират. А баща си вече въобще не може да понася. Така че и с него не иска да живее във Филадельфия.

— А какво ще прави тогава?

— Ще напусне училище, ще си намери работа и ще остане тук. А аз не искам да я оставям сама. — За пръв път Бенджамин се разприказва за нея. Оливър слушаше с интерес, но от друга страна се ужасяваше от това, което чуваше. Сандра не му изглеждаше на момиче, с което човек да се забърква. Предвещаваше само неприятности. — Не бива да я напускам, татко.

— Нали и без това ще трябва да я оставиш наесен, като идеш в университета. Така че, би могъл още сега да приключиш, докато не е станал още по-голям проблем. — Бенджамин само се усмихна на иронията в неговите думи.

— Не мога да замина. — Изведнъж Оливър беше напълно объркан от неговата непоколебима твърдост.

— В университета, или в Ню Йорк? — Никога досега Оливър такъв не го познаваше.

— Нито едното, нито другото. — Бенджамин гледеше упорито и също така малко отчаяно.

— Но защо?

След по-дълга пауза, накрая синът погледна баща си в очите и реши да му каже цялата истина. Дълго време вече се бореше с нея сам. Щом баща му толкова държеше да знае за какво става въпрос, нека тогава да слуша.

— Защото тя е бременна.

— Боже мой на небесата... боже мой...! Защо не ми каза, по дяволите, веднага?

— Не знам... Не изглеждаше, че би желал да те занимавам с това... а и без друго то си е само моя грижа. — Младежът сведе глава

под пълната тежест на проблемите, които лежаха върху него вече месеци наред като тежък камък.

— Поради това ли майка ѝ я напуска и заминава за Калифорния?

— Ами горе-долу... Но така или иначе не се разбираха, а и майка ѝ си намери нов приятел.

— А как реагира на това, че дъщеря ѝ е бременна?

— Смята, че това си е само Сандрин проблем, а не неин. Посъветва я да направи аборт.

— И тя какво...? Ще направи ли?

Бенджамин поклати глава и откровено впи в баща си очи, от които искреше вяра в общопризнатите ценности, наследена от Оливър.

— Аз не бих ѝ разрешил.

— За бога, Бенджамин... — Оливър стана и започна да крачи из кухнята. — Ти не би ѝ разрешил? А защо не? Какво, по дяволите, може да захване седемнадесетгодишно момиче с бебе в ръце? Или иска да го остави за осиновяване?

Бенджамин отново поклати отрицателно глава.

— Не, казва, че иска да си го задържи.

— Бенджамин, моля те, бъди разумен. Така унищожаваш три живота едновременно, не само един. Склони я да направи аборт.

— Не е възможно.

— Защо?

— Вече е в четвъртия месец.

Оливър се свлече отново на стола.

— В такъв случай си загазил здравата. Не е чудно тогава, че бягаш от училище и изоставаш с учението. Но аз имам добра вест за теб. Заедно ще уредим тази беля. Ще дойдеш с нас следващата седмица в Ню Йорк на всяка цена.

— Нали вече ти обясних, тате? — скочи Бенджамин от стола с нервно движение. — Просто няма да я напусна. Остана сама и чака дете. Чака моето дете и аз държа на нея, а също и на бебето. — Изведнъж в очите му проблеснаха сълзи от умората и повече не искаше да се карат; и без това едва издържаше, а баща му усложняваше още повече нещата. — Тате, аз я обичам... моля те, не се бъркай в моите работи.

Бенджамин не му призна, че е искал ръката ѝ, а тя му беше отказала, тъй като смяташе брака за глупост. Не искала да свърши един

ден разведена като нейните родители.

Оливър пристъпи към Бенджамин и го обгърна около раменете.

— Трябва да направиш това, което е правилно... и за двамата. На никого няма да помогнеш, като прахосаш живота си. Къде живее сега Сандра? — На Оливър му хрумваха хиляди възможности, като например, че беше готов да ѝ плати издръжката в „Майчин дом“.

— Пак там, но ще се мести в Порт Честър. Помагам ѝ, за да може да си плати наема.

— Това е много благородно от твоя страна, но твърде скоро тя ще има нужда от много повече, отколкото това. Имаш ли въобще представа колко струва едно такова бебе? И колко ще платиш само за неговото раждане?

— А според тебе какво, тате? — беше огорчен Бенджамин. — Да направи аборт, защото това е по-евтино? Тя носи моето дете и аз чувствам същата любов към него, както и към нея. Няма да се откажа от нито един, можеш ли малко поне да го разбереш? И няма да се преместя в Ню Йорк. Ще си оправя успеха и тук, за това няма нужда никъде да ходя. Мога да живея и при нея, ако няма друг начин.

— Какво мога още да добавя? Сигурен ли си, че е в четвъртия месец? — Бенджамин кимна и Оливър с отчаяние констатира, че белята беше станала точно по времето, когато Сара замина, всички тогава бяха изгубили за известно време ума си, обаче лудостта на Бенджамин щеше да му държи влага за цял живот. — Ще даде ли Сандра детето за осиновяване?

Бенджамин отново завъртя отрицателно глава.

— Не, няма да го оставим за осиновяване, тате. Странно, винаги съм си мислел, че си против абортите. — Това беше точно попадение. Нали Оливър всеки път водеше борба, за да запази трите си деца, а сега изведнъж желаше аборт за детето на сина си. Това, обаче, беше нещо съвсем различно.

— Обикновено съм против тях. Само че, сега това твое отношение ще ти унищожи живота, а ти си ми много по-скъп, отколкото някакво си бебе.

— Но нали това бебе е част от мен самия и част от теб и мама... и Сандра... и аз няма да позволя на никого да го убие.

— А как ще се погрижиш за него?

— Ще работя след училище, щом няма друг начин. Сандра също може да работи. Тя не иска нищо от мен. Просто сега се опитваме да намерим най-доброто решение на това, което стана. — Че това не беше най-доброто решение, сам той осъзнаваше добре.

— Откога знаеш за това? — Вече имаше обяснение защо в последните месеци Бенджамин беше все сериозен, държеше се докачливо и защо постоянно изчезваше някъде.

— Доста отдавна. Мисля, че от два месеца. Сандра отначало не беше сигурна, понеже обикновено не й идва навреме, но по-късно я принудих да иде в консултацията...

— Добре си направил. А сега какво? Имали лекарски надзор?

— Веднъж в месеца я водя на доктор. — Не беше за вярване... неговото първородно момченце... от него сега ще стане баща. — Това ми се струва, че е достатъчно, как мислиш? — отново стана загрижен Бенджамин.

— Засега да. Мислиш ли, че би желала да иде в „Майчин дом“? Там биха се погрижили за нея, а по-късно биха й помогнали да уреди всичко необходимо за бебето.

— Какво да уреди? — И гласа на Бенджамин се чувстваше подозрение.

— Това зависи от нея... и от теб... но това би било прилично място, където би живяла заедно с други момичета в същото положение като нея.

Бенджамин кимна. Това беше добра идея.

— Ще я питам.

— И кога трябва да се роди детето?

— В края на септември.

— Тогава вече ще си в университета.

— Може би.

Беше поредната дълга битка, от която и двамата бяха съвсем изтощени. Отдавна беше минало четири часа, след малко се съмваше, а двамата бяха съсипани от умора.

— Иди да спиш. Утре пак ще умуваме. — Нежно и със съжаление Оливър погали Бенджамин по рамото. — Много ми е мъчно, момчето ми. Мъчно ми е, че трябваше да се случи точно на тебе. Но нещо ще измислим.

— Благодаря, тате. — Нито един, обаче, нямаше вид, че вярва в това. Най-после, всеки със своите собствени мисли и проблеми, се отправиха нагоре да спят. Вратите от техните стаи се затвориха след двамата с тихо прихлопване.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Цяла седмица, всяка вечер обсъждаха ситуацията, без да постигнат нещо. Една вечер дори Оливър посети Сандра, но запознанството с нея го обезсърчи. Тя беше хубавичко, не особено остроумно девойче, уплашено и самотно, числящо се към съвсем друг свят. Беше се вкопчила в Бенджамин, като в единствения си спасител. В едно нещо, обаче, беше твърдо упорита като Бенджамин. Също искаше да си задържи детето.

Един ден, от чисто отчаяние, Оливър се обади на Сара.

— Знаеш ли какво става в живота на по-големия ти син? — Дори и в собствените му уши тези думи звучаха драматично, но нещо трябваше да се случи, за да не пропилее Бенджамин целия си живот само с това момиче и тяхното дете.

— Той ми се обади вчера вечерта. Мисля, че не би трябвало да им се бъркаш.

— Полудяла ли си? — Стига да можеше би я удущил с телефонния шнур. — Нима не разбираш, какво означава това за него?

— А ти какво искаш? Да убие момичето ли?

— Що за глупости дрънкаш? — Оливър не можеше да повярва, че точно Сара реагираше по този начин. — Трябвало е да махне детето или поне да го даде за осиновяване. А Бенджамин би трябвало най-сетне да се вразуми.

— Нима така вече говори този Оливър, когото познавам?... Откога си станал агитатор на аборти?

— От момента, когато моето седемнадесетгодишно синче свали седемнадесетгодишната си съученичка и в своето благородство реши да унищожи живота и на двамата.

— Нямах право да му забраняваш нещо, което той счита за правилно.

— Не мога да повярвам, че ми го казваш точно ти. Какво става с теб? Нима не държиш на неговото образование? Не осъзнаваш ли, че

сега той иска да напусне училище, да не завърши гимназията и да зареже кандидатстването в университета доброволно?

— Той ще се осъзнае. Само почакай, нека да му ревне бебето вкъщи ден и нощ, както ревеше той. А после сам ще дойде да те моли да го измъкнеш от калта, но дотогава нека да прави това, което счита за правилно.

— Струва ми се, че и ти си откачена като него. Сигурно го има по наследство. Нищо по-добро ли не можеше да го посъветваш?

— Казах му да прави това, което смята за правилно.

— Абсолютна глупост.

— А какво му предлагаш ти?

— Да се захване здраво с учението, да си подобри успеха и да си седне най-после на задника, да изпрати момичето в „Майчин дом“ и да дадат детето за осиновяване.

— Наистина си го измислил много добре, всичко разграфено. Само гдето има една подробност, че Бенджамин не е съгласен с теб.

— Не е необходимо да бъде съгласен с мен, Сара. Още не е пълнолетен. Трябва да ни се подчинява.

— Това въобще не е вярно. Ако иска, може да те прати по дяволите, и сигурно ще го направи, ако се държиш така с него.

— Както ме прати по дяволите ти ли? — Страшно я мразеше за това, че поради нейните пропаднали либерални възгледи, така спокойно си играеше с живота на Бенджамин. — Сега не говорим за нас, а за него.

— Говорим за едно от нашите деца, което си разбива живота. А ти не знаеш нищо друго, освен да дрънкаш глупости.

— Разбери вече веднъж завинаги, Оливър, че това е неговият живот и неговото дете. Той ще се държи както си знае, независимо дали ти харесва или не, затова не си блъскай излишно главата. — Тъй като разговорът не водеше наникъде, Оливър накрая затвори слушалката и му стана още по-отвратително от преди.

В събота предобед, тъкмо беше пристигнала товарната кола, и Бенджамин се появи при баща си. Щяха да пренасят в Ню Йорк някои дребни неща и най-необходимите дрехи и бельо.

— Е, какво, приготви ли се вече за път, момче? — стараяше се да бъде весел Оливър и се правеше, че нищо не е станало, като че ли

можеше нещо да промени и да убеди сина си. Бенджамин, обаче, се държеше спокойно и решително.

— Дойдох да се сбогувам с теб, татко.

След неговите думи отначало се възцари гробна тишина.

— Трябва да дойдеш с нас, сине. За твое добро. А сигурно и за доброто на Сандра.

— Никъде няма да замина. Оставам тук. Реших да напусна училище още сега. Намерих си работа в един ресторант и бих могъл да живея при Сандра.

— А ако те оставя да живееш тук, у дома? Ще тръгнеш ли на училище?

— Училището ми дойде до гуша. Искам да се грижа за Сандра.

— Бенджамин, моля те... ще се погрижиш много по-добре за нея, ако имаш някакво образование.

— Винаги бих могъл да се върна да уча, малко по-късно.

— Знаят ли за това в училище?

Когато момчето кимна положително, угасна и последната бащина надежда.

— Известих ги вчера следобед.

— И какво ти казаха те?

— Пожелаха ни много щастие. Сандра вече каза на класния си за детето.

— Не мога да повярвам на това, което говориш.

— Искам да бъда с нея... и със своето дете... тате, ти сигурно би направил същото.

— Може би, но не по този начин. Ти действаш правилно, но по лош начин и поради погрешни подбуди.

— Старая се да правя най-доброто, което мога.

— Знам, че се стараяш. Какво ще кажеш да се явиш на приравнителни изпити в гимназията, сега малко си отдъхни, а наесен би могъл да идеш в университета. Още имат такава възможност.

— Да, само че вече нищо такова не ме интересува, тате. Най-сетне искам да вкуся от реалния живот. Сега съм отговорен за жената, която обичам, а от септември ще бъда и за бебето.

Такава беше грубата действителност. На Оливър му се плачеше като наблюдаваше на тротоара пред дома си, как носачите понасяха багажа насам-натам според инструкциите на Аги. Сара беше разсипала

само за някакви си четири месеца техния живот и сега за никого вече нямаше да се върне нищо от доброто старо време. Оливър се чудеше, защо ли вече ще се мести в Ню Йорк, щом като Бенджамин нямаше да дойде с тях. Все пак, някои добри страни от това хрумване не престанаха да го привличат. Например това, че по-рано щеше да се прибира у дома и щеше да прекарва повече време с Мели и Сам. Мели се беше поуспокоила последните дни. Убеди се, че ставаше въпрос само за два месеца, всъщност само да опитат, и че щяха да се връщат в Пърчъс за уикендите, а после и през цялото лято. Още по-важно беше, обаче, че правеше голямо впечатление на всички свои приятели, които нямаха търпение да я посетят в големия град.

— Вече трябва да тръгвам, тате. Работата ми започва в два часа, а и Сандра ме чака у тях.

— Ще ми телефонираш ли?

— Разбира се. Ела да ни видиш, когато имаш път насам...

— Бенджамин, знай, че много те обичам. Наистина, може да ми вярваш. — Оливър прегърна сина си и го притисна към себе си. И на двамата им се плачеше.

— Благодаря ти, тате. Всичко ще се оправи, ще видиш...

Оливър кимна с глава, но не вярваше на това. Нищо вече нямаше да се оправи никога, поне за твърде дълго време още.

По лицето на бащата се стичаха сълзи, като гледаше подир заминаващия си син и му махаше с ръка, докато Бенджамин не изчезна напълно от погледа му. Значи вече напусна училището, ще работи сега в някаква кръчма и ще живее сгушен с тази своя гугутка, но кой знае, може и един ден да бъде за добро... някога, чак в далечното бъдеще...

Вътре вкъщи, въпреки всички усилия, беше абсолютен хаос. Навсякъде се мотаеха носачите, кучето лаеше като бясно, а Сам, който от вълнение не можеше да стои на едно място, обикаляше около къщата с мечока в ръце. Мели не се помръдваше от телефона почти до самото заминаване, а Аги настояваше да подреди отново всичко, преди да тръгнат. Но накрая излязоха навън и с прощален поглед към любимия си дом, се отправиха след товарната кола напред към нови авантюри в Ню Йорк. Там ги чакаше Дафни с цвете в ръка, а за децата имаше сладкиши и плодове. Посрещането беше съвършено, а Мели ликуваше от вълнение, когато видя своята стая. Най-напред, разбира се, се лепна директно на телефона.

Малко по малко се настаняваха, но Оливър не можеше да мисли за нищо друго, освен за големия си син и неговия нов живот, за който един ден Бенджамин щеше горчиво да съжалява и това нямаше да трае дълго. На Оливър му се струваше, че един след друг губеше всички свои близки, които най-горещо обичаше.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

За няколко дни Оливър се убеди, че преместването в Ню Йорк беше най-добрата идея, която му беше дошла през последните години. На Сам много му хареса в училището, където завързваше — напълно доволен — нови приятелства. Мели се влюби до лудост в сегашното си училище, а освен това всяка свободна минута прекарваше с Дафни, изпращаше я до „Блумингдейл“ и след това звънеше на всеки, за когото си спомнеше, за да му обясни за всички новости във възбуждащия си живот в града. На Оливър най-много му харесваше това, че ще се връща вкъщи без проблеми още преди вечеря, така че ще може да се посвети на децата. Мели предимно висеше на телефона, но поне знаеше, че е вкъщи. А със Сам можеше с часове да си говори, да четете и да играят различни игри, а когато в началото на май се стопли, ходеха понякога след вечеря да поритат топка в парка. Този живот беше напълно изгоден за Оливър. Разбира се, ако го нямаше Бенджамин, за когото непрестанно му беше мъчно и за когото не преставаше нито за момент да се страхува. Изгуби вече двама членове на семейството, но нито една седмица не пропусна да намине при момчето, винаги, когато отиваха за уикенда в Пърчъс. Викаше го постоянно при себе си на вечеря, но Бен вечер работеше. Бащиното му сърце едва не се пукна, когато веднъж се спря пред ресторанта, където Бенджамин почистваше за мизерна заплата мръсните съдове. Оливър отново му предложи да живее в нейната къща, въпреки че му беше много мъчно, че синът му трябва да остане сам, а също така не преставаше да го моли да се върне в училище. Но Бенджамин отказваше да напусне Сандра. Оливър се ужаси, когато в един съботен следобед я видя. Изглеждаше, че е прехвърлила петия месец и Оливър с радост би разбрал дали наистина носи детето на неговия син. Пита за това Бенджамин, веднага щом имаше подходяща възможност. Но момчето само обидено потвърди, че това, разбира се, е негово дете. Че в това е наистина сигурен. Оливър не искаше повече да настоява. Най-тъжен обаче беше, когато за Бенджамин започнаха да идват купища отговори от различни

университети. Чакаха въкъщи всеки уикенд, защото Бенджамин все още искаше пощата му да идва там. В училището към университета не бяха разбрали, че Бенджамин е зарязал учението, така че го приеха всички университети, освен Дюк. Би могъл да отиде в Харвард, Принстън и Йейл, а вместо това изтриваше в ресторанта остатъците от чиниите на чужди хора и на осемнайсет години щяха да имат със Сандра дете. Оливър го тресеше само при мисълта за това. Сам отговаряше на всички писма с обяснението, че в момента не може да приеме предложението поради семейни проблеми, но с удоволствие би се записал следващата година. Все още се надяваше, че ще привлече Бенджамин в Ню Йорк, за да довърши учението. Бенджамин загуби година от живота си, но повече не би трябвало да губи. Беше по-добре да не говори пред него за това. Това беше чувствителен въпрос и Бенджамин сега не го интересуваше нищо друго, освен неговия живот със Сандра.

— Какво ще кажеш да дойдеш за няколко дни до Ню Йорк? — Оливър би направил каквото и да е, само и само да го привлече там. Но момчето приемаше своите задължения прекалено сериозно, така че винаги отказваше с обяснението, че не може да остави сама Сандра, която Оливър никога не покани. От момента, когато Бенджамин напусна дома, не беше ходил и при майка си в Бостън, въпреки че от време на време си телефонираха. Мели със Сам отлетяха да я посетят веднага, щом се настаниха в новия дом. Този път обаче бяха поддържани след връщането си. Оливър имаше впечатлението, че нещо създава проблеми на Сам. Когато веднъж се опита да разбере нещо от Мели, та му отговори уклончиво, че вероятно майка ѝ има в училище много работа. Оливър обаче разбра, че ядрото на проблема е в нещо друго и едва една вечер, когато игра със Сам карти, разбра в какво. Мели този път по изключение учеше в своята стая.

— Какво си мислиш за французите, татко? — при този чуден въпрос на сина бащата смръщи чело и учудено погледна Сам.

— За французите? Приятни са. Защо?

— Нищо. Само питам. — Оли обаче разбра, че зад въпроса на Сам се крие нещо, което момчето би споделило с радост, ако не се боеше.

— Вероятно в училище имате някакво момче от Франция?

Сам само завъртя глава, хвърли картите и докато чакаше баща си да играе, гладеше по главата Анди. Много обичаше общите вечери с баща си. Постепенно новия им живот започваше наистина да му харесва. Все още му беше много мъчно за майка му и за Бенджамин, както и на всички останали.

— Знаеш ли, майка има един такъв приятел... — Тази забележка на Сам му се изплъзна, когато при играта преглеждаше своите карти, и възбуди пълното внимание на бащата. Значи така, Сара си има любовник.

— Какъв приятел?

Момчето само сви рамене и се протегна за следващата карта.

— Не знам, изглежда добър.

Мели, която минаваше случайно наоколо, се спря и се опита да намигне на Сам. Но братът в този момент не гледаше към нея. Затова Оливър видя израза на нейното лице, когато се приближи бавно към него.

— Кой пчели? — Мели се опита да отклони вниманието от думите на Сам. Знаеше, че за това не трябва да говорят, най-вече защото Сара пряко не ги бе помолила. Това се разбираше някак си само по себе си.

— Сам. Точно за нещо си говорихме.

— Обаче — Мели огледа критично Сам, — нещо подочух.

— Майка ви има някакъв нов френски приятел?

— Не, изобщо не нов — допълни бързо Сам. — Той беше там и преди това. Срещали сме го там по-рано. Но сега живее при майка. Знаеш ли, това е някакъв неин приятел. От Франция е и се казва Жан-Пиер. На 25 години е и е получил тук за 2 години стипендия на разменни начала.

— Този е добре — Оливър изтегли със стиснати устни нова карта, без да разбира каква. — Майка ви сигурно също е добре. Как е? — Неприятно му беше да измъква информация от сина, но трябва да бъде наясно веднага. Сара значи живее заедно с някакъв 25-годишен младок и подлага децата на негово влияние. Оливър беше извън себе си от яд само като си помислеше за това.

— Нищо особено, татко. Когато бяхме там, спеше на дивана. — На Оливър му пълзеше на езика въпроса: „А какво става, когато не сте там? Къде спи след това?“ Само че за това никой от тях не се

съмняваше. Коментираше го дори и Сам, когато пита по обратния път Мели дали смята, че майка им обича Жан-Пиер. А Мели от своя страна задължи Сам с обещанието, че за това ще мълчи пред баща им.

— Добре са, — повтори Оливър отново. — Отлично?

— Горедолу — отговори Сам без особен интерес. — Страшно харчи за майка. Най-вече за това, че е французин. Купува й цветя и кой знае още какво, и отгоре на всичко кроасани за ядене. Бяха, общо взето, вкусни, но на мен ми харесват много повече английските понички. Нищо особено.

Оливър, който едва не се пукна от яд, виждаше, разбира се, това по друг начин. Не можеше да изчака докато сложи Сам в леглото и се отърве от него, което този път, както му се стори, продължаваше безкрайно дълго. След това като капак на всичко се появи Мели, която усещаше, как се чувстваше бащата, след като Сам се изтърва.

— Не разбирам защо ти издаде това. Много ми е мъчно, татко. Мисля, че това е само приятел на майка. Но ни беше малко чудно, когато разбрахме, че той също живее там.

— Аз на това изобщо не се учудвам.

— Казваше, че досега живеел под наем, и че майка го оставя да спи на дивана, докато си намери някаква квартира. Беше към нас внимателен. Не мисля, че това означава нещо. — Гледаше на баща си с големи тъжни очи и двамата знаеха, че това означава много повече, отколкото Мели допуска. Означава това, че Сара се е решила на следващата крачка в своя нов живот. Намерила си е друг мъж, докато Оливър нощ след нощ мечтае само за нея и никакви връзки след нейното напускане не търси, и не се интересува от тях.

— Не се тревожи за това, Мели. — Оливър се мъчеше поне заради нея да показва по-голямо равнодушие, отколкото действително чувстваше. — Майка ви сега може да прави всичко, каквото иска. Ръцете й са свободни, както и моите.

— Но ти никъде не ходиш, татко. — Гледаше на него с поглед, пълен с гордост, и той се усмихна. Интересно, за какво може да се гордее с него дъщеря му.

— То ще бъде най-вече за това, че никъде не ходя. Заради вас главата ми е пълна с грижи.

— Но все пак би трябвало, от време на време, някъде да излезеш. Дафни казва, че това би ти било полезно.

— Наистина ли така казва? Тогава ѝ кажи да се грижи за себе си. И така имам доста заплетен живот, за да си го усложнявам още повече.

Отново го погледна и разбра истината — беше ѝ жал за него.

— Ти обичаш все още майка, нали, татко?

Дълго време се колеба, защото му изглеждаше глупаво да говори за това. После потвърди и каза:

— Да, Мели, обичам я. Понякога ми се струва, че ще я обичам винаги. Но вече това няма никакво значение. За нас всичко свърши.

Време е Мели да научи истината, която вероятно всички също така знаят. Сара ги напусна преди пет месеца и не изпълни нищо от това, което им обещаваше — никакви уикенди, никакви ваканции, а в последно време даже не телефонира. Сега му беше напълно ясно защо, след като живее с някакъв двадесет и пет годишен младеж Жан-Пиер от Франция.

— Аз си го мислех. — На Мели ѝ беше тъжно от това. — Ще се разведете ли?

— Един хубав ден вероятно да. Но аз не бързам. Ще видим какво ще предприеме майка ви. — А когато си отиде и Мели, Оливър без двоумение повика Сара и при спомена за разказа на Сам, този път се нахвърли на своята жена. А защо не? Времето, когато се съобразяваше с нея, отдавна отмина.

— Не ти ли се струва общо взето безвкусно да поканиш децата си и вкъщи да имаш мъжкар? — този път от неговия глас не прозвуча ярост, а само отвращение. Това всъщност не е неговата Сара, тази, която познаваше и обичаше, това е някой друг. Сега принадлежи на някакъв младеж Жан-Пиер. Но въпреки това е майка на неговите деца, а за него играе значително по-голяма роля.

— Моля те... все пак това е само приятел, Оли. И спеше на дивана. Децата спяха с мен в моята стая.

— Само не мисли, че си залъгала някого. Двамата добре знаят какво става. Мели определено — за това можеш да бъдеш сигурна, а Сам също усеща истината. Не ти ли пречи това? Не се ли срамуваш да имаш при себе си любовник? — Сега вече я обвини пряко, най-много от всичко обаче го ядосваше възрастта на младежа. — Като че ли вече не те познавам. И не съм дори сигурен, че това ме интересува.

— Това ми е, Оливър, все едно. А как живея и с кого, теб не те засяга. Възможно е да е полезно за децата, ако нормализираш малко и

своя живот.

— Айде бе! Значи трябва да мъкна вкъщи всякакви деветнайсетгодишни мацки, за да докажа на децата, че съм още сваляч?

— Аз не искам да доказвам нищо. Добре се разбираме, от възрастта нищо не зависи.

— Прави каквото знаеш, мен ми е все едно. Но съществува определена почтеност, която би трябвало да важи, поне докато при тебе са моите деца. И внимавай да я спазваш.

— Само не ме заплашвай, Оливър. Не съм едно от твоите деца. Не съм твоя слугиня. Вече не си мой работодател. И ако това си имал наум, когато казваш, че не ме познаваш, наистина имаш право. Никога не си ме познавал. Бях за тебе само наемна сила, която трябваше да държи децата ти на юзда и да се старае за прането.

— Как не се срамуваш да говориш така? Означавахме един за друг много повече и ти го знаеш добре. Ако беше само слугиня за мен, не бихме заедно, по дяволите, издържали почти два̀сет години.

— Изглежда нито един от нас не го е осъзнал.

— А какво толкова съществено се е променило, с изключение на това, че си напуснала собствените си деца? По-добре ли ти е? Кой според тебе готви? Кой почиства? Кой изнася отпадъците? Някой трябва да го прави. Аз имах свои задължения и ти също. И създадохме заедно нещо великолепно, докато ти със своето заминаване не го ликвидира и смачка, а включително и всичките нас. Спрямо нас и преди всичко към мен извърши гнусна простация. Но аз поне знам какво сме изгубили. Имахме красив, съдържателен и почтен живот. Не го очерняй сега само за това, че си се отказала от него.

На нейния край на телефона дълго време беше тихо. Оливър за момент дори не беше сигурен дали Сара не плаче.

— Извинявай... изглежда имаш право... виж... извинявай, Оли... но това ме съсипваше...

Оливър реагира изведнъж с най-нежния си глас:

— Жалко. — А след това с ласкав, но дрезгав глас допълни: — Толкова те обичах, Сара, и когато ни напусна за малко не умрях.

Усмиваше се през пелената от сълзи.

— Ти си много добър и много енергичен, теб нищо няма да те събори за дълго. Изглежда за това, Оли, не знаеш, но ти винаги ще

спечелиш, заложено е в тебе.

— Как ти дойде наум? — направи жалостива гримаса. — Наистина не ми се струва, че съм спечелил. Когато напоследък погледнах там, определено не те намерих в спалнята.

— А може би, въпреки това си спечелил. Може би този път ще срещнеш някой по-добър. Някой, който ще бъде по-близо до теб и твоите представи. Ти трябваше да си вземеш някое оптимистично хитро момиче, което би желало да ти създаде красив дом и да ти даде купища деца...

— Но точно това намерих в тебе.

— Само че с мен това не беше истинско. Аз правех всичко това, защото бях длъжна. В това беше грешката. Никога не съм желала нищо друго, освен да живея свободно като сега. Да нямам никакви задължения, освен може би към себе си. Но аз не искам никого и нищо да притежавам. Никога не ме е интересувало. Желаях само свободата. А сега я имам.

— Най-лошата шега е, че за това изобщо не подозирах... никога не съм го съзнавал...

— Аз също дълго време не. Затова може би не си го съзнавал и ти.

— А щастлива ли си сега? — За собствено успокоение искаше да го знае. Обърна живота им наопаки, но ако накрая е намерила това, за което е мечтала, изглежда всичко има някакъв смисъл. Може би.

— Струва ми се, че да. Във всеки случай съм по-щастлива. И ще бъда много по-щастлива, ако съм сигурна, че съм постигнала нещо добро.

— А не си ли постигнала? Само не го осъзнаваш. Даде ми двайсет прекрасни години и три прекрасни деца. Може би е достатъчно. Може би човек не може с нещо да се задоволи завинаги.

— С нещо да. Сигурна съм в това. Само че ще знаеш какво търсиш и какво не искаш, а аз също.

— А твоя френски приятел? Покрива ли твоите очаквания? — Не можеше да си представи, че на двайсет и пет години би могъл, но при нейния особен характер — кой знае. Може би точно нещо такова желае сега.

— В момента да. Имаме много екзистенциално споразумение.

Оливър пак се засмя. Тези думи вече беше чувал и преди време.

— Говориш точно така, както във времената в Сохо. Само че би трябвало, Сара, да внимаващ, да гледаш напред, а не назад. То не е правилно.

— Знам. Затова никога не се върнах вкъщи. — Сега вече я разбираше. От това не му беше по-леко, но поне я разбра.

— Трябва ли да помоля за развод? — За първи път ѝ зададе този въпрос пряко и за първи път при тези думи нищо не почувства в сърцето си. Може би вече е узрял за това.

— Когато имаш желание. Не бързам.

— Съжалявам, скъпа... — Чувстваше как в очите му парят сълзи.

— Излишно. — А след това му пожела лека нощ и той остана сам със спомените си, с мъката и с представите за Жан-Пиер... за този щастлив негодник...

Сам се мушна тази нощ при баща си в леглото, за първи път от момента, когато се преместиха в Ню Йорк, но това не пречеше на Оливър. Беше възбуждащо да го има край себе си.

През уикенда отидоха до Пърчъс, с Бенджамин обаче не се видяха. Децата се забавляваха с приятели, градината на Сара беше пълна с цветя, а Аги имаше много работа, за да обере всичко, което искаше да вземе със себе си в града, а изведнаж в събота сутринта, когато Оливър още се излежаваше в сладка дрямка в леглото, иззвъня телефонът.

Звънеше Джордж. При неговите думи Оливър бързо седна в леглото. Не разбираше напълно баща си, но разбра, че автобус е блъснал майка му и тя е в кома. Баща му му съобщаваше с хриплив и скършен глас, пълен с плач, майка му е пак в болница.

— Веднага идвам, татко. Кога стана това?

— Станало е в осем часа сутринта.

Оливър беше в болницата след по-малко от час, облечен само в панталони цвят каки и ризата от миналата вечер, даже косите си не беше сресал както трябва. Когато го видя баща му, който тихо плачеше на коридора, протегна към него ръце като изгубено дете.

— За бога, татко, какво се случи?

— За всичко съм виновен аз. От няколко дни се чувстваше по-добре, така че издействах да ми я дадат за уикенда вкъщи. — Толкова му беше мъчно за нея. Мечтаеше да бъде при него отново в постелята, която споделяха почти половин столетие, а тъй като му изглеждаше по-

добре, си мислеше, че няколко дни престой вкъщи ще ѝ бъдат само от полза. Докторите се опитаха да го разубедят, но той беше твърдо убеден, че за нея ще може да се грижи също така добре, както и те. — Изглежда е станала, преди да се събудя. Защото когато отворих очи, видях, че е напълно облечена. Изглеждаше малко отнесена, но каза, че ще иде да приготви закуската. Разреших ѝ, защото смятах, че такава позната работа ще ѝ въздейства добре. Станах, но докато взема душ и се избърсна, не беше вече в кухнята. Външната врата беше широко отворена, не можах никъде да я намеря. Търсих я навсякъде, в градината, в сайванта, карах по цялата околност и след това... — пак му се скърши гласът. — Видях линейката... шофьорът на автобуса твърдеше, че му изскочила точно под колелата. Натиснал с всички сили спирачката, но не успял да спре навреме. Докараха я тук полумъртва и сега не знаят... Оли, чувствам се, като че ли съм я убил аз. Толкова желях да върна времето обратно, залъгах се, че е отново наред, но естествено, не беше, а сега...

Настаниха я в интензивно отделение и Оливър беше ужасен, когато му я показаха. Беше получила голяма рана на главата и бяха счупени почти всичките ѝ кости. От момента, когато я е блъснал автобусът, бе, според думите на лекарите, в милосърдно безсъзнание, но това не беше голяма утеха.

Двамата мъже чакаха на коридора, само на обед Оливър принуди баща си да идат заедно да хапнат в закувалнята. Всеки час ги пускаха за момент при нея, но нейното състояние не се променяше. В полунощ и на двамата им беше ясно, че тяхното нощно бдение е излишно. Лекарите не им даваха никаква надежда, а рано сутринта Филип получи тежък инсулт. В този момент баща му вече беше отишъл вкъщи, така че там чакаше само Оливър. Няколко пъти звъня, за да информира Аги каква е ситуацията. Все още не желаше децата да научат. Така Аги им обясни, че баща им е трябвало да се върне в града, защото там има някаква неотложна работа.

В шест часа сутринта при дремещия на коридора Оливър дойде лекар. За последен път Оливър беше видял майка си преди два часа. В интензивното отделение не се различаваше деня от нощта, всичко беше ярко осветено, уредите бръмчаха, вентилаторите работеха, от време на време изпискваше компютър, и от време на време се чуваше

тъжна самотна въздишка. Майка му дори не помръдна, когато гледаше към нея.

Още щом лекаря докосна ръката му, Оливър веднага скочи.

— Да?

— Господин Уотсън... вашата майка получи тежък мозъчен кръвоизлив.

— Това...? Това е...? — още сега му беше ужасно трудно да формулира този въпрос. И на четиридесет и четири още не искаше да се помири със загубата на майка си. Искаше да я има жива. Винаги.

— Сърцето още работи и е свързана към аспиратор. Но няма никаква мозъчна дейност. Съжалявам, но вече няма смисъл да се борим. От правна гледна точка е мъртва, въпреки че технически с наша помощ диша. Можете да я поддържате с апарати, колкото дълго желаете, но няма смисъл наистина. Това зависи само от вас.

Оливър обмисляше дали баща му би желал да реши заради него. В едно беше сигурен — че не би желал.

— Какво желаете да направим? Можете да изчакате, докато се посъветвате с баща си. — Оливър потвърди и при това се чувстваше страшно сам. Тъгата се забиваше в сърцето му като кинжал. Преди пет месеца го напусна жена му, сега загубва и майка си. Но сега не е подходящ момент за егоистични разсъждения. Трябва да мисли за Джордж и какво означава за него загубата на съпругата, с която е преживял четиридесет и седем години. Това ще бъде за него жесток удар. В действителност изгуби съпругата си преди много месеци, когато тя започна да губи разсъдък. Нейното положение бе се влошило рязко през следващата година. Въпреки че това е страшно, може би така е най-добре...

— Ще му телефонирам.

Но по пътя към телефона размисли, излезе в омайното пролетно утро и се насочи към колата си. Вън беше чудно, в ароматния въздух и под топлото слънчице вече запяваха птиците. Кой би повярвал, че майка му в действителност е мъртва и че той сега трябва да отиде и да съобщи това на баща си.

Отвори си с ключа, който държеше в себе си за всеки случай и влезе тихо в родителската спалня. Нищо не се беше променило през тези години, с изключение на това, че баща му лежеше сам в леглото с балдахин, което имаха от сватбата.

— Тате? — зашепна Оливър. И когато баща му се размърда, нежно го докосна. Боеше се да не го стресне. — Тате... — На седемдесет и две години баща му вече е със слабо сърце и отслабнали дробове, но е все още енергичен, с горда осанка и синът му го уважава. Баща му със сепване се пробуди и погледна към Оли.

— Вече е...? Вече... — седна с уплашен поглед.

— Все още е там, но трябва да поговорим.

— Защо? Какво става?

— Събуди се, моля те, за момент. — Баща му все още се държеше като човек, изтръгнат от дълбок сън.

— Нали съм буден. Случило ли се е нещо?

— Майка получи инсулт. — Оли с въздишка седна внимателно при баща си и взе ръката му. — Поддържат я с апаратура, но това е, тате... това е всичко, което остана... — Въпреки, че му беше много противно, трябваше накрая да изкаже простата истина: — Мозъчна смърт.

— А какво трябва да правим според тях?

— Веднага щом решиш, могат да изключат апаратурата.

— И от това ще умре? — Когато Оли кимна, старецът падна отново на възглавницата и по скулите му бавно потекоха сълзи. — Беше така красива, Оливър... така сладка, когато беше млада... така прекрасна, когато я взех. Как от мен могат да искат да я убия? Това не е правилно. Как мога да й направя това?

Тъжно хлипаше и Оливър трябваше да се пребори със себе си, за да не се разплаче като го гледаше.

— Трябва ли да го направя аз? Мислех си, че трябва да го знаеш... съжалявам, тате. — Сега вече плачеха и двамата, но това не променяше факта, че жената, която двамата обичаха, преди малко умря. Сега вече наистина нищо не можеше да се направи.

Джордж отново бавно седна и си изтри очите. — Искам да бъда там, когато това стане.

— Не, — протестираше синът му. — Не желая да бъдеш там.

— Ти не можеш да решиш това заради мен, това трябва да свърша аз сам. Дължа ѝ го. Почти петдесет години е разчитала на мен. Не мога сега да я изоставя. — Отново захлипа. — Оливър, толкова много я обичам.

— Знам, тате. Тя също го знаеше. Също те обичаше. Не трябва да ходиш там и да се мъчиш.

— Случи се само по моя вина.

Оливър силно стисна ръцете на стария мъж в своите.

— Бих се радвал, ако сега ме чуеш добре. От майка вече не е останало нищо, нищо от това, което познавахме и обичахме. Всичко това отдавна го няма, а това, което се случи вчера, не е по твоя вина, може би така е и по-добре. Ако живееше, бавно би умираше, докато накрая никого от нас не би познавала, не би помнила нищо от това, което харесваше в живота и което обичаше... теб... внучетата... мен... своите приятели... дома си... градината. Би била жив труп под грижите на санаториум и това на самата нея не би й харесвало, ако го осъзнаваше. Сега е това й е спестено. Затова престани да се самообвиняваш и гледай на това, да речем, като на удар на съдбата или Божия воля. Ти вече нямаш влияние върху това. Каквото и да направиш, каквото и да стане, това е воля на съдбата. А с това, че й даваме възможност да си отиде, я освобождаваме.

Джордж с благодарност прие думите на сина си. Може би Оливър има право. Все едно, нищо не може да се направи.

Джордж Уотсън грижливо се облече в тъмен костюм в тънко райе и колосана бяла риза с тъмносиня вратовръзка, която Филис му беше купила преди десет години. Изглеждаше достолепно, но въпреки че се контролираше, се огледа за последен път, когато излизаха от къщи. Като че ли очакваше, че ще види там Филис, а после погледна към сина си и завъртя глава.

— Особено чувство е, че тя вчера сутринта беше още тук.

Но Оливър отговори само с жест на несъгласие.

— Не, не беше тук, тате. Не е била тук вече много дълго. Обаче ти добре знаеш това.

Джордж потвърди и след това пътуваха до болницата мълчаливо. Беше чудно утро... прекалено хубаво за умираше, повтаряше си непрестанно на ум Оливър. Изкачиха няколко стъпала и се качиха с асансьора на четвъртия етаж, където пожелаха да говорят с лекуващия лекар. Същият лекар беше все още на дежурство. Потвърди, че състоянието на госпожа Уотсън е без промяна. Отгоре на всичко е имала няколко кризи, което след кръвоизлива можело да се очаква.

Иначе никакъв важен обрат не е настъпил. Настъпила е мозъчна смърт, а това не може да се промени, жива я поддържа само апаратурата.

— Баща ми желаше също да е тук — обясни Оливър.

— Това е разбираемо — отговори младия лекар със съчувствена любезност.

— Бих желал да бъда при нея, когато... когато бъдете... — Джордж не успя да доизкаже с треперещия си глас думите, но лекарят с разбиране кимна. Преживял бе десетки такива ситуации, но въпреки това не беше още обръгнал.

Когато влязоха вътре, при Филис имаше сестра и апаратите пулсираха и писукаха. Мониторът изобразяваше права непрекъсната линия и на всички им беше ясно, че това означава невъзвратим край. Филис обаче изглеждаше като че ли само спокойно заспала. Очите ѝ бяха затворени, косите чисти и ръцете ѝ лежаха покрай тялото. Джордж се протегна за едната ѝ ръка и я хвана в своите. Повдигна я към устата си и целуна пръстите ѝ.

— Обичам те, Филис... никога няма да престана да те обичам... докато един ден отново се срещнем. — Лекарят и Оли се обърнаха. При това по лицето на сина течаха сълзи и той не желаше нищо по-горещо, освен всичко да бъде друго, постарому, майка му да живее още дълги години и да види как израства Сам, а след това и неговите деца. — Спи спокойно, скъпа, — прошепна Джордж за последен път и погледна напрегнато лекаря.

Държеше нейната ръка в своите и след като уредите престанаха да работят. И така Филис Уотсън тихо и спокойно престана да диша и съпругът ѝ я държеше за ръката в смъртта, както и в живота.

Джордж Уотсън затвори за дълго очи докато накрая се наведе, за да целуне за последен път жена си, а след това положи обратно нейната ръка, галеше я бавно по лицето и дълго, предълго гледаше към нея, за да запечата този последен образ завинаги в сърцето си. А след това излезе навън, ослепен от сълзи. Бяха заедно четиридесет и седем години. Любовта, която така силно ги съединяваше през по-голямата част от живота им, свърши. Но начинът, по който това стана, съдържаше в себе си нещо красиво, може би точно затова, защото и двамата бяха такива хора. Дори лекарят не можа да сдържи вълнението си, когато отиваше да подпише документите. Оливър прегърна баща си, за да седне в креслото на коридора, преди да го отведе обратно до

дома му. Остана с него целия следобед, но след това трябваше да побърза към своя дом и да започне да подготвя всичко необходимо.

Там го чакаха децата и Мели веднага позна, че нещо се е случило. Бащата изглеждаше смазан, изчерпан, а и Мели нито за момент не бе повярвала на обясненията на Агнес.

— Какво се е случило, татко?

Сълзите му бликнаха от очите.

— Баба ви току-що почина, съкровище. Беше много тъжно, но същевременно и вълнуващо красиво. За дядо ви това е голям удар.

Мели се разплака, а след миг към нея се присъедини и Сам, който също чувстваше, че нещо не е в ред. Когато Оли му обясняваше какво се е случило, сам не успя да сдържи сълзите си. Майка му много ще му липсва.

— Ще можем ли да посетим дядо?

— Скоро. Най-напред обаче трябва всичко да уредя.

Беше необходимо да се поръча погребение, както и да се отиде отново в болницата да се доуредят някои формалности. Реши, че децата ще си отидат с Агнес вкъщи с влака. Телефонира и на Дафни и я помоли да отскочи до тях в нийоркското им жилище. Изказа му искреното си съчувствие. Не смяташе за справедливо, че точно на него се е случило всичко това, а той ѝ беше благодари за това. Съобщи и на Бенджамин какво се е случило. Заедно с това го помоли да прескача при дядо си от време на време, когато има тази възможност. Каза му, че ще му телефонира кога ще бъде погребението. Според него то щеше да бъде в сряда.

А после се върна обратно при баща си, когото намери за свое успокоение под грижите на госпожа Портър, вярната им съседка. Беше тиха, приятна, много мила и ласкава към баща му. Когато накрая Оливър, изчерпан, се прибра вкъщи, по телефона го потърси Сара. Искаше да изрази своето искрено съчувствие и предварително да се извини, че няма да дойде на погребението, защото има изпити.

— Аз ще обясня на баща ми.

— Кажи му, че много съжалявам.

И тя плачеше.

— Благодаря, Сара.

Но този път не чувстваше вече нищо към нея. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за изражението на баща си, докато

държеше ръката на майка му в своята, и на умиления и любовта в очите му докато гледаше своята съпруга. Въпреки всичко би желал нещо такова от живота и се надяваше, че един ден и него ще го озари това щастие. Сега обаче знаеше, че няма да бъде със Сара.

Посети баща си отново сутринта, след като беше уредил всичко. Децата дойдоха във вторник вечерта за погребението в сряда. Това беше прост и мил обред, с любимата музика на майка му и наръчи цветя от собствената ѝ градина. А после, когато бавно спуснаха ковчегата в земята и оставиха там Фелис, Оливър откара баща си в дома му. Сега там ще бъде сам със своята жал, за да доживее дните си без обожаваната жена.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Докато всички отново си поемат дъх, беше вече юни. Училището свърши и за лятото отидоха в провинцията. От време на време идваше да ги посети Джордж, който изглеждаше уморен и състарен. Много му беше тъжно, дори много повече, отколкото докато Филис беше в клиниката. Там поне можеше да я посещава, докато сега можеше само да говори за нея със семейството и с приятелите си.

Оли трябваше отново да пътува, но това съвпаднаше с желанието му. Толкова повече оценяше своята добра идея за наемането на нийоркското жилище. Беше отново старото неудобство да се връща при децата късно вечер, но през лятото това по-лесно се издържаше. Когато се връщаше къщи, плуваха заедно в басейна. Децата също си лягаха по-късно, отколкото през зимата.

Четвърти юли отпразнуваха с няколко приятели с пикник около огъня и след четиринадесет дни Мели трябваше, заедно със Сам, да отпътува и да прекара остатъка от лятото със Сара. Сара искаше да ги вземе със себе си във Франция на едномесечно пътешествие с Жан-Пиер. Сара съобщи това на Оливър по телефона и той реши да не се противопоставя. Децата вече бяха достатъчно големи, за да разберат ситуацията. Мели беше на шестнадесет, а Сам почти на десет, и двамата много се радваха на пътуването.

На пикника при тях дойде дори и Джордж и доведе със себе си Маргарет Портър, която всички вече познаваха. Това беше приятна, симпатична и жива сивокоса жена. На младини била медицинска сестра и починалия ѝ съпруг бил лекар, и за това за бащата на Оли явно знаеше как да се погрижи добре. Наглеждаше го дискретно, но внимателно да седне, винаги когато беше уморен, носеше му храна и се шегуваше приятелски с него и с приятелите му, и според всичко изглеждаше, че това е приятно на Джордж. Постоянно си спомняше за Филис и Оливър знаеше, че все още се обвинява за нещастията, което причини нейната смърт. Но изглеждаше, че постепенно се съвзема. Всички, всеки посвоему, се излекуваха от удара, който им нанесе тази

година. И Оли заприличваше все повече на себе си. Подаде през юни молба за развод, а тъй като Дафни постоянно го хокаше, договори си дори една среща, която, разбира се, завърши с пълно фиаско. Покани на среща една талантива мацка от конкурентната агенция, но после никога не говореше за нея по друг начин, освен като за напълно луда. Искаше от него да пробва да смърка кокаин и най-любимият ѝ спорт беше женската борба. Дафни го нахока заради това, но все пак бе сложено поне някакво начало.

На пикника дойдоха и Бенджамин със Сандра, която беше вече в седмия месец. На Оли му беше жално, когато видя колко смешно нейното глупавичко детско лице се издига над закръгления корем. Постоянно говореше само за бебето. Оливър в един момент се уплаши дали наистина накрая няма да се оженят с Бенджамин. Обаче, когато го попита за това, Бенджамин отговори, че засега нищо такова не планират. Че и двамата са прекалено млади.

Мели няколко пъти се опита да разговаря със Сандра, но без никакъв успех, така че накрая престана да прави опити и отиде да се забавлява със своите приятели. Дойде също Дафни, която повечето време бърбеше оживено край басейна с Маргарет Портър.

— Беше прекрасно тук, — благодареше Дафни на Оливър, преди да си замине. — Истински традиционен четвърти юли в обкръжението на добри приятели. Какво повече може да желае от живота човек. — Щастливо се усмихваше. Оливър също се усмихна при спомена за отминалите времена.

— Аз бих искал да знам какво. Но по-добре да оставя това. Още една красавица като предишната и с мене е свършено. — Двамата се засмяха, когато си спомниха за неговата среща със запалената по женската борба мацка.

— Твоят баща изглежда е в добра кондиция и неговата приятелка много ми харесва. Интересна жена е. Пропътувала е със съпруга си Далечния Изток и две години дори са имали амбулатория в Кения.

— Струва ми се, че на баща ми му е добре с нея. Поне някакво облекчение. Само бих желал да се осъзнае и Бенджамин. Неговото момиче наистина е миличко, но ако Бенджамин не внимава, ще му унищожи живота.

— Дай му малко време. Опитва се да направи това, което смята за правилно, само че не знае какво всъщност е то.

— Изобщо не мога да си представя, че ще има собствено дете. Самият той е още дете, а тя изглежда на четиринайсет. Тя е толкова умиляващо пате, Дафни, че чак не е за вярване.

— Не е тук на собствена територия и трябва да признаеш, че нейното положение тук определено не е за завиждане. Знае какво си мислите всички за нея и от какво се е отказал Бенджамин. За нея това е дяволски сложна ситуация.

Оливър тъжно се усмихна на своята приятелка.

— Тъй и тъй за нея говорим, не бих се учудил, ако има тройка близнаци.

— Не бъди към нея гаден, — нахока го тя.

— А защо не? Нима не унищожавя живота на моя син?

— Защо пък? А ако бъде фантастично хубаво момче.

— Въпреки всичко бих бил по-щастлив, ако предложи детето за осиновяване.

Дафни завъртя глава, беше си поговорила както със Сандра, така и с Бенджамин, и знаеше достатъчно, за да има собствено мнение.

— Мисля, че Бенджамин не би допуснал това. Много прилича на теб, прекалено морален и порядъчен, и винаги много строго ще спазва своите принципи и ще внимава на никого да не навреди. Чудно момче е. Накрая всичко ще се оправи, ще видиш.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурна?

— Нима не е твой син? — А след това отпътува за Ню Йорк и останалите скоро след нея също си тръгнаха.

Оли помоли Агнес да подреди, а докато лежеше късно вечерта сам в басейна, го гризеше любопитство какво ли прави точно сега Сара. Четвърти юли винаги е бил нейният най-любим празник. А тази година биха били точно деветнадесет години женени. Мислеше и за други неща... за родителите си... за баща си и за Маргарет Портър. Би се радвал да знае дали баща му се интересува от нея, или ѝ е само благодарен за помощта и щастлив, че има с кого да си поговори. Може би по малко и от двете. Странно е, че неговият баща би могъл след смъртта на Филис да прояви интерес и към някой друг.

Чудно е, че всеки от тях си намери някого... Сара — Жан-Пиер, бащата — така или иначе Маргарет, Бенджамин си има момиче, което носи под сърцето си неговото дете. Само Оливър остана като дъб в полето и чакаше дали в неговия живот ще се появи някой, който да му

придаде отново смисъл. Би се радвал да знае дали това някога ще стане.

— Татко? — Мели го търсеше с шепот в тъмнината. — Вън ли си?

— Да, при басейна съм. Какво има?

— Само се страхувах да не ти е станало нещо. — Излезе вън и седна край него.

— Чувствам се отлично, съкровище. — Поглади я по дългата светла грива и се засмя. Това е добро момиче и вече добре се разбират. От времето, когато се поместиха в Ню Йорк очевидно се беше успокоила и си бяха отново близки. Със сигурност по-близки, отколкото е Мели със Сара. — Днес прекарахме чудесно, какво ще кажеш?

— Да, наистина. — След това допълни като ехо на неговите собствени мисли: — Какво ще кажеш за приятелката на дядо?

— Маргарет? Харесва ми.

— Мислиш ли, че дядо ще се ожени за нея? — Мели не скри любопитството си и Оли ѝ се усмихна.

— Бих се учудил. Прекалено обичаше баба ти. Такава любов човек не среща повече от един път в живота си.

— Само ми мина през главата. — А след това запита отново неспокойно: — Мислиш ли, че майка ще се омъжи за Жан-Пиер?... Прекалено млад е за нея... — На майка си, разбира се, никога не би казала нещо такова.

— Не смятам, съкровище. Само добре се забавлява.

Мелиса с облекчение кимна.

— Сандра изглежда отчайващо, а?

Оливър потвърди и трябваше да се засмее наум как заедно клюкарстват за всички гости, веднага щом те си тръгнаха, също както правят съпружеските двойки. Вече не му се струваше, че е така самотен.

— Чувствам се зле, когато си помисля как Бенджамин си унищожава живота с нея, как трябва да почиства съдове и да се мъчи, за да я изхранва.

— Какво ще правят с това дете?

— Един господ знае. Все още си мисля, че би трябвало да го предоставят за осиновяване, но Бенджамин твърди, че искат да си го

оставят. А по-нататък, какво? Ако си мисли, че ще му позволя да се оженият, грешат.

— Според мен, дори не иска да се ожени за нея. Само се мъчи да се държи добре с нея. Но не бих се учудила, ако с нея много скучае. Сандра върти очи след всяко момче, което мине наоколо. Струва ми се, че не знае какво точно иска. Боже, татко... само си представи на седемнадесет да имаш дете!

— Добре си припомни това, скъпа моя, когато и в теб се пробуди желанието да правиш дивотии! — Заплаши я с пръст и в тъмнината тя се засмя и изчерви.

— Не се бой, не съм толкова глупава. — Не беше много сигурен какво иска да каже. Трябваше ли да разбира, че тя не би позволила да се стигне до такова нещо, или ако се стигне, ще внимава повече. Помисли си, че трябва да помоли Дафни да поговори с нея по тези въпроси преди заминаването ѝ през лятото за Франция.

— Сам спи ли вече?

— Като буба.

— Може би трябва вече да се прибираме.

С протягане се изправи и след това заедно, ръка за ръка, се отправиха към къщи. След прекрасния слънчев и горещ ден, настъпи хладна вечер. Точно както обичаше Оливър.

Целуна Мели пред нейната врата за лека нощ и докато лежеше в леглото си, прехвърляше в мислите си какво му донесе отминалата година. Каква голяма разлика, как се промениха всички. Само преди година на четвърти юли беше съвсем друго. Тук бяха Сара и майка му... Бенджамин още се държеше като дете. Всички за тази година узряха, или поне повечето от тях. Кой знае, каква е Сара. Оливър подозираше, че още не е намерила сама себе си. Но за себе си беше сигурен, че най-после стои здраво стъпил на земята. Преди напълно да заспи, върна се отново в мислите си към баща си и Маргарет Портър.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

През юли Мели и Сам заминаха със Сара и нейния френски приятел за Европа и Оливър се пренесе отново в нийоркското жилище. Сега, когато ги нямаше децата, нямаше смисъл всяка вечер да пътува. За него беше по-просто да стои до по-късно в службата и да се връща на Осемдесет и четвърта улица. Сега работеше повече заедно с Дафни, а в понеделник и петък редовно ходеха вечер да ядат спагети. Останалите три обикновени вечери тя прекарваше със своя приятел, за когото понякога разправяше на Оли.

— Защо вредиш сама на себе си така? — Ругаеше я често. — Ти би трябвало на твоите години да си се омъжила и да имаш някого, който би ти посвещавал повече време, отколкото тези три вечери в седмицата. Заслужаваш го, Дафни.

Но тя винаги само свиваше рамене със смях. Беше наистина доволна от това, което животът ѝ предлагаше. Описваше своя приятел, като приказан мъж и не се интересуваше от другото. Че е интелигентен, ласкав, великодушен човек и тя го обича. А тъй като не може да има деца, съпружеството не ѝ изглежда така важно.

— Един ден ще съжالياваш за това.

Не беше съгласна. Такава подредба на нещата ѝ беше удобна, въпреки че понякога приятелят ѝ ѝ липсваше.

— Не си мисля, Оли.

Оливър ѝ призна, че се чувства самотен без децата. Липсват му разговорите вечер, липсва му компанията на Сара, с която беше свикнал за двадесет години.

Сега пътуваше само до Пърчъс, до Бенджамин и посещаваше своя баща. Санди цъфтеше пред очите му. Затова пък Бенджамин за пръв път в своя живот му изглеждаше побледнял. Не излизаше вече изобщо на слънце. Само работеше. Сега работеше на две места. Обслужваше бензиностанция и вечер събираше мръсните съдове. Мъчеше се да спести пари, за да може да иде Сандра в порадъчен родилен дом, за да има за наем за квартирата, където заедно живееха, а

и да има нещо в наличност, когато бебето се роди. Всички предложения на Оливър за помощ Бенджамин отхвърляше.

— Това е сега моя грижа, татко, не твоя.

— Не бъди смешен. Още си дете. Би трябвало да седиш в училище и да се учиш и аз да се грижа за тебе.

Но животът преподаваше друг урок на Бенджамин — с каква жестока съдба трябва да се справи осемнадесетгодишен човек, който дори не е завършил средното училище, когато трябва сам да се грижи за семейство. Накрая Сандра трябваше да престане да ходи на работа, защото краката ѝ бяха отекли като самуни и лекарят се страхуваше да не е токсична. И за това Бенджамин на обед тичаше вкъщи да се погрижи за обедата ѝ, а докато готвеше, тя отпочиваше пред телевизора на дивана и не преставаше да се цупи, че сега на практика почти не го вижда. Връщаше се вкъщи винаги, когато можеше, но обикновено работеше чак до два сутринта. Оливър беше извън себе си от отчаяние, когато си помислеше за това. Непрестанно се опитваше да даде на Бенджамин пари, за да му облекчи проблемите, докато веднъж намери най-простото решение. Сега даваше парите на Сандра, която винаги с охота приемаше каквото и да ѝ подложеше. Убеждаваше я поне да ходят при него вкъщи да се къпят в басейна, но Сандра никъде не искаше да ходи, а Бенджамин нямаше време. Бачкаше като вол.

„Прилича на своята майка“, си каза веднъж Оливър, докато попълваше чек за петстотин долара на Сандра, за да си купи всичко необходимо за детето. Сара не беше взела от него нито грош от момента, когато напусна. Живееше от малкото, което ѝ остави баба ѝ, защото не смяташе за правилно Оли да я издържа. Трябваше много да пести, така че децата все по-често съобщаваха, че не са могли да получат това или онова, докато са били при нея на посещение, защото „майка не може да си го позволи“. Но точно за такъв начин на живот Сара винаги е мечтала. Това, което в живота ѝ е предлагал Оливър, за нея вече нямаше ни най-малко значение. Купища дрехи подари на Мели, а останалите остави в къщата в Пърчъс. Сега ѝ бяха достатъчни джинси, фланелки и сандали. Бяха горди с Жан-Пиер, че пътуват по Европа без грош в джоба. Наистина Оливър получи няколко картички от времето, когато отпътуваха, но не му телефонираха нито веднъж. Никога не беше напълно сигурен къде точно се намират. От време на време това малко го изнервяше, защото Сара не му каза нищо друго,

освен че ще бъдат при роднини на Жан-Пиер във Франция и в младежки общежития в останалите страни, които ще посетят. За децата това ще бъде определено нов опит, който не е задължително да им навреди. Оливър вярваше, че Сара добре ще се погрижи за тях. В края на краищата е тяхна майка, винаги е разчитал на нея, що се отнася до това. Само че когато всички отпътуваха, беше направо изцеден от самота. Вечер при завръщането си в празния дом чувстваше почти физическа болка. Аги излезе в отпуска през лятото и за жилището на Оливър се грижеше един път седмично фирма за комунални услуги. Оливър заключи къщата в Пърчъс и даде кучето на баща си. Поне Джордж ще има някаква компания. Когато веднъж в неделя следобед отиде с влака да го посети, беше разчувстван, защото завари баща си да се грижи с любов за градината на мъртвата си съпруга. Работата в градината винаги е ненавиждал, но сега смяташе за много важно розите, които тя толкова обичаше, да бъдат добре гледани.

— Как я караш, тате?

— Горещо-добре. Тук е прекалено спокойно, особено когато не си някъде наблизо с децата. Ходим от време на време на вечеря с Маргарет, но когато трябва да подредя градината на майка ти, винаги съм много зает. — Доста време му отнемаше и изчисляването на данъците за нотариата, освен това искаше да джироса на децата на Оли някои акции, които останаха след Филип.

След прекарания с баща си следобед, Оли се връщаше вечерта с влака замислен и тъжен. Колата му беше на ремонт и не беше свикнал да пътува към къщи с влак. Удобно се настани в купето, взе в ръка книгата, която носеше със себе си, но мястото до него оставаше незаето още много гари. После на съседната седалка се настани млада, загоряла от слънцето жена, с дълга черна коса, която Оливър видя, като вдигна очи от книгата.

— Извинете, — извини се тя, когато го удари с чантата си. Явно носеше със себе си всичко необходимо за уикенда и нейната ракета за тенис, прикрепена към чантата, постоянно го удряше по краката, докато тя не помести чантата другаде. — Извинете, мъкна със себе си купища боклуци.

Увери я с кимване, че това изобщо не му пречи, и се върна към своята книга, докато тя извади някакъв ръкопис и започна да си води бележки. Оливър почувства няколко пъти върху себе си нейния поглед

и когато я погледна накрая с усмивка, трябваше да признае, че е много привлекателна. От лицето, напръскано тук-там с лунички и което не изглеждаше на повече от двадесет и пет — двадесет и шест години, гледаха сини очи. Косите ѝ бяха стегнати отзад и не личеше нито следа от грим.

— Харесва ли ви книгата? — го попита тя, когато спряха на следващата гара.

— Горедолу. — Това беше бестселърът на лятото, който дори него успя да заинтригува, въпреки че обикновено не си падаше много по романите. Но го получи от Дафни, която го убеждаваше, че определено ще му хареса. — Собственият си ръкопис ли коригирате?

Беше любопитен що за птица е тя. Когато завъртя със смях глава, изведнъж му се стори малко по-стара. Сигурно е на тридесет години, но изглеждаше толкова младолика, че можеше да мине за приятелка на Мели. Говореше с дълбок приятелски глас и от очите ѝ струеше интелигентност, когато му обясняваше какво чете и защо.

— Редакторка съм и книгата, която точно четете, излезе при нас. Затова ви попитах дали ви харесва. Живеете тук в околностите на града? — любопитно ѝ бе какъв е Оливър, но може би се интересуваше от всеки. Държеше се непринудено и свободно и Оливър забеляза колко добре изглеждат раменете и ръцете ѝ в летните дрехи.

— Преди живеех тук. Но сега живея в града. Поне през по-голямата част от времето.

Тя си помисли: „Това сигурно е някакъв неделен татко.“

— Посетихте децата?

Завъртя глава, забавлявайки се от откровеността на нейните въпроси.

— Не, баща си.

— Аз също. — Засмя се. — Точно повиваше с жена си бебето.

Допълни, че баща ѝ е на шестдесет и три години и женен за трети път. Майка ѝ отново се омъжила и живее в Лондон.

— Изглежда имате интересно семейство.

— Наистина, — озъби се тя. — Жената на баща ми е с четири години по-млада от мен. Баща ми никога не е губил много време.

Не му спомена, разбира се, че майка ѝ се е омъжила за лорд Бронсън и за нея и разкошните ѝ вечери в летните им замъци се клюкарства в цяла Европа. Но самата тя мечтаеше да избяга от всичко

това и си намери нормална работа в Ню Йорк като всички останали. Не обичаше прекалено каймака на обществото, към който принадлежаха нейните родители.

— А вие с какво се занимавате?

Разсмя се. Прекалено весело е това момиче. Весело, честно, приятно и много привлекателно.

— Работя в рекламата.

В този момент я интересуваха дали е женен, но не го попита за това.

— Моят баща също — весело отвърна тя. — Може да го познавате, Робърт Таунсенд.

Аха, ето как е. Робърт Таунсенд беше един от най-важните хора в областта на рекламата.

— Да, срещал съм се с него. Но да го познавам, наистина, това не бих могъл да твърдя. — А след това реши да ѝ се подстави. — Аз съм Оливър Уотсън.

Подаде му ръка и здраво я стисна.

— Мейгън Таунсенд.

Сложи настрана ръкописа и след това по целия останал път само си говореха. Приятен му беше разговорът с нея, така че напълно забрави бестселъра, а когато пристигнаха на гарата Грант Сентръл Стейшън в Ню Йорк, предложи да я закара до дома ѝ.

Живееше ъгъла на Парк авеню и Шейсет и девета улица, само на петнадесет преки от неговото жилище и Оливър реши, след като тя слезе, че ще остави таксито да замине и ще тръгне към къщи пеша. Беше топла вечер, а Ню Йорк през лятото му харесваше. Градът беше почти празен, с изключение на малка група градски ентусиасти или неуморни бачкатори, какъвто беше сам той, и на шепа туристи.

Едва влезе вкъщи и зазвъни телефонът. Очакваше, че това вероятно ще е Дафни. Всъщност сега никой друг не телефонира, когато децата ги няма, само понякога баща му. Удиви се, когато чу гласа на жената, която току-що откара до дома ѝ. Звънеше Мейгън Таунсенд.

— Здравейте, точно ми дойде някаква идея. Не бихте ли искали да се върнете на чашка и салата? Кой знае колко не умея да готвя, но това го мога. Само като идея... — изведнъж стана несигурна. Мина ѝ през главата, че може би е женен, на неговата възраст повечето мъже

са. Но после си помисли, че ако се е обадила на грешен адрес, той със сигурност умее да я поправи. Стори ѝ се, че е напълно надежден мъж.

— Това би било наистина много приятно — това беше за него напълно ново преживяване да се остави да го свали чужда жена и да бъде поканен на неделна вечеря. Та нали дори не му дойде наум да я попита за телефонния ѝ номер. Дафни е права, отвратително е изгубил тренинг. — Трябва ли да донеса нещо?

— Всичко е готово. Да кажем в осем?

— Отлично, — а после допълни — благодаря, че ми се обадохте.

— Май така не се постъпва в повечето случаи, — засмя се тя в телефонната слушалка, но беше ясно, че сегашното ѝ държане изобщо не я смущава, така че Оливър напразно си задаваше въпроса, дали върши често подобни неща. — Животът е прекалено кратък и на мен ми хареса как разговаряхме във влака.

— На мен също.

А после реши, че ще го попита директно, за да не губи излишно време. Женените не са нейна територия, въпреки че заради някой обед от време на време няма да си блъска главата.

— Мимоходом, женен ли сте?

— Аз... — Не знаеше точно какво трябва да ѝ отговори. Женен е, но не така, че това да има значение. Накрая избра истината. — Да... но от седем месеца вече не живеем заедно.

Неговият отговор вероятно я успокои.

— Когато за първи път ви видях днес, помислих си, че днес сте били на посещение при децата.

— Отпътуваха през лятото до Европа, поне две от тях. Другият работи в Порт Честър. — Не ѝ каза, разбира се, че Бенджамин е на осемнадесет и че живее със своя бивша съученичка, че двамата са изхвърлени от училище и че чакат да им се роди дете.

— Довиждане до осем. — С усмивка затвори, доволна, че е постъпила точно така, както искаше. Оливър също беше доволен, когато след половин час тръгна на разходка обратно по Парк Авеню.

Имаше жилище на последния етаж с много хубава покривна градина. То беше в малък луксозен дом, за който Оливър правилно прецени, че принадлежи на кооперация. Това не беше никакво обикновено работещо момиче и Оливър добре съзнаваше, че Робърт Таунсенд не е само една от най-успешните фигури в рекламата, но и

произхожда отгоре на всичко и от една от най-известните бостънски фамилии. А Мейгън своя произход не скри с нищо — от косите до пантофките си, от култивирания глас чак до скъпата копринена бяла риза, която в негова чест си беше облякла с джинсите. Оливър с удоволствие оценяваше нейните разпуснати коси, които се разстилаха по гърба и раменете ѝ. Не беше само хубава, а направо чудесна и явно омагьосваше. Осъзна, че е леко гримирана, когато го въведе в просторната всекидневна, цялата в бяло и хром, с черно-бял мраморен под, на който под огромната стъклена маса като че ли небрежно бяха захвърлени две килимчета от кожа на зебра. Цяла една стена на стаята беше огледална, така че в нея да се отразява външния изглед, а в малката столова вече беше сервирано на стъклена масичка за двама. И само по джинси и копринена риза Мейгън изглеждаше много достойно.

— Това е прекрасно! — се любуваше Оливър на изгледа и тя го отведе на терасата, където му предложи джин с тоник.

— Това е единственото ми луксозно удоволствие. — Баща ѝ ѝ беше предложил още в началото на годината за тридесетия ѝ рожден ден да ѝ купи къща в града, но тя не се интересуваше от това. Обичаше своя апартамент, който ѝ беше удобен като големина, а Оливър отлично разбра защо ѝ харесва. — Прекарвам тук много време. Оставам тук и в повечето уикенди, заровена в ръкописи. — Непринудено се засмя и той също ѝ се усмихна.

— Мога да си представя и по-лоша съдба. — А след това реши нейните правила на игра. Изведнаж поиска да научи колкото може повече за Мейгън Таунсенд. — А как я карате вие? Омъжена ли сте или разведена? Нямате ли някъде дузина деца? — въпреки че това изглеждаше наистина неправдоподобно. Цялото ѝ поведение издаваше напълно свободна, от никого неограничавана жена.

— Винаги само и само свободна. И бездетна. Не обичам нито котки, нито кучета, нито птици. Нито женени мъже за любовници. — Двамата се засмяха, но неговата усмивка беше тъжна.

— С това изпадам от играта.

— Ще се върнете ли при своята жена? — разпитваше го, когато седнаха във бели кушетки марка „Браун Джордан“.

— Не, няма да се върна. — Погледна я в очите. Но не си призна, че това би сторил до неотдавна с радост. — Двамата се отправихме в

напълно различни посоки в живота. Сега тя като студентка в Харвард подготвя докторат и се опитва да успее на литературния фронт.

— Това звучи чудно.

— Не толкова. — Все още не можеше да отстрани от гласа си следите от горчилка, когато говореше за Сара с чужди хора. — Даде предимство на Харвард пред мен и пред трите деца и ни заряза.

— Сигурно е бил хубав цирк.

— Беше.

— А продължава ли още? — Реагираше бързо и той имаше чувството, че тя проявяваше интерес да го опознае колкото може по-добре.

— Някога. Но в последно време вече е по-добре. Човек не може постоянно да се разкъсва от яд — засмя се тъжно. — Въпреки че ме държеше доста дълго. Постоянно ме зальгваше, че ще се върне. Но си мисля, че най-после разбрах тази комедия. Децата свикват... аз също... — Усмихна ѝ се и след това изведнаж се разсмя. — Но трябва да ви призная, че това е моята първа среща след двадесет години. И затова може би моето държане ви изглежда малко допотопно.

— Вие не сте се срещали с никого от момента, когато тя си е отишла от вас? — това учуди Мейгън. Каква ли е била тази жена, която го е напуснала, със сигурност не е обикновена. Тя сама определено не би издържала доброволно без мъж повече от месец. Последния си любовник изрита преди три седмици, след удобни шест месеца, когато той непрекъснато циркулираше между нейното жилище под покрива и своя дом на Пето авеню в града. Иначе тя се движеше между самия каймак на бохема, но сега нещо я привличаше към Оливър, може би неговия вид, чар, а може би и това, че нейното шесто чувство ѝ казваше колко е самотен. — Сериозно?

А той изведнаж си спомни за момичето, което беше голям запаянко по женската борба и отново се разсмя.

— Не, всъщност не казах пълната истина... Преди няколко месеца имах среща, но всичко свърши с пълно фиаско. За малко не ме излекува завинаги.

— Боже мой, Оливър, — засмя се и сложи на масата остатъка от джина с тоник. — Значи сте почти девствен.

— Би могло и така да се каже. — Смееше се, но едновременно с това се питаше, дали този път не се обвързва прекалено много. Седем

месеца не се беше любил с никаква жена и кой знае как ще завърши, ако се опита. Седем месеца не беше мечтал за никого друго, освен за Сара. А и двадесет години преди това също не бе спал с никоя друга. Не смяташе, че изневерява на своята жена, но това момиче изглеждаше, че е свикнало да вкара в леглото си всеки, когото реши. Изведнаж се почувства като малко момче, което би предпочело да избяга вкъщи възможно най-бързо, почти като Сам. Така че стана отново да се наслади на красивия изглед, докато Мейгън влезе вътре да приготви обещаната мешана салата.

— Предупредих ви, че не знам да готвя. Мешаната салата с яйца и аншоа е върхът на моето готварско умение. Иначе се придържам към пиците и китайската кухня от другата страна на улицата.

— Не мога да я дочакам. Обичам много всичко това. — Обичаше и нея, въпреки че малко го плашеше.

Седнаха да вечерят в нейната малка трапезария и си говореха за работата и Оливър постепенно престана да се чувства като на тръни, най-вече накрая, когато започна да го разпитва за децата и той се опита да ѝ ги опише.

— За тях беше голям удар, когато майка им си отиде от тях, за мен също. Но си мисля, че постепенно се излекуват от това. — С изключение на Бенджамин, който се е забъркал със Сандра е голяма каша.

— А вие? Как понасяте вие това? — Струваше му се след хубавото френско бяло вино малко по-чувствена и той също се държеше по-свободно. Забавляваха се много по-непринудено, когато така разглеждаха живота през своята проста вечеря.

— Не знам. Даже не се замислям много над това. Гледам да си свърша работата и да се погрижа за децата. Вече доста време не съм се замислял за своите чувства. Може би това е добро знамение.

— Не ви ли липсва все още вашата жена? — Липсва ми, разбира се. Би било лудост, ако не ми липсваше след двадесет и две години. Осемнадесет години бяхме съпрузи и четири години преди това ходехме заедно. Това е дълъг период от живота на всеки човек. В моя случай — половината.

— Вие сте на четиридесет и четири? — Завъртя с усмивка глава. — Бих ви дала около тридесет и девет.

— А аз на вас двадесет и пет.

— Аз съм на тридесет. — Двамата се разсмяха.

— И как понасяте тридесетака? Наистина ли е толкова гадно чувство? Сара беше ужасена, когато стана на тридесет, струваше ѝ се, че целият ѝ живот е отминал. А това беше дреболия в сравнение с това, когато беше на тридесет и девет... четиридесет... четиридесет и една... Мисля, че това беше последната капка. Паникьоса се, че никога нищо няма да докаже, преди наистина да остарее. Така че предпочете да избяга. Това беше глупост, защото, според мен, тя доказва много, въпреки че тя не мислеше така.

— С това никога не съм си блъскала главата, може би затова, че не съм омъжена и никакви деца не са ми висели на полата. Цял живот съм правила винаги само това, което съм искала, и сигурно бихте се отдалечили от правдата, ако ви изглеждам доста разглезена, — произнесе тя с палав поглед и той се засмя, уверен, че сигурно има право. Трябваше само да се огледа в скъпо обзаведеното жилище.

— Кажете ми, какво смятате за важно в живота? Имам пред вид какво наистина ви интересува?

„На мен самата“, без малко да извика, но след това реши да държи малко по-строго своята праволинейност.

— Може би на моята работа. На моята независимост. На собствения си живот, с който мога да разполагам според желанията си. Без желание дяля всичко и не умея да приспособявам своя живот към очакванията на другите. Всеки човек има свои собствени правила на играта и аз обичам своите. Не знам защо човек би трябвало нещо да прави, би трябвало да се жени, да има деца, да се приспособява с определени навици. Аз се държа, както смятам за подходящо, а това ми харесва.

— Вие сте просто разглезена госпожичка, — констатира сухо, но в момента това не му пречеше.

— Майка ми винаги ми казваше, че не би трябвало да определям правилата на играта на друг човек. И аз никога не съм го правила. Винаги съм успявала да държа определена дистанция. Понякога в това се скрива сила на характера, а понякога и страшна слабост. Понякога това е било за мен и неизгодно, тъй като не мога да разбера защо хората толкова си усложняват живота. Човек трябва да прави в живота това, което желае, и нищо друго не е важно.

— А какво ще стане, ако при това наранява другите? — Тук Мейгън стъпваше на несигурна почва, но беше достатъчно интелигентна, за да разбере това.

— Човек понякога трябва да заплати тази цена. Това в живота не може да се избегне, но едновременно с това трябва да остане почтен сам към себе си, което понякога е по-важно.

— Може би такава е и мисленето на Сара. Обаче аз не съм съгласен с него. Понякога човек има повече задължения към останалите, отколкото сам към себе си, и трябва да стисне зъби и да направи това, което е добро за тях, въпреки че той плаща за това. — Точно в това се различава той от жена си, а вероятно и от Мейгън.

— Аз не чувствам задължение към никого, освен сама към себе си, и засега това ми стига. Затова и нямам деца и не смятам за нужно да се омъжвам, въпреки че вече съм на тридесет. Мисля, че точно за това говорим. До определени граници съм съгласна с вас. Когато човек има деца, има задължения главно към тях, а не само сам към себе си. А ако не иска да приеме това положение, не би трябвало да ги има. Всичко това засега не ме интересува и затова нямам деца. Вашата съпруга обаче ги е имала. Според моето мнение основната грешка, която е допуснала, е била преди всичко тази, че за вас се е оженила и е имала деца. — Забележката на Мейгън беше по-точна, отколкото самата тя разбираше, защото за голямо учудване на Оливър улучи философията на Сара точно в десетката.

— Изглежда всичко е моя грешка. За всичко съм я убеждавал. А след това... след двадесет години... изведнаж се върна към миналото, към това, което беше, когато се запознахме... и избяга...

— За това не можете да вините себе си. Тя също носи своя дял от отговорността. Нима сте я принуждавали към брака с насилие? Правили сте само това, което от своя гледна точка сте смятали за правилно. Не можете да приемате върху себе си отговорността в живота за държането на другите. — Тази напълно еманципирана жена не се привързваше към никого и нищо, но поне не го скриваше.

— Какво си мисли вашето семейство за начина ви на живот? — попита любопитно и Мейгън за момент се замисли дълбоко.

— Най-вероятно им лазя по нервите. Само че много отдавна са вдигнали ръце от мен. Татко прескача от един брак в друг и си прави нови и нови деца. С майка ми имаше две, с втората си жена — четири,

и точно сега му се роди седмо бебе. Майка също постоянно се омъжва, но не мисли за нови деца, което всъщност е добре, защото в действителност никога не се е интересувала от тях. Тя е такава — майка с батерии. От седмата си година със сестра ми сме прекарвали по-голямата част от времето в скъпи пансион. Биха ни изпратили там и по-рано, ако в тези училища се съгласяха да ни вземат, само че по-малки деца не приемаха.

— Това е ужасно. — Оливър имаше ужасена физиономия, не можеше да си представи, че би могъл да отпрати децата. Та нали на седем години Сам беше съвсем малко момченце. — Нямаше ли това върху вас лошо влияние? — Още не беше доизрекъл своя въпрос и вече разбра колко е глупав. Вероятно има своите причини към никого и към нищо да не се привързва.

— Сигурно имаше. Например не ми се отдава да създавам това, което англичаните наричат постоянни връзки. Хората в моя живот идват и си отиват. Нищо друго не съм познавала и съм свикнала на това... с няколко изключения.

— Разбирате ли се добре със сестра си?

Спря и го погледна с особен поглед.

— Разбрахме се. Много добре. Беше единственият човек, на който можех да разчитам за всичко. Бяхме еднояйчни близначки, ако можете да си представите какво влече това след себе си. Нещо като двойни проблеми. С тази разлика, че тя беше моя истински антипод. Беше добра, ласкава, възпитана, почтена, винаги разговаряше на ниво и вярваше на всичко, каквото и който да й го кажеше. На двадесет и една се влюби в женен мъж. И тъй като той отказа да напусне своята жена, сестра ми се самоуби. — Когато Мейгън му до разправи тази история, Оливър прочете в нейните очи, че с това за нея се е променил целия свят.

— Това е тъжна история.

— Да. Никога обаче не съм имала такава приятелка, каквато беше тя. Тогава ми се струваше, че едната половина на моето аз е умряла. По-добрата половина. Тя въплътяваше всичко добро и мило, което аз никога няма да бъда.

— Не трябва да се осъждате така строго. — Говореше й с нежен глас, но неговото съчувствие само засилваше болката.

— Аз не се осъждам строго. Единствено съм сама към себе си почтена. Да бях на нейно място тази гадина бих убила, или бих убила неговата жена, но не бих убила себе си. — А след това допълни с помрачен поглед. — При аутопсията установиха, че е била в четвъртия месец. Никога не ми бе споменала ни дума. Аз бях тук в училище. А тя живееше с майка в Лондон. — Погледна го по-твърдо и го попита: — Ще пиете ли кафе?

— Да, благодаря. Чудна история. Не е за вярване какво може да се случи в живота на човека, какви трагедии, страсти и чудеса, моменти, които обръщат целия живот наопаки. Предполагаше, че Мейгън вероятно е била преди смъртта на сестра си съвсем друг човек, но това вече никога няма да разбере.

Когато влезе след Мейгън в кухнята, тя го погледна с приятелска усмивка.

— Изглежда си страшно добър човек, Оливър Уотсън. Обикновено нямам навик да изсипя на хората своя живот, със сигурност не и при първата среща.

— Оценявам вашето доверие. — Това много му помогна да я разбере.

Върнаха се на терасата, за да изпият омайно миришещата кафява течност, която Мейгън направи с еспресо машината. Когато след това се наслаждаваха заедно на прекрасната гледка, Мейгън седна близо до него. Разбра, че го предизвиква към нещо, за което още не е готов. За него беше прекалено бързо и все още се страхуваше какво ще стане, когато се приближи към друга жена, а не към Сара.

— Не бихте ли искали да отидем заедно на обед през седмицата?

— Естествено, с удоволствие. — Засмя се. Е така мил и несмел, а едновременно енергичен, почтен и ласкав. Въплътява точно това, от което през целия живот се беше страхувала и от което беше бягала. — Не бихте ли искали да останете с мен тук през нощта? — запита го без всякакви церемонии и то изненада със своя въпрос, точно когато оставяше чашата. Погледна я с момчешка усмивка, която беше толкова хубава.

— Ако кажа не, нали няма да смятате това за отказ? Не обичам да насилвам нещата. Заслужавате нещо по-добро. Аз също.

— Но аз не се интересувам от нищо друго. — Не можеше да я обвини в неискреност. Това беше една от малкото ѝ добри черти.

— Но аз да. А вие също би трябвало, ако заедно спим само заради забавлението и след това си отидем всеки по своя път, какво ще получим? Какво ще ни даде това? Дори когато трябва да прекараме заедно една-единствена нощ, би било и за двама ни по-приятно, ако това би означавало нещо за нас.

— Вие всичко вземате прекалено на сериозно.

— Може би ще бъде много по-просто, ако ви кажа, че за мен още не е настъпил подходящия момент? Или може би ще ме смятате за келеш?

— Спомнете си, Оливър, какво ви казах. Трябва да играете според своите собствени правила. Вие имате собствени. И аз също имам своите. Хайде сега да се договорим за обяда, ако не сте прекалено разочарован, че съм ви се предложила сама...

Засмя се и отново се чувстваше добре. Явно е напълно свободна, достъпна и толерантна и така привлекателна, че с радост би се шамаросал, че не се хване за думата и не се полюби с нея веднага там, преди тя отново да размисли.

— Ще ви телефонирам утре. — Стана. Вече е време да тръгва. Преди да направи нещо, за което ще съжалява по-късно. — Благодаря за отличната вечеря.

— Заповядайте винаги, когато имате възможност. — Внимателно го наблюдаваше, когато заедно отиваха към вратата, а после го погледна в очите с поглед, който разбираха само малко мъже. Въпреки че с много от тях беше преспала, малцина я познаваха действително. — Оливър... благодаря ви... за всичко...

— Нищо не се е случило, само се тъпках, плямпах и се радвах на вашата компания. Определено няма за какво да ми благодарите.

— Благодаря ви, че сте такъв, какъвто сте... въпреки че може никога повече да не ми се обадите. — Беше свикнала на това, разбира се, главно след нощи, изпълнени със страст. Както вече му обясни, хората в нейния живот идваха и си отиваха. Беше свикнала с това. Но ако не я потънеше, малко би й липсвал.

— Бих казал, че ще се обадя. — А след тези думи се наведе, прегърна я и я целуна. Нейното тяло беше свежо и тръпнещо от желание, устните — предизвикващи, а той след раздялата със съпругата си не беше целувал нито една жена. Най-много му се искаше да се полюби с нея, но знаеше, че е време да си тръгне. Искеше всичко

това да премисли още веднъж. Не може да приема лекомислено такава динамична жена.

— Лека нощ, — прошепна, а когато асансьорът дойде, Оливър я гледаше с усмивка в очите, докато не се затвори пред него вратата. Дълго стоя там, докато бавно се отправи обратно към своя дом и тракна зад себе си вратата. Върна се на терасата, където седна и започна да премисля за него... а също и за своята сестра, за която не беше споменавала на никого вече години, а след това тихо се разплака, без да знае защо в действителност плаче и заради кого от тях.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Още сутринта ѝ се обади по телефона, както беше обещал, и я покани на обяд същия ден в „Четирите годишни времена“. Въртя се през нощта в леглото и цели часове си мислеше за нея и заедно с това се проклинаше, че не е останал и не се е любил с нея. Подлагаха му се всички чудеса на света на сребърен поднос, а той избяга. Чувстваше се като луд за връзване и беше сигурен, че същото за него си мисли и Мейгън.

Срещнаха се на обед в „Четирите годишни времена“ и за него тя, облечена в светлочервена копринена рокля и черни лачени сандали с висок ток, представляваше най-желаната жена, която някога е виждал, за толкова по-луд се смяташе заради миналата вечер, и веднага ѝ го каза, щом седнаха зад масата. В средата на помещението фонтанът разпръскваше фини пръски и навсякъде наоколо седяха познати от неговата и нейната професия. Определено не си бяха избрали място за дискретна среща, но нито един от тях нямаше нужда нищо да таи.

Разправяше му за една нова книга, която би издала с радост, а рой се разприказва за някакъв техен нов клиент. И когато накрая се огледаха, установиха, че в три часа са останали в ресторанта като единствени клиенти. Мейгън се разсмя и Оливър се смути.

— Какво ще кажете за вечеря утре вечер? — попита я, когато излизаха.

— Знаете ли да готвите?

— Не, — се разсмя той. — Но мога да импровизирам. Какво обичате? Пица? Китайска кухня? Сандвичи с кайма? Хамбургер със сирене от „Хамбургеровия рай“?

Усмихна му се. — Ако избира нещо в своя любим магазин за деликатеси, от което после заедно ще приготвим вечеря?

— Това е отлична идея. — Симпатична му беше приятната представа за интимност и най-вече мисълта, че отново ще я види.

— Обичате ли мусака?

— Страшно. — Но много по-голям интерес имаше към нея, отколкото към яденето, и след като я настани в таксито и я целуна по бузата, се отправи пеша към своята канцелария.

— Това някоя нова клиентка ли беше? — попита го Дафни, когато в четири часа дойде в неговата канцелария, за да му покаже някакви нови макети.

— Коя?

— Тази красавица, с която те видях на обяд. — Усмивваше му се радостно от другата страна на писалището му и той се изчерви и демонстрира съсредоточено разглеждане на макета на телевизионна реклама.

— Как да разбирам това? Може би ме шпионираш?

— Какво е това, което чувствам във въздуха? Зовът на пролетта, или това е нейният парфюм?

— Я ме остави. Най-вероятно усещаш антиинсектицида. Сутринта намерих под масата хлебарка.

— Я не ме баламосвай. В тази дупка би увехнал и изкуствен букет, камо ли миличка малка хлебарка. Тя е супер парче. Коя е тя?

— Една неотдавнашна случайна позната.

— Браво. Сериозно ли е? — Отнасяше се с него със сестрински интерес и той я обичаше за това.

— Още не. И може би никога няма да бъде. Принадлежи също към тези изключително еманципирани дами, като моята екссъпруга, която се интересува само от своята кариера и свобода и никога не иска да се обвързва. — Така нарече Сара за първи път, а това само по себе си е сигурна стъпка в правилна посока.

— Така, както те слушам, чака те голяма неприятност с нея. Поне използвай всичко, преди да ти разбие сърцето.

— Ще се опитам.

— Ами тогава честито.

— Благодаря. Може би ще започнем да работим отново, или предпочиташ да си играеш на съветничка на нещастните влюбени?

— Не бъди такава мимоза. — А след това заедно работиха до късна вечер и дори не отидоха на уговорената вечеря. Когато Оливър си тръгваше към къщи, звънна отново на Мейгън. Не беше вкъщи, но имаше включен секретар. Спомена своето име и каза, че само е искал

да я поздрави и да разбере, че уговорената среща за следващата вечер е в сила.

Пристигна точно в осем с наръч вкуснотии, които разопаковаха заедно в неговата кухня.

— Хубаво е при вас — похвали учтиво. С нейното жилище не можеше да се сравнява и освен том все още не беше изветрял от апартамента чуждия безличен мирис. Само децата бяха предали на своите стаи собствена атмосфера. Оли обаче, в останалата част от жилището не беше направил много, а тъй като не беше вкъщи и Аги, не го украсяваха дори цветя. Спомни си за тях прекалено късно, чак в момента, когато тя беше в дома му и той отваряше за вечеря бутилка вино.

— Как прекарахте днес деня?

— Горедолу. А вие? — Държеше се непринудено и щастливо в своята бяла копринена пола с цепка чак до бедрото и тюркоазна блузка, която още повече подчертаваше нейната до бакърено загоряла кожа.

Когато вечеряха в кухнята мусака, Оливър се радваше, че има на кого да разправя какво е правил през деня.

— Вероятно ви е тъжно сам тук, когато децата ги няма.

Усмихна ѝ се, разсъждавайки дали това не е покана да се върнат при нея. — Без тях тук е прекалено тихо. Но в повечето случаи работех дълго, до нощите. — Изведнъж обаче, имаше чувството, че с този начин на работа е приключено за дълго време.

Разговаряха за най-различни глупости, за поло, бейзбол, отново за нейните родители и за това, какво отвращение изпитва към англичаните. Оливър подозираше, че това е заради мъжа, който е причинил смъртта на сестра ѝ. Имаше за всичко много конкретно мнение, а когато му помагаше да почистят съдовете, отново погледът на Оливър се спря на цепката на полата ѝ. Този поглед в миг пробуди непреодолимо желание.

След това седнаха във всекидневната, където при разговора отпиваха вино, докато в следващия миг вече лежаха на канапето, без Оливър да разбере как е станало това, и я целуваше, като повече от всичко желаше да се люби с нея. Полата ѝ беше вдигната над голите бедра чак до кръста, а като прекара ръка по сатенено нежната ѝ кожа, Оливър установи, че под полата няма нищо друго, освен собственото ѝ тяло. Изпусна мечтателна въздишка, когато я усети под себе си.

Потърси с пръсти това, за което мечтаеше, а тя само тихо въздишаше, докато Оливър изтръска от себе си годините и беше отново влюбен младеж, пълен с желание. Свали ѝ блузката, а тя с магьосническо движение освободи полата, така че там лежеше гола и прекрасна под неговите ръце и само при погледа на нейната красота, спираше дъхът му.

— Боже, Мейгън... Боже... — А след това тя с опитни, възбуждащи и закачливи движения сваляше от него една след друга дрехите му, докато на канапето лежах и се любиха както никога преди това не се беше случвало на Оливър. Използваше похвати, за които никога дори не беше посмял да сънува, и го обземаше такава възбуда, че влезе накрая о нея като огнедишащ вулкан. След това лежеше върху нея и чувстваше как под него трепери цялото ѝ тяло, само че не след дълго тя започна отново да се размърдва. Не можеше да повярва, че би могла да иска още, но тя притегли ръцете му отново върху тялото си и след това натисна главата му между своите бедра, за да я гали с език по местата, които тя желаше. Въртеше се, викаше и сумтеше, докато отново не влезе в нея, и така лежах и се любеха с часове, отново и отново. Когато го събори на пода, заведе я в спалнята си. Накрая лежах един до друг изчерпани, но тя със своя дълбок гърлен смях отново го притегли към себе си, а той само се заоплакваше съсипано.

— Боже, жено, ще ме убиеш.

— Признай, че това ще бъде прекрасна смърт. — Двамата се засмяха. След това стана, за да му приготви банята, също така се любиха и във ваната. За двамата това беше незабравима нощ и първите слънчеви лъчи ги завариха докато щастливо се цапуркаха във водата. Досега не познаваше никого като нея, желанието направо бликаше от нея и възбуждаше и него. Никога не бе си помислил, че е способен на всички тези номера, на които тя го принуди, но които много му харесаха.

— Разбираш ли, че се любим вече десет часа? Вече е седем сутринта. — Не преставаше да се учудва какво са направили заедно. Учудваше се, че е така доволен, както сам от себе си, така и от нея. Това беше съвсем различно любене, не като със Сара, а той винаги си е мислил колко е свършен предишния му любовен живот.

— Не мислиш ли, че за седем месеца си заслужил това? — Усмихна му се и той също се разсмя.

— От този аспект не съм разглеждал това. Може би трябва да направим още един тур. — Спомена това на шега, но тя не го възприе така. Седна върху него във ваната с разклучени крака, а той само се смееше, когато отново го възбуди, защото за негово голямо удивление беше достатъчен само миг, за да я пожелае отново. След това във ваната се въртяха, плискаха и цапуркаха като два делфина, докато накрая я притисна на ръба на ваната и влезе в нея, докато тя само неконтролируемо въздишаше и го молеше само да не престава, накрая викаше с пълен глас и чак след това двамата се измъкнаха от топлата и разпенена вода.

— Мейгън, Мейгън... какво правиш с мен! — оплакваше се Оливър с дълбок гърлен глас, като при това я целуваше по врата. Отвори очи, за да го погледне и го поглади по светлите коси, целите разрошени от нейните страстни ласки. — Никога не съм познавал жена като тебе.

— Аз също не съм изживявала нещо толкова хубаво. — Такова нещо досега на никого не беше казвала и беше честна. — Възхитителен си, Оливър.

— Ти също си невъобразима. — Приготвяше се за работа с голямо нежелание. Когато накрая се облече напълно и двамата се отправиха навън, Мейгън се притисна отново към него и започна да го глади по местата, където трябваше да бъде изчерпан, но не беше. — Не мога да повярвам на това, Мейгън... ние оттук вероятно никога няма да излезем...

И започна да разсъждава дали наистина да не останат.

— Какво ще кажеш и двамата да се обадем, че не сме добре, — прошепна и го събори на пода във фойето, където започна да го хапе по врата, да го засмуква по лицето и предизвикателно да го гали. Отново я облада с пълна сила, по-голяма, от колкото изобщо би предполагал в себе си и с по-голяма страст, отколкото би очаквал от себе си след дванадесетчасовото любене с Мейгън Таунсенд.

Накрая направиха точно това, което тя предложи. Двамата телефонираха, че не им е добре и останаха целия ден в леглото, на пода, на кушетката или във ваната. Любиха се дори и само оперени на стената на кухнята, докато накрая отидоха там да си затоплят остатъка от мусаката. Като че ли и двамата бяха в амок. Когато през нощта я

държеше в прегръдките си в леглото, Мейгън му подаваше в устата шоколадови бисквити.

— Може би трябва да извикаме лекар? — попита го щастливо. — Ами ако това е някаква болест... или наркотик? — Може би е от тези шоколадови бисквити.

— Хм... вкусно... дай насам още няколко... — Трудно можеха да си представят, че биха могли да бъдат отделени един от друг, та нали беше и проблем да останат облечени. А изведнаж Оливър си спомни, за какво трябваше да помисли още предния ден и я попита, дали не се страхува от забременяване.

— Изобщо не. — Държеше се напълно спокойно. — Вече девет години са ми прекъснати яйцепроводите.

— От двадесет и една? — запита я смаяно и след това разбра. По това време е починала сестра ѝ, която е била в четвъртия месец.

— Така или иначе никога не съм искала да имам деца, а така реших, че няма да дам възможност на никой гадняр да направи с мен това, което се случи на Присила.

— Никога ли не си съжалявала за това? А какво ще стане, когато един ден замечтаеш за деца?

— Няма да замечтая. И ако все пак се случи, съществува възможност за осиновяване. Но силно се съмнявам, че някога ще направя това. Просто искам да си спестя тези грижи. Защо питаш? Би ли искал и други деца?

— Някога исках. Но Сара не искаше повече деца. Също си прекъсна яйцепроводите след раждането на Сам. Винаги ми е било мъчно, но на нея не.

— А сега би ли искал още деца? — Не си създаваше проблеми с това, а просто любопитстваше. Доколкото ставаше дума за нея, не можеше да си представи, че някой може да иска въобще деца, камо ли много деца.

— Не знам. Може би е малко късно. Но мисля, че не бих бил против, ако се стигне дотам.

— Не разчитай на мен. — Усмихна му се и се опря на възглавницата.

А след това, тъй като му беше с нея толкова добре, честно ѝ разказа за Бенджамин.

— Представи си, че моят осемнадесетгодишен син чака през септември дете. Това е голям погром. Почиства в ресторант съдовете, за да може да издържа своето момиче. Двамата се оставиха да ги изхвърлят от средното училище, въпреки че Бенджамин можеше да отиде дори в Харвард.

— Може би там все пак ще отиде там. — Но личеше си, че съжалява Оли. Та нали няма съмнение, че момчето му създава много проблеми. — Искат ли да си оставят детето?

— Да, искат. Въпреки че се мъчих по всякакъв начин да ги разубедя. Поне не искат да се женят, слава Богу. — Беше благодарен на Сандра за нейната негговорчивост по въпроса.

— Може да му дойде умът, когато се сблъска с голата действителност. Бебетата са прекрасни само в рекламите на пелени. Иначе са малки дяволчета.

— А колко бебета сте познавали, госпожице Таунсенд?

— Колкото е възможно по-малко, слава на бога. — Превъртя се на хълбок и здраво хвана в ръцете си неговия член, който толкова обикна, а след като отхвърли завивката, прекарваше по него нежно езика си. — Лично аз давам предимство на татенцата пред дечицата...

— Наистина се радвам. — Усмихна се и затвори очи, но след това я притисна към себе си и ѝ го върна. Тази вечер след полунощ най-накрая заспаха изчерпани. Това беше истински марафон, ден, който не се забравя. Чудо, наречено Мейгън Таунсенд.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Техния любовен роман пламна в най-горещите месеци на годината. Времето през август беше горещо и огнено като тяхната страстна любов. Сменяха неговото жилище с нейното и една нощ се любиха дори на терасата. За щастие, беше по-висока от останалите сгради наоколо.

С Дафни Оливър почти не се виждаше поради недостиг на време, но тя знаеше какво става с него и му стискаше палци. От очите му не изчезваше стъкления и занесен израз, беше непрекъснато като че ли не на себе си и Дафни само се надяваше, за негово собствено добро, че ще се налюби наистина до насита.

Веднъж Оливър и Мейгън отидоха заедно до Пърчъс, защото Оливър искаше да види Бенджамин и баща си, при когото Мейгън остана, докато Оливър не я взе на обратния път към града. До техния дом обаче не влязоха заедно. На Оливър не му беше приятна мисълта, че би взел Мейгън със себе си. Все още висяха във въздуха там много спомени за Сара.

Но същевременно си спомняше за нея вече рядко. Беше като полудял по Мейгън, по нейното любене, по нейното тяло. А след това един неделен следобед в адската горещина, докато ходеха из неговото жилище голи, позвъни телефонът. Оливър не можеше да си представи кой може да бъде. Може Дафни да иска да знае как се чувства, въпреки че сега го търси рядко. Уж да не го безпокои.

Когато Оливър вдигна слушалката, в ухото му се вряза пращането на международна връзка, но след това сигналът се изгуби. Когато зазвъня отново, обади му се задокоеанска централа, че с него иска да говори за негова сметка Сан Ремо. Почти нищо не се чуваше и Оливър се усмихна на Мейгън, която пред очите му се променяше. В един миг с тъга осъзна колко ще трябва да се ограничават. Децата се връщат вкъщи следващия уикенд.

— Ало? — Чу нещо в далечината. Струваше му се като плач, но вероятно се касаеше само за атмосферни смущения.

— Ало? — извика отново, а след това изведнаж чу плача на Мели, която отново и отново викаше само: — Татко...

— Мелиса ли е? Мелиса! Кажу нещо! — Само че тогава връзката отново се изгуби и след това чу пак Мелиса като ехо, но малко по-добре. — Какво има? Какво се е случило?

— ... нещастие... — Боже мой, дано не е Сам... само не Сам... моля те... нито пък Сара...

— Не те чувам, момичето ми! Говори по-високо! — Очите му се напълниха със сълзи, докато стоеше там и чакаше, а Мейгън не го изпускаше от очи. Оливър съвсем беше забравил, че тя е там, само отчаяно се опитваше да разбере дъщеря си.

— ... нещастие... смъртоносно... мама... — Боже, значи е Сара...

Изправи се, като че ли с това можеше да подобри връзката и закрепя по телефона с всичка сила. В Италия е полунощ.

— Какво се е случило с майка ти?

— ... кола... караше... в Сан Ремо сме... Жан-Пиер...

— Мелиса, случило ли се е нещо с майка ти? — А Мейгън в този момент прочете от лицето му, че все още обича съпругата си, но това не беше чудно след двадесет години. Седеше там също като вкаменена от страх. Напомняше й телефона, който зазвъня при нея преди почти десет години... звънеше майка й... скъпа, ах, скъпа... става дума за Присила...

— На майка не се е случило нищо... — Сълзите му бликнаха по лицето, когато чу нейните думи.

— А Сам? Как е Сам?

— ... Сам си счупи ръката... татко, беше ужасно... — А след това отново се разплака и той изобщо не я разбираше. Но дали е жив Сам... вероятно е жив, или не?... А също и Сара... и Мелиса телефонира... — Блъсна се в нас кола... челно... шофьорът е мъртъв... и две деца... и Жан-Пиер беше мъртъв на място... ах, татко... беше ужасно... — Боже мой... бедното момче... но поне децата са живи. Поне неговите, въпреки че другите не. Може би това е страшно егоистичен подход, но чувстваше дълбока благодарност, че е свършило така.

— А ти, моето момиче, наред ли си?... Не си ли ранена?

— Не, нищо ми няма...

— А къде е майка ти?

— В болницата... каза да ти телефонирам... трябва да се върнем до Франция за погребението... ще прилетим в петък.

— А на теб наистина ли нищо ти няма? Сигурна ли си? А майка ти ранена ли е?

— ... само синина на окото... порязана... но иначе е добре... — Беше като игра на счупен телефон, но поне са живи, въпреки някоя и друга синина и счупване. Но бяха видели да умира любовникът на своята майка, а освен това и друг мъж и две деца. Само при мисълта за това се разтрепери.

— Не трябва ли да дойда за вас?

— ... мисля, че не... ще останем при родителите на Жан-Пиер... връщаме се довечера... майка каза, че имаш номера.

— Да, имам. Ще ви телефонирам. Момичето ми... — Стоеше там със слушалката в разтрепераната ръка и сълзите му течаха — ... много те обичам... кажи и на Сам колко много го обичам... а на майка си кажи, че много съжалявам.

Мели отново се разплака, но връзката след миг беше толкова лоша, че трябваше да прекратят разговора. Когато Оли оставяше слушалката, спря безкрайно потресените си очи на Мейгън. Докато говореше с дъщеря си, изобщо не схващаше, че Мейгън е в стаята.

— Как са те? — Мейгън стоеше пред него, прекрасна в своята голота, и му подаваше чаша с бренди.

— Надявам се, че не. Връзката беше отвратителна. Станала е катастрофа... няколко души са мъртви, ако съм разбрал добре. Приятелят на съпругата ми е умрял на място. Управлявал. В Сан Ремо.

— Господи, това е ужасно. — Седна до него и отпи малко бренди, до което той не беше се докоснал. — Децата добре ли са?

— Сам си е счупил ръката. На Мелиса не се е случило, смятам, изобщо нищо. Сара е понарязана, но иначе са, изглежда, наред. Сигурно е било ужасно. — А след това, все още потресен, погледна Мейгън. — Когато започна да говори, мислех... че Сам... или може би Сара... Радвам се, че не са били те, въпреки че знам, че е ужасно изобщо нещо такова да се изрече, особено когато се касае за смъртта на други хора.

— Знам. — Прегърна го с една ръка и го притисна към себе си.

Дълго седяха там, без да помръднат. Останаха тази нощ при него, в случай, че децата отново се обадят по телефона, и за първи път за цял месец не се любиха изобщо. Оливър не можеше да мисли за нищо друго, освен за децата си. След този шок започнаха двамата постепенно да разсъждават по-трезво. Когато децата се върнеха, щеше да настъпи краят на дивата идилия на Оливър и Мейгън. Оливър не можеше да се задържа по цяла нощ извън къщи и тя не можеше да остава през нощта при него в жилището им. Заради децата трябваше да се държат много по-внимателно. Въпреки че от една страна искаха да се насладят възможно най-много един на друг, докато са сами, от друга страна самата мисъл за това какво ще настъпи скоро, сама по себе си променяше ситуацията.

В четвъртък вечер и двамата бяха нервни и депресирани. Цялата нощ не затвориха очи, само се любиха и си говореха, и мечтаеха всичко да бъде другояче.

— Не бихме ли могли един хубав ден да се оженим? — предложи Оливър наполовина на шега, но тя го погледна с престошена уплаха.

— Не оглупявай. Това би било прекалено драстично решение, нали?

— Наистина ли така мислиш? — Никога не е познавал никого, който да прилича на нея, и за миг просто го очарова.

— За мен е решено, Оливър, аз за никого няма да се омъжвам. Не съм този тип, знаеш много добре.

— Но знаеш да стопляш отлична мусака.

— Тогава по-добре се ожени за бакалина, който ми я приготвя.

— Никога не съм го виждал, но определено не може да бъде така прекрасен като тебе.

— Говори сериозно. Какво ще правя с мъж с три деца?

Престори се, че заразсъждава сериозно над това и тя се разсмя.

— Няколко неща бих измислил...

— За това, слава Богу, не е необходим брак. — Преживяха заедно чудесен месец, но тя вече се държеше като че ли всичко е свършило. — Аз просто не се интересувам от нищо повече.

— Един ден може би ще се заинтересуваш.

— Ако е така, ще бъдеш първия, на когото ще се обадя. Честно.

— Сериозно?

— Толкова сериозно, колкото изобщо мога да приема тези неща. Още в началото ти казах, че не съм създадена за семеен живот. А ти не се нуждаеш от нова съпруга, която би изчезнала след голям цирк. Ти имаш нужда от прекрасна, интелигентна и влюбена красавица, която ще те носи на ръце, ще се грижи за децата ти и ще повива още дузина бебета.

— Ти имаш страшни идеи. Може би ме бъркаш със своя баща.

— Не напълно. Но аз определено не съм подходящо лекарство за твоите болести, Оливър. Познавам сама себе си достатъчно добре, отчасти ставам за някои неща, отчасти не. По свой начин може би много приличам на твоята жена, само че точно от това ти не се нуждаеш. Признай си най-после това.

Би се радвал да узнае дали Мейгън не е права и дали не е намерил само по-ново и малко по-пикантно издание на Сара. Никога такова нещо не беше му дошло на ум, но не е изключено като възможност, въпреки че е депресиращо.

— А какво ще стане по-нататък?

— Ще се наслаждаваме един на друг толкова дълго, колкото е възможно, а когато за някой от нас стане прекалено комплицирано, ще си кажем с прегръдка и целувка за сбогом чао, беше много хубаво, благодаря.

— Нищо повече?

— Нищо повече.

— Не ми излизай с тези номера. В живота човек въпреки всичко се привързва към хората. Не мислиш ли, че когато сме прекарвали целия месец за една всяка свободна минута, че сме се привързали един към друг?

— Със сигурност. Но не бъркай перфектния секс с голямата любов. Невинаги е едно и също. Харесваш ми, интересен си ми и не е изключено дори да те обичам. Само че когато децата се върнат, всичко ще бъде по-различно. За нас може би прекалено и когато това се случи, трябва просто да се примирим, защото животът продължава. Не можеш да се оставиш да те съсипят тези проблеми. Няма смисъл. — Казваше му това с такава невероятна непринуденост и естественост, както когато го свали във влака и му телефонира, за да дойде на вечеря. Докато човек се наслаждава, всичко е отлично, а когато забавлението свърши, достатъчно е да се отръска. Може би има право.

Въобразяваше си, че почти се е влюбил в нея. Но може и тя да има право в това, че се е влюбил в действителност само в нейното тяло.

— Може би си права. Не знам.

Тази нощ отново се любиха, въпреки че този път не беше както преди, а на другия ден сутринта Мейгън се върна в своето жилище и заглади след себе си всички следи, които бяха останали в неговия дом от нея за последния месец. Прибра си гримовеите, дезодоранта, хапчетата против евентуална мигрена, парфюма, който го й купи, електрическите ролки, „Тамрах“-а и няколкото дрехи, които имаше в неговия гардероб. Чувстваше се самотен, когато видя опразнените места. Напомни му болката при загубата на Сара. Защо винаги всичко трябва да свършва? Защо всичко се променя и продължава по друг начин? За него беше най-добре всичко да остане постоянно.

Жестоката действителност се прояви още по-чувствително и изразително, когато видя децата да слизат от самолета, а зад тях, последна, Сара. На лицето й още личеше душевно сътресение, каквото при нея никога не бе виждал, но също така тъга и самотност. Превръзка закриваше четиринадесетте шева на брадата й, в очите — със сини кръгове около тях — имаше нещастен поглед. Видно беше, че това за нея е по-голям удар, отколкото някога беше понасяла заради него. Сам, който също изглеждаше уплашен, беше с гипсирани ръка и рамо от върха на пръстите до шията, а с другата ръка държеше здраво майка си. Мелиса заплака веднага щом видя Оливър. След това му се хвърли с неконтролируем хлип в прегръдките и мит след това Оливър прегръщаше и Сам, който се притискаше към своя татко малко непохватно, защото му пречеше шинираната ръка.

А когато Оливър обърна поглед към жената, която преди беше негова съпруга, разбра за първи път колко е обичала този младеж, който загина в Сан Ремо.

— Съжалявам, Сара... много съжалявам... — Когато я видя така съсипана, като че ли изгуби къс от себе си. — Нуждаеш ли се от някаква помощ? — Завъртя само глава, а след това бавно се отпавиха да вземат багажа. По пътя Мелиса разправяше за погребението. Жан-Пиер бил единствено дете и е било ужасно.

Оливър кимна и се опита да я утеши и след това над главичката на Сам погледна Сара.

— Не би ли искала да останеш в Пърчъс? Ние можем да живеем в града чак до уикенда на двадесет и четвърти септември, до Деня на труда.

Но тя само завъртя глава и се усмихна. Като че ли сега имаше в себе си повече спокойствие и мъдрост, въпреки че не изглеждаше по-стара.

— В понеделник започват занятията ми. Трябва да се връщам. Имам много работа. — Не му каза, че през лятото започна най-после да пише своя роман. — Но благодаря за предложението. Децата ще дойдат при мен за няколко седмици, когато бъда наред. — Направо се ужасяваше от това, че след връщането си в Кеймбридж ще трябва да събира вещите на Жан-Пиер. Изведнаж по-ясно осъзна какво му е било на Оливър, когато го напусна. Всъщност е било така, като че ли е умряла. Обичаше Жан-Пиер като син и приятел, като любовник и баща и можа да му предложи всичко, което не даваше на Оливър през последните години, най-вече заради това, че от нея Жан-Пиер нищо не искаше. Научи се от него на много неща, как трябва да се дава, обича... и умира...

Едва Сара предаде децата на грижите на Оливър и отлетя по-нататък до Бостън, а Оливър с тях тръгна към града с такси. Бяха тихи, смутени и възбудени. Разпитваше Сам дали го боли счупването и реши да го заведе и на американски лекар. Уговори среща при ортопед още същия ден следобед, а когато стигнаха там, ортопедът ги увери, че за ръката на Сам в Сан Ремо са се погрижили добре. Мели, с изсветлели през лятото коси, беше израсла и се разкрасила, въпреки преживяната травма.

Беше му отново толкова добре с тях, че изведнаж разбра колко му е било мъчно за тях, повече отколкото е допускал. В този миг се замисли и за своето лудо любовно приключение с Мейгън. На следващия ден се готвеха за уикенд в дома в Пърчъс и той покани в неделя Мейгън, за да я запознае със своите деца. Аги трябваше да се върне чак в понеделник. До тогава щяха да се грижат сами за себе си, доколкото можеха. Когато се върнаха в жилището, приготви на децата бъркани яйца и препечени филийки. А те постепенно му разказваха малко по малко какво са преживявали през лятото. До това нещастие се чувствали отлично. А докато ги слушаше, отново разбра, колко

отдалечен е днес животът на Сара от неговия. Вече не беше дори сигурен, дали все още я обича.

Децата си легнаха веднага след вечерята, Сам заспиваше дори на масата. Събори го часовата разлика и освен това и двамата с Мели бяха изчерпани.

Оливър оправи завивките на Сам и внимателно подложи възглавница под ръката му, както ги посъветва лекарят. След това отиде да нагледа Мелиса, но тя тъкмо неразбиращо се мръщеше на тайнствения предмет в своите ръце, който беше намерила в своето легло.

— Какво е това? — Това беше дамска блузка, смачкана заедно със сутиен. На Оливър му замръзна изразът на лицето, когато ги видя в протегнатата ръка на Мелиса, а заедно с това го обгърна парфюмът на Мейгън. Напълно беше забравил, как я гонеше чак до стаята на Мели, където ѝ смъкна дрехите и смеейки се весело двамата се затичаха към неговата стая, за да се полюбят отново във ваната.

— Покажи, не знам... — Какво да ѝ каже? Трудно би могъл да започне да обяснява на своята шестнадесетгодишна дъщеря какво се е случило тук през последния месец. — Не е ли твое? — Опитваше се да създаде впечатление, че дори не предполага какво е това, а тя беше така младичка, че почти му повярва.

— Не, не е. — С такъв глас би могла да го мъмри съпруга. Чувстваше се като глупак от комедия на ситуациите, когато изведнаж се плесна по челото с думите:

— Вече се сетих откъде се е взело. Един уикенд тук остана да преспи Дафни, докато бях в Пърчъс. Нейното жилище го боядисаха по това време. — На Мелиса явно ѝ падна камък от сърцето и веднага след това я целуна за лека нощ. Когато се прибра в своята стая, имаше чувството, че току-що е избегнал най-страшното наказание.

Късно вечерта се обади по телефона на Мейгън, за да ѝ се оплаче колко тъгува за нея. Че не може да дочака неделята. На другия ден преди обед отпътува с двете деца за провинцията. Отвориха дома, който ги лъхна със спарена горещина, включиха климатичната уредба и отидоха да купят продукти. След обяда отидоха при бащата на Оливър да вземат Анди. Намериха дядото в отлична кондиция отново да се рови в градината на съпругата си, но този път му помагаше съседката Маргарет Портър. Беше с нови дрехи, а той с нов светлосин

памучен блейзър, а когато Оли и децата се спряха, чуха ги, как се смеят. Оливър се радваше, че отново вижда баща си така доволен. Падна му поне един камък от сърцето. Когато Оливър се видя с него за последен път, непрекъснато го преследваше представата как баща му държи умиращата майка за ръката и как я целува за сбогом. На Оливър това едва не спуска сърцето, но сега, след три месеца, Джордж изглеждаше много по-добре.

— Добре дошли вкъщи! — извика на децата и Маргарет веднага побърза навътре за лимонада и домашни курабии. Беше почти като в старите времена, само Сам похвали курабиите, че са още по-добри. Но Маргарет веднага с усмивка защити своята мъртва приятелка.

— Никога не съм познавала по-добра готвачка, отколкото беше твоята баба. И от никого не ми е бил по-вкусен лимоновия кекс със снежен крем, както от нея. — Мисълта за това предизвика усмивка на устните на Джордж и Оли се върна в спомените си от детските времена.

— Какво правиш, татко? — попита Оли, когато седнаха вън под стария бряст. Майка му и баща му никога не си направиха басейн и Джордж постоянно твърдеше, че не му липсва. Че когато им се прииска да поплуват, винаги могат да отидат да посетят децата в Пърчъс.

— Имахме много работа. Градинката изисква много време. А миналата седмица ходихме до Ню Йорк. Маргарет трябваше да си уреди нещо там. А също ходихме и на едно представление в театъра, което даваха до неотдавна на Бродуей. Наистина беше много добро. — Призна това с някакво удивление и погледна с усмивка към Маргарет, но вече не скриваше удивлението си и Оливър. Баща му от край време ходеше на театър с голямо нежелание. Джордж след това се загледа в Сам. — Къде ти се случи това, момче? — Сам заразказва за нещастieto, Мелиса го допълваше и двамата старци само ужасено кършеха ръце, но бяха еднакво благодарни като Оливър, че децата са го преживели. — Поне и двамата сте разбрали какъв ценен дар е животът, — каза Джордж на младежите. — И колко кратък. Вашият приятел е бил едва на двадесет и пет години. Това е страшно нещастие... страшно... — Оли забеляза, че Джордж хвана Маргарет за ръката и му беше много интересно какво означава това. Миг след това Маргарет отведе децата вътре за нова лимонада и прясна порция курабии.

— Изглеждаш добре, тате, — забеляза Оливър с натъртване, когато децата се махнаха, тъй като в себе си се питаше дали затова не съществува някаква особена причина, още повече че изведнаж си спомни, как сам се забавляваше с Мейгън. Баща му вероятно кавалерства малко на своята съседка. В това няма нищо лошо. И двамата са над седемдесетте, самотни са и изискват от време на време малко приятелство и компания. Оливър добре знаеше колко самотен се чувства баща му без жена си.

— Добре съм, синко. Маргарет много добре се грижи за мене. Някога е била медицинска сестра, както вероятно знаеш. А мъжът ѝ бил лекар.

— Спомням си.

— Бихме се радвали да ви поканим някога някъде на вечеря. Може би някъде в града. Маргарет от време на време с удоволствие пътува до Ню Йорк. Казва, че това я поддържа млада. Аз не съм сигурен дали наистина е така, но има повече енергия, отколкото коя да е от наполовина по-младите. Тя е момиче за чудо и приказ. — Оливър се засмя, че някой може да каже момиче на някоя жена, която е прехвърлила седемдесетте, но в края на краищата защо не. Но след това едва не падна от стола, когато баща му с палав израз на лицето се усмихна и заяви: — Следващия месец ще се женим, Оливър. Знам, че трудно ще разбереш това, но не сме вече от най-младите. Не знаем колко време ни остава. А не бихме искали това, което имаме още, да пропилеем. Мисля, че майка ти би ме разбрала.

— Какво ще правите? — Оливър се обърна в креслото и изблеци очи към баща си. — Майка е мъртва едва от три месеца и ти се жениш за вашата съседка? — Нима е полудял? Или е сенилен? Какво става с него? Как може изобщо да помисли изобщо за нещо такова? Такава гадост!

— Нима мислиш това сериозно? — Оливър посиня от нескрит яд.

— Мисля това напълно сериозно. Не ти ли се струва, че имам право на нещо повече, отколкото да седя тук сам в креслото? Или може би те обижда, че може и някой на нашата възраст също да има връзка, както наричате това ние младите? Бихме могли само да живеем заедно, но на мене ми се струва, че Маргарет заслужава да се ожени за нея като почтен човек.

— Като почтен човек дължиш на майка уважение към паметта ѝ. Още не е изстинала в гроба! — Оливър скочи и замарширува напред-назад, но Джордж Уотсън само спокойно го наблюдаваше, докато Маргарет следеше действието от кухненския прозорец. Казваше на Джордж, че така ще стане, но той твърдеше, че имат право на собствен живот. Още не са мъртви, въпреки че скоро могат и да бъдат, а той не искаше да пропилява времето, което им остава. Освен това я обича, макар и по друг начин в сравнение с Филис.

— Паметта на твоята майка е свята за мен, Оливър. Но също така имам право на собствен живот. Също както и ти. И ти един хубав ден вероятно ще се ожениш отново. Не можеш през целия си живот само да скърбиш за Сара.

— Благодаря за съвета. — Това беше невъобразимо. Самият той още преди няколко седмици седеше вкъщи в аскетично безбрачие, докато неговия баща вече е имал вземане-даване със съседката. — Мисля, че би трябвало всичко още веднъж да премислиш.

— Всичко съм премислил. Ще се женим на четиринадесети и много би ни зарадвал, ако дойдеш с децата, разбира се, ако искаш.

— Изобщо не мисля. Надявам се, че ще се вразумиш накрая. — Но при тези думи Оливър не можеше да не забележи нежния и любящ поглед, който помежду си размениха баща му и Маргарет, когато Маргарет се върна при тях, за да донесе на Джордж сламената шапка, студена напитка и хапчетата за сърце, които вземаше всеки следобед.

Чак до отпътуването Оливър се държеше сковано и неотстъпчиво и бързаше децата да седнат в колата, въпреки това учтиво поблагодари на Маргарет и чак по средата на пътя към Пърчъс изведнаж осъзна, че са забравили Анди. Обади се по телефона на баща си след пристигането вкъщи, че ще си вземат кучето следващия уикенд.

— Не ми пречи. Всички тук го обичаме. — А след това бащата допълни: — Съжалявам, че те нервирах, Оливър. Знам как се чувстваш. Но опитай се да погледнеш и от моята страна. Тя е отлична жена.

— Желая ти всичко най-добро, тате, — процеди Оливър през стиснати зъби. — Но въпреки това си мисля, че прекалено много бързаш.

— Може би. Но всеки трябва да прави това, което смята за правилно. А на нашата възраст не ни остава много време. Поне не

такова, което би стигнало за нещо. Никога не знаеш какво нещастие чака човека зад ъгъла.

— Толкова повече няма ни най-малка причина за бързане.

— Зависи от това от коя страна гледаш на това. Ще видим какво ще казваш, когато бъдеш на толкова, на колкото съм аз. — И когато Оливър оставяше слушалката, разбра, че най-много го възмуцава мисълта за физическата любов между баща му и Маргарет. Сподели всички тези мисли по телефона тази вечер с Мейгън.

— Не бъди смешен. Нима си мислиш, че твоите сексуални желания ще умрат преди теб? Аз искрено се надявам, че не. Твоят баща има право и е джентълмен. Защо би трябвало да седи там сам? Ти имаш своя собствен живот, твоите деца също. И той има право на повече, отколкото само да прекарва сам остатъка от дните си в спомени за майка ти. Наистина ли не му желаете нищо по-добро в живота? — Естествено, че му желаете, а от друга страна пък не му желаете, и възгледът на Мейгън по този въпрос го ядоса.

— С тебе ме може да се говори, също както и с него. Изглежда, че и двамата сме полудели на тема секс. — А след това ѝ разказа как Мели е намерила нейните блуза и сутиен, но тя само се засмя на това.

— Добре си спомням за тази вечер, — отбеляза насмешливо.

— Аз също. Само да знаеш колко ми липсваш. Чувствам се като наркоман без дрога.

— Утре ще се налюбим набързо в басейна. — Потръпна само при мисълта, че децата може би са някъде наблизко. Всичко сега ще бъде значително по-сложно.

— Може би ще се наложи да почакаме до понеделник.

— Не разчитай на това. Все пак ние двамата нещо ще измислим. — Усмиваше се, докато оставяше слушалката и разсъждаваше дали Мейгън няма право що се отнася до неговия баща. Но не му се искаше да премисля това. Кой би си помислил, че баща му ще се жени на тези години. Самата мисъл за това е дразнеща.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато Оливър посрещаше от влака Мейгън, тя носеше късички шорти и бяло на черни точки елече. Не мечтаеше за нищо друго, освен да смъкне дрехите ѝ от нея и да се полюби с нея направо в колата, но се овладя, въпреки че тя със смях по обратния път към дома му и децата го галеше по чатала.

— Оставете това... Мейгън Таунсенд, защото ще полудея от вас!

— Та нали за това става дума, мили мой, или не? — А след това изведнаж започна на друга тема, като че ли обърна стрелка и заразправя за петъчния много успешен аукцион...

Когато пристигнаха вкъщи, децата бяха в басейна. Сам с ръка, опакована в огромен найлонов чувал за отпадъци, за да може да плува, и Мели на надувния дюшек в нови бикини, които си беше купила от Френския юг. Двете деца оглеждаха Мейгън с неприкрит интерес, когато идваше към тях заедно с баща им. Оливър представи всички един на друг, преди да отведе Мейгън в малката гардеробна в дома, за да се преоблече. Веднага щом ѝ я показа, тя го дръпна бързо след себе си вътре, пъкна ръката му в шортите и го галеше, докато той с шепот само стенеше:

— Остави това... децата са тук...

— Шшт... нищо няма да разберат.

Той също ѝ липсваше, както и тя на него. След месец на еротичен гуляй, трябваше да прекарат един без друг цели три дни. За миг заключи вратата, смъкна му панталона под коленете и след това го лижеше, смучеше и целуваше, докато той не смъкна елечето ѝ и не съблече шортите ѝ. Под тях беше както обикновено гола. Клекна на колене, за да го нацелува, а след това той нежно я положи на пода на стаята, където се люби с нея така страстно, че тя чак трепереше и въздишаше. В момента, когато той също стенеше от животинско удоволствие, чу гласа на Сам, който блъскаше по разни врати, за да го търси, докато накрая започна шумно да тропва по вратата на гардеробната. Това така изплаши Оливър, че подскочи четвърт метър.

С очи, впити в Мейгън, положи пръст на устните си и я молеше да не го издава, обаче тя само хихикаше.

— Татко, там ли си? — Това беше малка стая и Оливър беше сигурен, че синът му го чува как диша. Завъртя глава на Мейгън да каже, че не е там.

— Не, не е тук. Аз веднага ще дойда. — Викаше това от пода с бащата на Сам, побелял от ужас, върху себе си.

— Добре. А не знаете ли къде е?

— Не, не знам. Казваше, че ще иде за нещо.

— Аха. — А после, когато отново се треснаха няколко врати, докато Сам излизаше навън, Оли за миг беше на крака, наплиска лицето си със студена вода, обу си панталона и се опита да си срещне косите, докато Мейгън весело се смееше.

— Нали ти казах, че ще се оправим по някакъв начин.

— Ти си луда, Мейгън! — Говореше шепнешком с убеждението, че синът му знае за него, но тя изобщо не се страхуваше.

— Успокой се. Та нали е едва на десет и няма ни най-малко понятие за това, което върши неговото татенце.

— Не бих разчитал много на това. — Бързо я целуна и отключи вратата, докато тя непринудено търсеше в чантата си своите бикинки. — Ще се видим при басейна. — Надяваше се, че поне там Мейгън ще се сдържа, за да не ужаси Мели. От друга страна е истина, че дъщеря му тъкмо прекара цялото лято със своята майка и нейния двадесет и пет годишен любовник. Нима той няма право на собствен живот? Когато тази мисъл му мина през главата, чу като ехо думите на своя баща... но това е нещо друго. Или не?

Сам го чакаше в кухнята. Искаше да пие кока-кола и не можа да намери нито една. — Къде беше, татко?

— В гаража. Търсех там пожарогасителя.

— Защо? — Боже, защо не го оставят всички на мира. Откъде да знае защо... колко по-просто беше всичко, докато ги нямаше. Сега е истинска лудница.

Наля на Сам кола и се върна към басейна, където Мейгън тъкмо се спускаше в басейна в миниатюрни червени бикинки. Водопадът от тъмни коси беше стегнат на темето ѝ и Мели я оценяваш от главата до петите с женски поглед.

Двете жени не си промълвиха нито дума и Оливър се чувстваше като голямо пораснало кученце, както обикаляше около басейна, наблюдаваше двете с невъобразима нервност и отгоре на всичко наглеждаше и Сам.

— Имаш хубав бански — подхвърли Мейгън на Мели. Беше розов с волани и относително странен в сравнение с нейния, който с две парченца плат едва закриваше гърдите, а долу се ограничаваше само на някаква завързана набедрена престилчица. Но на прекрасната ѝ фигура ѝ отиваше.

— Имам го от Франция.

— Харесваше ли ти там?

— Общо взето, да. — На Мели не ѝ се искаше отново да говори за нещастията и не предполагаше, че Мейгън знае за него. Нали татко казваше, че това е случайна позната, която отдавна не е виждал. — Вкъщи сме от два дни. — Мейгън плуваше около нея с дълги равномерни движения и след миг Мели също скочи във водата от дюшека с много ефектен скок. Като че ли искаха една друга да се оборят и това напрежение при басейна продължи целия предобед и беше главно между двете жени.

За обед си опекоха хотдог и Мейгън започна да разправя за своето детство в Англия. Но очевидно това не направи кой знае какво впечатление на Мели. А Мейгън изобщо не се напругаше, за да се хареса на нея или на Сам. Оливър наблюдаваше всички с неприятно чувство и доста му олекна, когато вечерта откараха Мейгън до нейния дом в града. Изпрати му целувка с поглед, а когато с махване влезе в дома, Мели в колата видимо си отдъхна, а Сам изпухтя.

— Всичко е добре, не мислите ли? — каза Оли, но едва изтърва тези думи от устата си и веднага съжали. Мели се обърна към него с разгневен поглед като някоя кобра.

— Изглежда като шафрантия.

— Но, Мелиса, как говориш.

— А забеляза ли нейния бански?

— Разбира се, — ухили се Сам на задната седалка, но веднага прие невинен израз, когато сестра му го изгори с поглед.

— Това е много мила жена, — защитаваше Оливър Мейгън по пътя към къщи.

— Мисля, че не я интересуват много децата — включи се в дискусиата Сам.

— Как ти дойде наум?

— Не знам, — сви Сам рамене. — Кой знае колко не каза. Но това е мацка, тате, а?

— Отгоре на всичко е интелигентна. Редакторка е в едно издателство.

— И какво от това? Единственото, което я интересува, е да се фука с фигурата си. — Мели правилно усети сексуалността на Мейгън, която ѝ беше противна от душа. По това определено се различаваше от своите мъжки роднини, които целия следобед не откъснаха очи от Мейгън, Оливър реши да даде на този проблем време. Но когато Сам вече лежеше в леглото, при баща си в стаята му дойде мрачна Мели. — Мисля, че би могъл да ѝ върнеш това. — Подаде му блузата и сутиена, които намери преди два дни в спалнята си. — Въпреки всичко са нейни, татко, нали?

— Защо мислиш така? — Чувстваше се като заловен при действие, което би обезчестило техния дом, което всъщност беше истина. Нима все пак няма право да прани това, което иска? В края на краищата е възрастен мъж. — Казах ти, че са на Дафни.

— Не, не принадлежат. Дафни има много по-големи цици. Принадлежат на Мейгън. — Със своите думи го обвиняваше и Оливър чувстваше, как под погледа на своята дъщеря се изчервява.

— Виж, Мели, възрастните понякога правят неща, които децата не разбират и децата не би трябвало да се занимават с това.

— Тя е кучка, — извика му Мели с пламтящи очи, но с това ядоса баща си.

— Как може нещо такова да излезе от устата ти! Дори не я познаваш.

— Не, не я познавам, а и не искам да я познавам. Също няма да ѝ липсваме. Интересува се само от тебе и при това едва не ѝ текат лигите. Държи се като някаква уличница или нещо такова. Не мога да я търпя. — Докато слушаше Мели, беше му чудно, че тези две жени така жестоко се нахвърлят една срещу друга заради него. Би се радвал да знае защо Мели така не понася Мейгън. Трябваше да признае, че Мейгън някак особено не се опитваше да спечели тяхната благосклонност. През повечето време се занимаваше с него и само от

време на време по изключение подхвърляше нещо и към децата му. Определено не стана така, както той искаше.

— Само приятели сме, това е всичко. Не е нищо важно, Мели. Спокойно можеш да го забравиш.

— Наистина? — Мели явно си отдъхна.

— Какво наистина?

— Не си ли влюбен в нея?

— Не знам. Харесва ми.

— Тя тебе със сигурност не. Обича повече себе си. — Въртеше се в главата му дали няма Мели право, дали е само ревнива, или ясновидка.

— Не се притеснявай.

Когато Мели излезе от стаята, мислите му отново се върнаха към баща му. Може би сам е също така по детски ревнив като Мели, дали се противопоставя на брака на баща си с Маргарет Портър с право? А има ли изобщо някакво право да се меси в живота му? Нима той ще му прави компания през нощите и през уикендите? Може би той ще му подава лекарствата за сърце? Сам държи на личния си живот и баща му сигурно има право на същото, въпреки че в Оливър това събужда още по-голяма тъга по майка му.

Оливър реши да поговори с баща си още същата вечер, но телефона вдигна Маргарет. Това малко стресна Оливър. След това се успокои и я помоли да повика баща му.

— Здравей, тате... Исках само да ти кажа... — Не знаеше как да продължи. — Много те обичам, това е главното. Направи така, както смяташ за добре за себе си, а останалите да вървят по дяволите. Вече си достатъчно стар, да знаеш сам най-добре какво искаш и от какво се нуждаеш. А ако с нея си щастлив, — сълзите го пареха в очите, — смело напред! Имаш моята благословия!

На другия край Джордж Уотсън развълнувано се прокашля, преди да благодари на сина си.

— Тя е много добра жена, сине... не е като твоята майка, определено не, — само се надяваше, че Маргарет няма да чуе тези думи, но поне толкова е длъжен на Оливър. В края на краищата Филип беше негова майка. — Тя е добра душа и аз много я обичам.

— Тогава много щастие и на двамата.

— Ще дойдеш ли на сватбата ни?

— Бъди сигурен, че ще дойда.

— Четиринадесети септември. Не забравяй. — Оливър се засмя. Баща му отново говореше като младеж и Оливър му желаше щастие. Все пак има пълно право на това. Безспорно е майстор, щом е успял да си намери жена, която обича и с която е щастлив.

Веднага щом Оливър затвори, се обади и на Мейгън, защото отново беше неспокоен. Не беше вкъщи и малко го заболя сърцето, когато оставяше на секретаря своето име и след това, когато лягаше в празното легло, което остана след нея. Премисляше дали всичко това не е било лудешки сън и дали Мели няма право. Мейгън обаче никога не се беше преструвала, че е друга, не такава, каквато беше в действителност. Искаше добре да се забавлява и никого да не наранява. Друго не я интересуваше... не се интересуваше от никакви връзки... от съпруг... от къща... или от деца... и докато Оливър лежеше там и премисляше за нея, дойде му на ум дали с неговия летен роман не е свършено. Беше много хубаво, но сега то определено няма да бъде и по-нататък така просто. А Мейгън със сигурност не е от жените, които биха го чакали бездейно. А на децата изобщо не се хареса. Животът понякога изобщо не е лек.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Всички прекараха прекрасно уикенда на Деня на труда в стария дом. Както обикновено си пекоха месо на огън край басейна, децата си поканиха приятели дойде дори бащата на Оливър с Маргарет. Донесоха курабии и други вкуснотии, домашен хляб, а също така и кучето. Този път Оливър честити и на двамата, каза на баща си, че вече е съобщил новината на децата. Отначало бяха малко смутени, но се държаха като баща си. След като татко е решил, че всичко е наред, според тях също би трябвало да е така. Дойде дори и Дафни. Съгласи се да остане у тях целия уикенд. Само Мейгън отказа. Вместо това, отпътува до Ийст Хемптън, което Оли тежко понесе, но не успя да я убеди да дойде при тях. Заяви искрено, че децата, кучетата и лагерните огньовете не ѝ доставят удоволствие, така че не иска да им пречи. Всъщност истината беше, че това ѝ досажда. Не я беше виждал вече цяла седмица и много му беше мъчно за нея, само че както той, така и тя работеха до късно през нощта. Оливър, освен това чакаше, докато децата след връщането вкъщи отново се настанят, което Мейгън явно не смяташе за важно.

Затова пък дойдоха при огъня Бенджамин със Сандра, която сега вече беше наистина за съжаление. Лицето ѝ беше така подпухнало, че изглеждаше два пъти по-голямо и изобщо заради напълняването едва се претъркулваше, така че трудно някой би разбрал колко хубава е била. Бенджамин изглеждаше отслабнал и побледнял край нея, докато залиташе под тежестта на двете си служби. Понякога му се струваше, че може би е отчаян, докато Сандра само постоянно хленчи. Мели отведе Сандра веднага до дома, за да си полегне малко, а Оливър изпитателно разглеждаше сина си, докато му предлагаше бира. Питаше се кога най-после Бенджамин ще признае, че силите му не стигат, или по-скоро ще се остави да умре.

— Как върви животът, синко?

— Върви. Скоро ще трябва да си намеря нова работа. Затварят бензиностанцията, така че след няколко седмици ще ме уволнят, а в

ресторанта не изкарвам достатъчно. Но имам някои доста добри предложения и Сандра обещава, че възможно най-бързо след раждането на детето също ще се върне на работа.

Бенджамин се мъчеше да говори оптимистично, но на баща му беше ясно, че това престава да му е интересно, което не беше чудно. Да чакаш на осемнадесет дете, да ти и виси на врата седемнадесетгодишна псевдосъпруга и да работиш на две места, това трудно се връзва с представата за щастлив живот, поне според разбиранията на бащата на Бенджамин.

— Ще позволиш ли да ти помогна малко, преди да умрете и двамата, или ще бъдеш все така вироглав? — Момчето се засмя и в очите имаше по-зрял и мъдър израз, отколкото преди. Последните месеци го научиха на много, въпреки че не по прост и забавен начин, а баща му го болеше сърцето като го гледаше.

— Ще видим, тате. Детето ще се роди след три седмици и след това всичко ще бъде наред.

— Не е никакъв майтап да имаш бебе.

— Знам. Заедно ходихме на курсовете на YWCF, там ни учиха, как да се грижим за своето бебе с модерни методи и т.н. Бих желал да бъда при раждането, за да помогна на Сандра. Нищо от това, с което се беше заел, не облекчи Оливър дори само затова, без нищо друго, би трябвало да му се възхищава, но въпреки всичко се тревожеше много за него.

— Ще ме извикаш ли, ако се нуждаеш от някаква помощ?

— Разбира се.

— Обещаваш ли?

Бенджамин отново се усмихна и за момент това отново беше старият Бенджамин.

— Разбира се, ще се обадя, тате. Благодаря.

След това се присъединиха към останалите и се разправяха за сватбата на дядо им. Бенджамин също обеща, че ще дойде, а Оливър се предложи да отведе невестата пред олтара. Дафни се радваше заради него за това и след това в един по-спокоен момент попита Оливър какво става с Мейгън, но той само нещастно сви рамене и призна, че в момента не знае.

— Дойде тук миналата седмица, за да се запознае с децата, но беше доста катастрофално. Не е родена за такива неща и аз сега имам

много работа. Докато ги нямаше, беше нещо съвсем друго. А сега всъщност не знам как е, Дафни.

— Определено не смятам, че е любящ матерински тип, но това със сигурност не е била главната насока на твоя интерес.

Оливър се усмихна на приятелката си и след това се разсмя на глас.

— Разбрала си това много точно.

— Ако не нещо друго, поне те изтръгна от летаргията. — Това определено да. Отново се усмихна на Дафни. — Желая всичко добро на тоя баща.

— Не ти ли се струва всичко малко обърнато наопаки, Дафни? Бенджамин чака дете, дядо ни се жени, а аз оставам извън борда.

— Е, един ден и това ще мине. — Но той не бързаше. Ако романът с Мейгън е свършил, не вижда в това края на света. Още не е дори разведен и не може да си представи, че ще се ожени отново. Има проблеми сам със себе си, с децата и с работата си. За всичко останало има много време.

Къпаха се до късна вечер, след това децата пяха, после се сбогува бащата на Оливър и след него Бенджамин, който трябваше да ходи на работа. Дафни помогна на Оливър да подредят. Освен това къщи вече беше и Аги, отпочинала след летните месеци. Като че ли всеки от тях беше преживял много от началото на лятото. И когато след това Оливър си спомни за миналата година, докато с тях беше все още Сара и животът течеше просто и разумно, вече почувства само леко бодване в сърцето. Нищо вече не е просто. Никъде няма никаква сигурност. Но животът има все по-сладък вкус и той е благодарен за всичко, което му предлага. И дори да не получи нищо повече, би се задоволил и с това малкото.

Най-после се срещна и с Мейгън, този път в нейното жилище, веднага вечерта след връщането от уикенда. След часове любене най-после си изясниха своите проблеми и тя му призна, че е отпътувала до Ийст Хемптън с бившия си любовник. Не че чу това без болка, но само се потвърдиха неговите подозрения.

— Така че искаш да се разделим?

— Не напълно. — Лежеше отпусната в леглото и го гледаше. — Винаги ще се радвам да те видя отново. Но не смятам да играя майка на твоите деца, ако нещо такова си си представял. Вече нямаш толкова

време за мен, както преди, докато ги нямаше. Понякога така се стичат обстоятелствата, Оливър. Но между нас не се е променило нищо. — Като че ли говореше за хлебчето в магазина, всичко за нея беше просто, без чувствени връзки, само чист секс. Отначало много го заинтригува точно с това мислене, но сега вече това не му стигаше. Не иска да я дели с никого, нито пък иска да води живот отделно от своите деца. Не е просто да живееш с някого, който не проявява към тях никакъв интерес и когото децата не понасят. Сега вече разбра, че Мейгън няма да има подаде нито пръст. Просто не ѝ се иска. Причина за това е нейното силно старание да не се обвързва чувствено с никого. Накрая тя спечели. Но в изгубена игра.

— Съжалявам, че всичко свършва така, — каза често докато се обличаше. Мейгън този път не се бореше с него, за да го съблече отново. И за нея ситуацията се беше променила, без значение дали го признава, или не.

— По друг начин не би могло и да свърши. Предупреждавах те за това от самото начало. Ти не се нуждаеш от жена като мен, Оливър. Заслужаваш някоя по-добра. Заслужаваш и някоя по-добра, отколкото е била Сара. Не се обвързвай отново с някоя подобна, приятелю. Ако направиш това, винаги ще бъдеш бит, а не го заслужаваш.

— Защо всъщност не искаш нещо по-дълбоко? — Защо всъщност не иска? Защо са така различни?

— Просто не съм родена за нещо такова. Присила беше... но аз никога. Струва ми се вероятно прекалено уморително. Не съм склонна да се поддавам на подобен риск, да захвърлям своето сърце, да давам своя живот и сърце на вятъра. Искам само да се наслаждавам, Оли. Друго не ме интересува. Това е всичко. Край.

Беше им добре. Чудно. Наслаждаваха се диво и прекрасно. Според Оливър би могло да продължава вечно, с изключение на това, че нейната мусака накрая плесеняса. Човек се нуждае от нещо по-дълбоко. Поне той със сигурност, ако тя не.

— С какви думи трябва да се сбогувам? — попита я тъжно, когато стоеше в преддверието със съзнанието, че там никога няма да се върне. — Благодаря?

— Кажи само „чао“, „довиждане“ и „благодаря за хубавите мигове“.

— Благодаря ти за много повече, отколкото само за това... Благодаря за изключителните мигове. Ти си изключителна жена. Помни това. А може би един ден ще събереш смелост.

— Не разчитай на това. — Целуна го бегло по устните и натисна бутона на асансьора. Когато се затваряха вратите, видя я за последен път как му се усмихва, загърната в бяло сатенено кимоно с грива абаносови коси, които обрамчваха лице като от слонова кост.

Не се съмняваше, че ще му липсва. Едновременно с това я съжеляваше, когато се връщаше вкъщи пеша. Съжеляваше я за това, че никога няма да има това, за което мечтае, към което се бои да протегне ръка. А високо над него Мейгън стоеше на терасата, гледаше към него и тихо му замаха. След това се върна във всекидневната и си пусна музика. Допи брандита, което остана след него и седна с чувство на самота на кушетката, за да си спомня колко приятни ѝ бяха докосванията на тялото му.

— На тебе много би ти харесал, — шепнеше спомените си на близначката, която отдавна не беше между живите. Много би ѝ подхождал и Мейгън би я дразнила, че си е избрала толкова възпитан и почтен човек, когото върти около пръста си. Усмихнато се на себе си, когато мислеше за двамата, а след това бавно се върна в спалнята. Имаше още много работа и утре я чакаше следващият книжен аукцион. Какъв смисъл има да се премисля миналото? Отпрати и двамата насила от своето сърце като излишни вехтории, а след като взе душ, изми си зъбите и изгаси, си легна в леглото със съзнанието, че докато това продължаваше, беше прекрасно, но сега вече е свършено с Оливър Уотсън. Не плачеше, нито съжеляваше. Беше свикнала да преодолява такива ситуации и се принуди да мисли за нещо друго на заспиване. Нейното време с Оливър свърши.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Сватбата на Джордж Уотсън с Маргарет Портър беше точно такава, каквато трябваше да бъде. Не бляскава, а умиляваща и семпла. Когато изговаряха съпружеската клетва, в очите на Дафни затрептяха сълзи, така ѝ действаше всяка сватба, може би затова, че самата тя никога не се беше омъжвала. Този път ѝ въздейства още повече, защото и двамата младоженци бяха много мили сладури.

Невестата си беше облякла семпли бежови дрехи с бродерия и в ръце държеше букет от малки бежови орхидеи. На главата си носеше малка елегантна шапка и Оливър изпълни обещанието си, че ще я отведе пред олтара. Веднага след това с влажни очи под звуците на органа застана край своите деца.

След кратък и строг обред всички се отправиха към дома в Пърчъс на малък прием. Оливър желаше да го организира за тях и покани няколко от старите приятели. Някои от тях бяха първоначално шокирани, но постепенно го приеха като Оливър. Трудно можеше да се откаже на двамата щастieto, което явно преживяваха и което определено си бяха заслужили.

Беше слънчев септемврийски следобед и булката и жениха отпътуваха в пет часа до града. Трябваше да преспят в хотел „Плаза“ и след това да отлетят за две седмици до Сан Франциско. Маргарет имаше там роднини и освен това искаха да посетят операта. Няколко дни да прекарат в Кармел и след това да се върнат в Сан Франциско, откъдето да отлетят към къщи. Това беше пътешествие, което беше точно като за тях, защото Маргарет не искаше да бъде далеч от „цивилизацията“, въпреки че не го признаваше на глас. Заради сърцето на Джордж гледаше да е по-близо до градовете, където знаеше, че би намерила добра лекарска помощ. Обаче като отпътуваха към града, Джордж определено не изглеждаше като нуждаещ се от каквото и да е, освен нейните нежни ръце. Докато гостите им хвърляха за добър път розови листа, двамата стари хора възторжено се усмихваха и махаха.

— Беше чудесно, свършено! — възторгваше се Дафни, когато отидоха да поседнат във всекидневната. — Може да се ожения, когато стана на техните години. — Оливър само поклати глава и се намръщи.

— Това би ти приличало. Може би и аз ще се присъединя към тебе след това. — Довери ѝ се, че неговия роман с Мейгън вече е свършил. С това не учуди Дафни, въпреки че го съжаляваше. Това добре го разсея през последните два месеца, а когато всичко беше свършило, отново се появи в очите му пустият поглед, въпреки че се кълнеше, че му е добре.

— Явно трябва да започнеш отначало.

— Това ще бъде много досадно. — Представата, че отново би трябвало да се запознава с някоя, изобщо не го радваше. Но си признаваше, че неговата авантюра с Мейгън беше значително изцеждаща и, най-мекко казано, доста необикновена. Може би, би било най-просто да си намери накрая някого, чиито ценности в живота са малко по-нормални.

Вечерта откара Дафни на влака, защото твърдеше, че трябва да се върне вкъщи. На другия ден била поканена на някакво честване и освен това отпътувала от града съпругата на нейния приятел и тя искала да прекара с него нощта. Този мъж не ходел никъде с нея. Внимавал никой да не ги види заедно. А тя се приспособявала към него в това, както и във всичко останало.

— Този гадняр има щастие — повтаряше постоянно Оливър, но Дафни само се смееше. Съвместният им живот с него напълно я задоволявал. Безвъзмездно го обичала и била склонна да се приспособи към неговите ограничения. А Оливър отдавна престана да я убеждава да си намери някой друг.

Късно вечерта, когато бащата с Мели обсъждаше във всекидневната сватбата, изведнъж иззвъня телефонът. Мели се хвърли към него с убеждението, че звъни някой неин приятел. За нейно удивление не беше така. Подаде слушалката на баща си. Търсеше го Бенджамин и искаше да говори само с него. Мели даде телефона на баща си, целуна го и тръгна нагоре да спи.

— Лека нощ, татко.

— Довиждане до сутринта, съкровище. Наспи се добре. — А след това Оливър заостри вниманието си на по-големия ѝ брат. — Какво става, Бенджамин? — Та нали се бяха видели предобед на

сватбата. Бенджамин си беше взел един ден отпуска и беше дошъл на сватбата сам. Сандра не се чувствала добре. Уж има грип, а това не беше никак добре в нейното положение. Чакаха детето след десет дни и добре личеше, че Бенджамин е в стрес. Изглеждаше ужасно.

— Здравей, тате, — обади се Бенджамин отсечено — Започна. В болницата сме. Още от осем.

— Всичко наред ли е — Оливър си спомни как идваха на белия свят неговите деца, за своята тогавашна възбуда, само че Бенджамин изглеждаше по-скоро уплашен, отколкото възбуден.

— Не е кой знае колко добре. Не върви така бързо, както би трябвало... и, тате, тя има ужасни болки. Дадох я нещо, но какво от това.

— А какво стана с вашите прославени методи!?

— Вече не иска така. И... тате... тя си мисли, че не всичко е наред с детето. — Господи, и това като капак. Увредено дете.

— Искаш ли да дойда при теб?

— Да... знам, че е късно, извинявай. Но ела, ако можеш.

— Бъди сигурен, че ще дойда. — Бенджамин му каза името на болницата. — Веднага ще дойда.

Оливър грабна ключовете от колата и забърза навън зарадван, че Бенджамин го е потърсил. Поне отново намира към него пътека, може да му бъде и с нещо полезен. Естествено, не може да помогне на Сандра, може само да я съжалява. Момичето всъщност няма семейство, което да се погрижи за него, няма майка, която да го държи за ръката. Но той ще бъде там поне заради Бенджамин, а за Сандра сигурно ще се погрижат лекарите.

Когато стигна там, Бенджамин крачеше нервно по коридора в зелени болнични панталони и с бяла маска, а на главата си имаше някаква смешна зелена шапчица за баня. Бащата неволно се разсмя, когато го видя и си спомни как на маскения бал за Хелюин, преди празника на Все светии, беше облякъл Бенджамин като лекар. Тогава беше на четири и сега не изглеждаше на Оли много по-стар.

— Изглеждаш като доктор Килдейр. Как е тя?

— Ужасно. Постоянно крещи и крещи. Изпратиха ме навън, за да могат отново да я прегледат, но тя ме молеше да не излизам... Не знам как бих могъл да ѝ помогна, татко.

— Успокой се, момче. Всичко ще бъде наред. Нямах ли желание за чаша кафе?

Бенджамин завъртя глава, а Оли отиде за кафе сам. На сватбата изпи доста вино и не искаше да бъде сънен, когато Бенджамин ще се нуждае от него. Като се върна с димящата чашка обратно, точно с Бенджамин говореха двама лекари със същите дрехи каквито имаше той на себе си. Оливър се спря близо до тях и видя, че Бенджамин затвори очи и кимна.

— Искат да й направят цезарово сечение. Сега вече съществува опасност за детето. Знаем, че тя не искаше това, но те казват, че нищо друго не могат да направят. — Бавно свали от главата си своята шапчица за баня. — Сега вече няма да ми разрешат да бъда при нея. Ще й направят пълна упойка.

— Само се дръж, всичко ще бъде наред. — Оливър стисна силно с ръка рамото на Бенджамин и го отведе нежно към стола.

— А какво ще стане, ако детето не е наред? — попита Бенджамин нещастно, когато баща му седна край него.

— Това ще решим, когато му дойде времето. Но аз бих се хванал на бас, че то ще бъде истински юнак.

От друга страна имаше желание да попита отново Бенджамин дали не искат да дадат детето за осиновяване, но виждаше, че сега не е подходящият момент.

Времето течеше съвсем бавно, докато седяха там. Двамата следяха мудното движение на стрелките на часовника. Отминаваше един. След това навън излезе сестра. Когато попита дали е там господин Уотсън, двамата мъже скочиха едновременно, но Оливър веднага седна отново неловко. Ясно е, че питат за Бенджамин. Момчето забърза към вратата.

— Господин Уотсън?

— Да.

— Някой би се запознал с радост с вас. — А след това подадоха на Бенджамин, който стоеше на коридора посред нощ в тези зелени болнични панталони, без думи неговия син. Малкият опакован вързоп заскимтя, когато сестрата го сложи в прегръдката на Бенджамин, а той го притисна нежно към гърдите си. По лицето му се търкаляха сълзи, докато смаян гледаше детето, а след това се усмихна на Оливър, силно притиснал детето към себе си.

— Момче е, тате! Момче!

Оливър бързо отиде да погледне дребосъка. Сърцето му трепна при този поглед. Като че ли гледаше личицето на Бенджамин миг след неговото раждане. Като че ли беше същото дете, със същото лице, със същите червени косици и удивени очички, така приличащи на Сарините. Докато го гледаше, Оливър разбра нещо, за което досега не беше размишлявал. Това не е само детето на Бенджамин и Сандра, това е неговото внуче. Това е част от него самия и от всички, които са били преди него... неговия баща... неговата майка... и техните родители. То е част от тях всичките, което повече не може да се отрича. Докосна нежно със сълзи в очите детето, което сега принадлежеше на тях всичките.

— Как е Сандра? — Бенджамин изведнаж с чувство на вина се сети за нея. — Наред ли е? — попита сестрата.

— Сега вече е добре. Ще я оставим за известно време в интензивното. Не искате ли с нас за момент да погледнете в детското? Можете да подържите детето, докато разгледаме.

— Наред ли е?

— Наистина, отлично. Тежи три килограма и деветдесет и точките според Елгар са отлични. Това означава, че е живо, здраво момче. — Взе от ръцете на новоизлюпения баща, горящ от щастие, детето и тръгна пред Бенджамин към стаята на кърмачетата. Оливър остана сам на коридора. Преживяваше невероятен миг от живота. На четиридесет и пет стана дядо, а освен това все още не може да се осъзнае от това, колко неговия внук прилича на собствения му син. А тъй като имаше нужда да сподели своите чувства с някой друг, Оливър отиде към телефонния автомат, обади се да включат разговора в домашната му сметка и набра номера.

Когато Сара вдигна слушалката, усмихна се сам на себе си и след това каза с нежен, изведнъж изтръпнал глас:

— Поздравявам те, бабо!

— Кой се обажда? — Сара мислеше, че е някой луд и искаше да затвори.

— Имаш внук, Сара.

Отново в очите му пареха сълзи, защото отново си спомняше идването на белия свят на техните деца.

— Наистина ли? Наред ли е?

— Перфектен е. Тежи три килограма и деветдесет и изглежда точно като Бенджамин след раждането.

— Как се чувства Сандра?

— Е, тук е малко по-зле. Трябваше да ѝ направят цезарово сечение. Но ще бъде наред. Момчето е прекрасно, Сара... почакай, докато го видиш.

— Значи си го оставят? — Сега вече беше напълно събудена.

— Да, — отговори тихо и изведнъж почувства към детето нещо, за което се съмняваше, че някога още ще почувства — като че ли беше негово собствено дете. — Мисля, че си го оставят. — Сега, когато видя своя внук, беше напълно съгласен с Бенджамин.

— А как се държи Бенджамин?

— Беше извън себе си, но сега се преструва на горд баща. Трябваше да го видиш, Сара. — Беше горд от Бенджамин, радваше се с него, но едновременно с това му беше малко тъжно за него.

— Ти си толкова сантиментален, Оливър Уотсън. Би трябвало, докато е време, да си направиш няколко собствени деца. — От нея това звучеше малко чудно, но сега двамата принадлежаха към напълно различни светове.

— Това вече някъде съм го чувал. А ти как си, всъщност?

— Наред съм.

— А очите ти?

— Все още са понякога зачервени, но се оправят. Поздрави Бенджамин. Ще му се обадя утре.

— Пази се. — От неговия глас отново прозвуча тъга. Понякога от телефонния разговор с нея още го болеше, но въпреки това беше радостен, че ѝ се е обадил. Та нали това е и нейно внуче. Оливър желаше да ѝ съобщи тази новина.

— Тогава те поздравявам, — засмя се в телефонната слушалка, — дядо.

— Също. Вече сме стари, не мислиш ли?

— Не знам, не знам. Но на мен ми харесва.

Затвори и чакаше докато дойде Бенджамин. След това го откара до дома им Пърчъс, а така се случи, че за първи път след шест месеца Бенджамин спеше в старата си стая. Напусна с кавга и се върна като баща. Колко странен е светът, когато по пътя за своята стая, се върна в мислите си към бебето, което се роди през тази нощ. Желаше му

добър живот, спокойна среда и по-добър път към зрелостта, отколкото този, по който вървеше неговия баща. А Бенджамин в това време заспиваше в своето легло, сияещ при мисълта за своя син.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Оливър ги откара от болницата до тяхното мрачно жилище в Норт Честър. Защото въпреки усилията си, не успя да ги убеди, да се върнат в дома в Пърчъс. Въпреки това имаше подозрението, че Сандра би приела с удоволствие неговото предложение, ако Бенджамин ме държеше на своето, че ще се погрижат за себе си сами. Искаше за нея и за детето да се грижи сам. Взе си две седмици отпуска и за това време смяташе, че ще се справят с всичко. Но винаги, когато след това Оливър им се обаждаше, чуваше детски плач, а когато следващата седмица ги посети, уплаши се, как изглежда Сандра. Беше бледа, с тъмни кръгове под очите и явно чувстваше някаква болка. Бенджамин се държеше като ненормален и жилището беше нагоре с краката.

Четири дни по-късно зазвъня посред нощ телефонът в нюйоркското жилище на Оливър. Обаждаше се Бенджамин. Беше се възпалила операцията на Сандра и я бяха откарали в болницата. Бенджамин се грижеше за детето сам. Тъй като реवेशе по телефона, Оливър се приготви и отиде при него. Събра всички детски вещи и докара двамата в своя дом.

— Агнес ще се погрижи за Алекс и ти за разнообразие, можеш малко да поспиш.

Този път не допусна никакви възражения. Толкова страшно Бенджамин никога до сега не беше изглеждал. Бенджамин предостави в този момент с видимо облекчение всичките си проблеми на някой друг, а когато на следващия ден Оливър се върна от работа, седна с него на сериозен разговор. Детето реве по цели дни и нощи и Сандра само се оплаква. Бенджамин не може да си намери друга работа, а така парите не им стигат. Когато всичко изведнъж се измъкна изпод краката на Бенджамин, той се паникьоса. Оливър отново съжали, че бебето изобщо се е родило, въпреки че беше прекрасно.

— Трябва, момче, много сериозно да премислиш ситуацията. Смяташ ли наистина това за цел на своя живот? Имаш ли достатъчно сили, за да възпитаеш детето? Най-важното е, какво си мислиш, че ще

правиш ти самият? Нима искаш чак до края на живота си само да събираш мръсни чинии? А какво ще стане със Сандра?

Всички тези въпроси мъчиха момчето вече дълги месеци. Сега напълно го събориха. Призна на баща си, че вече не обича Сандра и че се съмнява дали изобщо я е обичал, дори и за съвсем кратко време. Не би могъл да понесе мисълта, че с нея би трябвало да живее до края на живота си. Сега ситуацията се усложни още повече от детето, което Бенджамин обичаше.

— Това е, въпреки всичко, мой син, татко. Не мога да го напусна. Това не бих могъл да сторя нито на него, нито на себе си. Но при това ми се струва, че с нея дълго няма да издържа... когато, обаче, я напусна, ще трябва да оставя Алекс при нея. — Освен това сериозно се опасяваше, че като майка Сандра не струва нищо. В нея изобщо не се пробудиха очакваните инстинкти. Не мисли за детето, а както винаги преди това, първо за себе си.

— Защо не й оставиш малко време, за да се осъзнае? А не би ли било изобщо по-добре, ако й помагаш, но не живееш с нея? — Откъде би взел за това пари? От миенето на чинии? Или от работата на бензиностанцията? — Аз ще ти помагам по всеки възможен начин. Защо сега не си починеш няколко дни и всичко да помислиш както трябва? — Бенджамин го послуша, но отново в него се събуди чувството за отговорност. Веднага щом Сандра се върна от болницата, му стана мъчно за нея, взе детето и се върна при нея. На Аги спираше сърцето, когато отнасяше бебето, а на Оливър пък — когато видя да си тръгва Бенджамин, за да постъпи така, както смяташе за правилно. Бенджамин просто не можеше да не изпълни предполагаемите задължения, а Оливър го болеше сърцето, когато си представи, как ще се справя с бебето и с това момиче. Въпреки протестите на Бенджамин, го накара да вземе пет хиляди долара. Синът не искаше за нищо на света да ги приеме.

— Приеми това като заем. Няма да допусна да гладуваш, защото храниш трима. Имай поне малко разум. — Накрая Бенджамин се остави да го убедят с уговорката, че ще върне парите при първа възможност.

Четиринадесет дни по-късно всичко се усложни още повече. Шефът на фирмата извика Оливър и му направи предложение, което му изкара дъха. Шефът на офиса в Лос Анжелос умираше от рак. През

седмицата трябваше да постъпи за постоянно в болницата и някой трябваше да поеме работата му. Освен това искаха да разширят тамошната канцелария и да я издигнат на такова ниво, на каквото е офисът в Ню Йорк. С това искаха да достигнат „равновесие на двете крайбрежия“, да проникнат възможно най-близо до телевизионния бранш, който е за тях така важен, а при това да спечелят по-големи и по-добри клиенти и на западното крайбрежие. Председателят на управителния съвет беше избрал Оливър за шеф на тамошния офис като най-подходящ от всички.

— Боже господи... това не е възможно... тук имам две деца, които ходят на училище, жилище, уреден живот... не мога да ги откъсна от всичко и да се поместим на три хиляди мили разстояние. А освен това тук е и Бенджамин със своите проблеми и бебето. Нима може да не се интересува от тях и да постъпи по същия начин като Сара преди година? — Трябва да помисля най-напред. — Само че му предложиха толкова добра заплата и условия, включително дялово участие, че само луд би се отказал, което Оливър много добре знаеше.

— Не сгупявай, Оливър, събери си ума. Приеми! Такова предложение вече никога от никого няма да получиш. Накрая сигурно ще стигнеш до председател на управителния съвет. — Дафни му говореше задушевно вечерта, докато седяха в неговата канцелария дълго, след като всички останали се бяха прибрали по домовете си.

— А децата? А домът ни? А баща ми?

— Не ме размивай. Твоят баща има собствен живот и любяща жена. Бенджамин също има собствен живот. По-рано или по-късно ще се нареди, с теб или без теб. Той е такъв. Също като тебе. А на Мели и Сам там много ще им се хареса. Само си спомни колко охотно се преместиха в Ню Йорк.

— Господи, Дафни, но това не може да се сравнява. Оттук до Пърчъс е по-малко от петдесет километра. Лос Анжелос е на почти пет хиляди километра от дома.

— Няма да бъде, когато си изградиш дом там. Мелиса вече е предпоследна година, след две години ще бъде в някои университет. Не се оправдавай с тях. Приеми! Това е изключителна възможност. — Как да отиде чак до Лос Анжелос? До Калифорния? Та домът му е тук.

— Не знам. Все още ще премислям. Също така трябва да поговоря и с децата какво ще кажат за това.

И двамата бяха шашнати, когато им го каза, но не така уплашени, както очакваше. Дори изглеждаше, че това предложение след кратко колебание, ги привлича. Пречеше им, че ще трябва да напуснат своите приятели, а Сам беше угрижен как ще може често да се вижда със Сара. Но Оливър го успокои, че ще могат да пътуват при нея сравнително често и ще могат да прекарват ваканциите с нея. Само за Оли беше страшна мисъл и ужасна перспектива. Освен това искаха там да започне най-късно до месец, дори възможно по-рано.

— Така че, младежи? — Попита ги, след като дискутираха за това вече цели дни. До края на седмицата трябваше да реши. — Какво ще кажете? Пътуваме до Калифорния или оставаме тук?

Мели и Сам си размениха дълъг внимателен поглед и Оли само се надяваше, че ще кажат не...

— Аз съм за, — обяви за негово учудване Мели и Сам само доволно се размърда в креслото.

— Да, отиваме. И ще можем да ходим всяка седмица до Дисниленд.

Оливър само седеше и невярващо ги зяпате, зашеметен от тяхното решение.

— Сериозно ли мислите така? — Дватамата кимнаха.

На другия ден Оливър отиде на работа като насън, за да съобщи, че приема. Веднага в неделя отлетя до Лос Анджелис, където намери жилище под наем, след това обхождаше три дни различни училища. Следващата седмица се запознаваше с хората в офиса, а след това се върна, за да приключи в Ню Йорк всичко, което беше необходимо.

Вярната Аги се съгласи да тръгне с тях. Оливър реши да не продава къщата в Пърчъс и да я остане докато не разбере дали им харесва западното крайбрежие. Най-тежко от всичко беше да каже за тяхното отпътуване на Бенджамин, но поне с него сключи споразумение, което малко облекчи угризенията му, поне що се отнася до сина. Бенджамин и Сандра се съгласиха да се преместят с детето в Пърчъс. Каза им, че могат да се грижат за къщата, а с това ще го отменят в една грижа.

— Наистина ли, тате? Не правиш ли това само като услуга за нас?

— Не, момче, не правя. Но имам за теб и друго предложение. — Затаи дъх. — Би могъл да оставиш Сандра и Алекс тук и да отлетиш

на западното крайбрежие с нас. — Но Бенджамин само завъртя тъжно глава. Няма да ги напусне. Не може. Сандра няма понятие как да се грижи за Алекс. А това е неговото дете.

— На нас ще ни е добре тук. — Вече си беше намерил и нова работа. А тъй като няма да трябва да плаща наем за дома на баща си, ще имат един разход по-малко.

Всичко връхлетя като ураган. Опаковаха багажа и отпътуваха. За последен път помахаха през сълзи. Седмица преди Деня на благодарността отлетяха до Лос Анджелис, за да започнат в Калифорния напълно нов живот.

Когато самолетът кацаше на летището в Лос Анжелос, Оливър се загледа и Мели и Сам и сам се чудеше в какво всъщност се впуска.

— Подготвихте ли се вече вътрешно? — Нервно им се усмихна и се молеше да им хареса дома, който беше наел в Бел Еър. Това беше невероятно жилище, с изкуствена тераса отстрани, със сауна, с устройства за водни масажи във всяка баня и с два пъти по-голям басейн, отколкото имаха в Пърчъс. Домът принадлежеше на някакъв разорен актьор, който го даваше под наем, докато не решеше да го продаде.

Аги си оправи шапката и се засмя, когато отиваха към багажното, за да вземат голямата клетка, в която пътуваше Анди.

На летището ги чакаше лимузина, към която се юрнаха децата възторжено и Анди с лай и въртене на опашка. Оливър може би за стотен път се питаше дали не е направил някаква абсолютна глупост. Но ако да, явно това на никого не пречи. Поне засега. Удобно се облегна и силно стисна ръцете на двете деца в своите.

— Надявам се, че нашият дом ще ви хареса, младежи.

— Със сигурност — увери го ентузиазирани Сам, който зяпаше любопитно от прозореца. Мели се държеше изведнъж много зряло, докато се извираха през движението в Лос Анжелос към своя нов дом, който баща им беше избрал за тях в Бел Еър. Това беше за нея един напълно нов свят, нов живот, но това явно не ѝ пречеше. А докато гледаха през прозорците, се ужасяваше от бъдещето, в което се хвърляха, само Оливър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Точно за такъв дом децата бяха сънували. Беше сътворен като за тях и Оливър беше щастлив. Отминаха само няколко седмици, вече се бяха настанили в него и всичките трима направо цъфтяха. И Агнес беше извън себе си от възторг от новия им дом, само трябваше да обходи околните магазини и да си достави всичко, което липсваше в домакинството.

Училището много се хареса на Мели и Сам вече покани двама пони приятели вечерта преди Деня на благодарността да дойдат да поплуват в техния басейн. Само самият празник им се струваше малко необичаен без Бенджамин и дядо им. Също така бяха страшно далеч от Сара. Но щяха да отидат при нея за Коледа. Не беше за вярване колко бързо отмина този месец, а отново събираха багажите си, за да отлетят при нея в Бостън.

Оливър ги откара на летището и въпреки че знаеше, че ще му бъде тъжно за тях през коледните празници, едновременно се радваше, че ще спечели няколко седмици, когато ще може да остава в канцеларията дълго през нощта и задвижи малко работата. Това време му беше страшно необходимо, за да може както трябва да разгледа проектите, които го чакаха още отпреди постъпването му. Човекът, който наистина му липсваше, беше Дафни. Липсваше му доброто ѝ око, проникновената ѝ интелигентност, ясната ѝ мисъл и творческото решаване на проблемите в офиса. Колко пъти ѝ беше или телефонираше за съвет, или изпращал с бърза поща различни проекти, за да даде мнението си по неговите идеи за нови рекламни кампании на нови клиенти. Би желал да изпратят в Лос Анжелос и нея, но същевременно знаеше, че там никога не би отишла. Отношението към нейния партньор в Ню Йорк означаваше за нея прекалено много. По-скоро би се отказала от своята работа, отколкото от женения мъж, заради когото се беше отказала от свой личен живот още преди тринадесет години.

Последните няколко седмици изтекоха наистина като вода и изведнъж дойде Коледа. Децата още преди отпътуването бяха

украсили коледно дръвче и бяха си разменили с баща си подаръци и чак след това отлетяха за Коледа при Сара. Когато след тяхното отпътуване Оливър се връщаше в празното жилище, изведнаж разбра, че това ще бъде първата му Коледа в самота, първата коледа без децата и без Сара. Ще бъде по-добре да не мисли за това и да се потопи в работата. Наистина има какво да свърши за тези четиринадесет дни, докато ги няма. На другия ден следобед за негово удивление на вратата на канцеларията му несмело почука една служителка.

— Господин Уотсън, Хари Бранстън смята, че би трябвало да видите това. — Момичето сложи на масата пред него покана, която Оливър само бегло погледна. Като приключи работа, я прочете задълбочено чак след няколко часа. Канеха го на Коледен прием, който организираше всяка година една телевизионна компания за своите звезди, служители, приятели и за големите рекламни фирми. Точно тази телевизионна компания беше един от най-важните клиенти на неговата агенция. Може би беше дипломатично да отиде там, въпреки че нямаше нито време, нито настроение. Сложи поканата настрана, за да реши по-късно според това как ще мине този ден. Поканата беше от четири дни и този петъчен следобед, когато я откри в купищата хартии на масата, изобщо нямаше ни най-малко настроение да посещава какъвто и да е прием. Не познаваше там жива душа и не можеше да си представи, че някой би забелязал, че точно той не е там. Отново сложи настрана поканата, когато като че ли чу гласа на Дафни, който го убеждаваше да отиде, точно това би му предложила Дафни, както за доброто име на агенцията, така и за да си придаде важност като нов шеф на лосанджелиския клон. — Добре... добре... — замърмори — вече тръгвам. — А след това се засмя при спомена за нея и на нейните вечери със спагети, които толкова му липсваха. Това беше най-лошата страна на неговото отпътуване за Лос Анжелос — нямаше тук никакви приятели. И със сигурност никого, когото може да сравни с Дафни.

Извика фирмената лимузина, която използваше толкова рядко, но беше практична за такива случаи. Шофьорът ще знае къде да го откара, а ще отпаднат и проблемите му с паркирането.

Приемът се състоя в огромен комплекс от ателиета, а когато лимузината стигна до площадката за външни снимки, охраната най-напред провери неговото име в списъка, преди да им разреши да

продължат. Все още се чувстваше като насън, или като че ли играе роля във филм, който не познава.

Две млади жени му показаха накъде трябва да отиде. Изведнаж се намери сред стотици празнично настроени хора, които пиеха шампанско в помещенията на ателието, напомнящо огромно хотелско фойе. Над Оливър стърчеше огромно коледно дърво и висшите чиновници на телевизионната компания посрещаха всеки гост. Оливър се чувстваше глупаво, като дете в ново училище, но никой не му обръщаше особено внимание. Тук-там се представи на някого и тайно си призна, че му направи впечатление, когато видя познати лица от нашумелите предавания, славни звезди, по които блестяха скъпоценности. Най-прекрасните жени и красиви мъже, така че изведнъж започна да съжалява, че там с него не е и Мели. Беше напълно луда на тая тема и страшно би се забавлявала. Видя дори и главния герой от любимото предаване на Сам, един луничав младеж, чиито плоски шегги Сам повтаряше до втръсване.

В момента, когато Оливър се завъртя, за да даде път на някакви хора, стъпи, без да иска на крака на някого зад себе си. Отскочи, а когато с извинение на устните се обърна назад, видя, че точно зад него стои най-красивата жена, която някога е виждал. Беше със съвършено лице, зелени очи и коси като излъскан мед.

— Извинете... аз... без да искам... — Осъзна, че вече я е виждал някъде, само че не си спомняше къде. Погледна го с усмивка, която откри съвършените ѝ зъби. Въпреки невероятната си външност, явно се чувстваше много добре в обикновени червени кожени панталони и черен пуловер. Имаше усмивка на малко жабче, а не на телевизионна звезда. Беше невероятно дребна и всичко по нея изглеждаше малко и съвършено. — Моля ви хиляди пъти за извинение — извиняваше се Оливър и отново ѝ стъпи с пълна тежест на крака в тази навалица. Отново само се засмя.

— Истинска лудница, а? Идвам тук всяка година и никога не спирам да се питам защо. Струва ми се, като че ли са ни извикали до отдела за заемане на роли и са казали: „Слушай, Джо, прати насам група хора, снимаме прием.“ След това са дали на всеки в ръката чаша с шампанско със забележката, че сега идват моменти на весела забава. — Отново се засмя при вида на това меле около тях, а след това погледна Оливър право в очите. Такава жена беше за Оливър напълно

необичайно явление. Имаше съвършено лице и безупречно подредени червени коси. Според Оливър обаче всеки в Лос Анжелос изглеждаше като по журнал благодарение на отличните дрехи и грим. Отделяха много време в грижи за своята външност, но тази девойка му изглеждаше с нещо различна.

— Може би не би трябвало да ви питам, но ми се иска да знам дали работите тук?

— Би могло така да се каже. Но вие вероятно не, нали? — Ако работеше там, добре би знаел коя е тя, но не му се сърдеше, че не знае. Дори в много отношения ѝ беше по-приятно.

— Работя в рекламна агенция. — Не искаше да се хвали пред нея, че я ръководи. — Едва преди няколко седмици се преместих тук от Ню Йорк. Това е напълно различен свят, но на мен ми харесва.

— Само почакайте известно време. Понякога тук е истинска лудница. Тук съм от десет години и въпреки това понякога се чувствам като Алиса в страната на чудесата. — Това чувство не му беше чуждо и на него и изведнаж се запита как ли изглежда без своята съвършено подредена прическа и умело нанесен трим.

— А откъде сте вие?

— От Небраска. — Засмя се. — Бихте ли повярвали на това!? Дойдох тук да следвам в Калифорнийския университет, за да стана звезда. Вкъщи всички все още си мислят, че съм луда, щом издържам тук. Понякога и аз си мисля същото, само че в този бранш работата на моменти така обхваща човека, че той напълно ѝ се отдава. — При тези думи очите ѝ възбудено светеха и на Оливър погледът ѝ му харесваше. Беше пълна с живот и радост и като че ли нищо от това наоколо не приемаше сериозно. Докато си говореха, пристъпи към нея някой и я помоли за автограф. Без церемонии тя му се подписа, поблагодари с усмивка и след това отново се обърна към Оли. В този миг Оливър беше раздвоен, защото си помисли, че може би трябва да я познава.

— Добре. Може би искате да си създам много тревоги утре. Да се мъча като грешен дявол да разбере коя сте. Защо не ми кажете направо, така и така може би изглеждам като игнорант и глупак, но главното е, че всичко ще е свършило. — Също ѝ се усмихна. — Коя сте всъщност?

— Червената шапчица, — дразнеше го. — Да си кажа честно, радвам се, че не ме познавате. Не ми харесва, че трябва да разваля това.

— Обещавам, че веднага щом ми кажете, ще го забравя.

— Добре. — Подаде му ръка и формално се подстави. — Аз съм Шарлот Симпсън. — Тя беше главната звезда на един от най-известните драматични сериали на този телевизионен канал, който се излъчваше всяка седмица в най-гледаното време. Заедно с нея в него играеше и един мъж-звезда, и тяхната публика беше около осемдесет милиона зрители.

— Боже господи... — Чувстваше се като истинско муле. Мели има да се блещи, когато разбере с кого се е запознал. — Възможно ли е?

— След като уредихме това, ще ми кажете ли кой сте вие? — Беше стиснал ръката ѝ, но не бе споменал името си. Не можете да повярва, че не я е познал. Никога не би му дошло наум, че е така малка, темпераментна и хубава. В този сериал винаги беше много сериозна, косите ѝ бяха сресани обикновено по друг начин, и така я запаше и се чувстваше истински глупак, докато накрая ѝ се представи.

— Не се сърдете. Но ми изкарахте напълно дъха. Аз съм Оливър Уотсън. За нас, татковците от източните провинции, Холивуд е прекалено шокиращ. Извинете ме, но не съм свикнал да се срещам всеки ден с филмова звезда, камо ли да ѝ ходя по краката.

— Не се притеснявайте от това. Когато беше тук за последен път моят баща, отиде до ателието право при Джоан Колинс и ѝ довери, че страшно му прилича на една учителка от неделното училище, която познава вкъщи в Небраска. Тогава за първи път я видях да изгуби дар слово. А когато минаваше край него, отгоре на всичко я плесна по задника.

— Може би и аз бих пробвал. Още повече че вие не ми приличате на учителка от неделното училище. — По-скоро на някое съседско момиченце. И то на много красиво момиченце. Беше наистина прекрасна и Оливър беше като хипнотизиран от нейните огненочервени коси. Заради кожата с цвят на сметана, считаше, че е естествено червенокоса.

— Никога не бих казала, че работите в рекламата. Изглеждате по-скоро като някой мой колега от нашата програма. — Смехът и издаваше, че се смее често. Добре се говореше с нея, защото се държеше естество, но и без афект, което не беше често срещано явление при така известните и успели хора.

— Едва ли.

— Между другото, защо всъщност сте дошли тук? — От тази бльсканица наоколо постоянно някой ѝ махаше, пращеше ѝ целувки, жестикулираше към нея, но тя продължаваше да бъде доволна от забавлението с Оли.

— Заради нашата агенция. Заболя един човек и ме пратиха на неговото място. Всичко беше много набързо, но накрая се получи добре. — А след това изведнаж прие много виновен вид. — Може би не би трябвало да ви задържам толкова, госпожице Симпсън? Сигурно искате да си поговорите с куп много по-важни хора, отколкото с някакъв рекламен агент.

— Защо, аз съм изпълнила своите задължения. Дойдох навреме, изпих чаша шампанско и целунах по челцето шефа на канала. Какво бихте искали още? Може би за тяхна радост да танцувам степ? Това ми е в длъжностната характеристика. Но сега не съм на работа. Приятно ми е да говоря с вас. Това е много по-приятно, отколкото плямпането с много от актьорските величия, които често са нервни, когато техните програми губят зрителския интерес. — Явно нищо такова не я заплашваше. Тази година се класира за номинациите за Еми, въпреки че накрая не спечели наградата. Оливър се чувстваше заради това още по-голям глупак, че не я е познал веднага. — А както сте правили в Лос Анжелос от времето, когато дойдохте тук, Оливър?

— Работех... работех... и пак работех... и се настанявах... и да си кажа правичката, не съм видял още нищо тук, освен дома и канцеларията си.

— Това не звучи кой знае колко весело. А били ли сте вече някъде на вечеря?

— Още не, само с децата. Отидохме до „Хард Рок Кафе“, където се чувствах стар като Магусалем и едва не ми се пукнаха тъпанчетата, но едва изкарах оттам децата.

Засмя се, защото и на нея самата там ѝ харесваше, въпреки че от друга страна имаше същите чувства като Оливър, най-вече за това, че там на практика не можеш да чуеш собствените си думи. Но украсата е сензационна и на нея най-много ѝ харесваше старата кола на Елвис Пресли, която сгърчеше там, едва не пробила покрива. Погледът към нея винаги като че ли я връщаше в детските ѝ години.

— Били ли сте вече в „Спаг“?

— За съжаление, не.

— Някога трябва да отидем там. — Това прозвуча като лосанджелиски вариант на познатото „някога трябва да идем заедно на обед“ и Оливър изобщо не прие нейните думи сериозно. След това с интерес го попита: — Колко са големи децата ви?

— Имам седемнадесетгодишна дъщеря, десетгодишен син и още един син на осемнадесет, който остана на Изток.

— Това трябва да е прекрасно, — усмихна му се с леко съжаление. Наистина ѝ харесваше. — А жена ви на колко е?

Погледна я право в очите. Трябваше да се засмее на прямотата, с която му зададе въпроса.

— На практика, на четиридесет и две, но ние сме разведени. — Или почти. Щеше да получи това дефинитивно на хартия чак след два месеца, но важното е, че вече сърцето му не е свързано с никакви вериги. След този негов отговор, Шарлот Симпсън широко му се усмихна.

— Наистина съм радостна да чуя това! Вече започвах да се тревожа. — Беше поласкан както от нейните думи, така и от щедрото ѝ внимание. Не беше, разбира се, сигурен дали е подходящ за такова внимание. Може би това е само нейната стеснителност, заради която не понася големите компании. — Значи децата ви са тук?

— Не, точно преди няколко дни отпътуваха на изток, за да прекарат коледните празници с майка си в Бостън.

— Не казахте ли, че сте живели в Ню Йорк? — учуди се тя. — А защо не са през празниците с вас?

— Защото са с мен през цялата година. Наистина живеехме в Ню Йорк. Но тя живее сега в Бостън. Напусна ни преди година и се върна в училището, и... — Погледна към нея и към холивудското общество наоколо, и изведнаж му се прииска да ѝ разкаже своята одисея, без да е сигурен, че изобщо я интересува. Въпреки това му изглеждаше добро момиче, а проявяваше и интерес. — Отиде си от нас... от мен, от децата... така че сега децата са при мен.

Погледна го изведнъж сериозно и тръсна от раменете си дългите рижи коси.

— Това е тъжна история и сигурно задълго ви е белязала.

— И аз бих казал така. Поне за определено време. Сега вече това е минало. Тя е щастлива. Ние се чувстваме отлично. Човек свиква с

всичко.

— Децата също?

Кимна.

— Чувстват се отлично. Мисля, че след този студен душ, вече ще могат да преодолеят всичко. Добре са, всички.

— А вие явно сте добър баща.

— Благодаря, мадам. — Леко ѝ се поклони и двамата тъкмо се смееха, когато към тях се приближи самият голям шеф на телевизионната компания, за да ги поздрави. Целуна Шарлот по двете бузи, а на Оливър стисна десница с думите, че го търси повече от час.

— Бих искал да ви представя на някои наши приятели, но виждам, че с дамата на моето сърце сте се запознали вече сам.

— Почти я смачках, веднага щом влязох, но тя в своето великодушие нито нареди да ме изхвърлят през вратата, нито ме даде под съд. Явно съм я осакатил така, че не може да се движи. Така че стоим тук и си говорим и аз ѝ досаждам с приказки за своите деца.

— Говорех с вас наистина с удоволствие, Оливър. — Когато шефът на нейната компания се засмя на това, тя прие обиден израз и след това се обърна към него малко сърдито. — Сега сигурно искаш да ми го отнемеш?

— Трябва. Но ще ти го върна обратно, ако искаш, — а след това се обърна към Оливър с думи на престорено предупреждение. — Внимавайте с нея, не понася филмови звезди, обича децата и кучетата и никога не забравя текста в своята роля. Такива жени не са за вярване, не мислите ли? А освен това е невъобразимо красива. Би трябвало да я видите в четири сутринта — на човек може да му се догади, че някой може и без грим да има такова ангелско личице.

— Остави това, Хауи! Точно ти пък знаеш как изглеждам сутрин! — Смееше се и Оливър също се забавляваше. Явно не беше развалил никаква шега. Наистина с голяма радост би я видял в четири часа сутринта, без значение дали с грим, или без него. — Лъже като циганин. Аз деца и кучета не понасям. — Но не изглеждаше така, когато заедно говореха за децата му.

— Така, Шърли, сега отиди да си играеш, а през това време аз ще разведа Оливър наоколо. След миг ще ти го върна обратно. — Но когато се отдалечиха от нея, за голямо съжаление на Оливър, „Хауи“ го представи може би на всеки, който означаваше нещо в ателиетата, така

че на мястото, където я напусна, Оливър се върна чак след час. Естествено я нямаше там. Не се беше надявал, че ще го чака... поне не напълно... въпреки че много би го зарадвало. Когато тихо излизаше, за да потърси своята лимузина, видя я, за свое голямо учудване, как в далечината влиза в червен Мерцедес. Косите ѝ бяха сплетени на две плитки, лицето отгримирано и носеше старо черно кожено палто. Махна ѝ. Забеляза го и също му махна, а след това като че ли колебливо изчака един миг, дали ще се отпрати към нея. Побърза към нея, за да потвърди колко голяма радост му е доставила срещата с нея. Усмихна му се, когато идваше към нея.

— Вкъщи ли отивате вече? — Усмихнато потвърди и в този миг изглеждаше като момиченце. Много хубаво момиченце, ако можеше да вярва на очите си.

— Имам две свободни седмици, целите празници. От тази вечер имаме пауза. А вие? Изпълнихте ли вече там служебните си задължения? — усмихна му се непринудено и той кимна.

С удоволствие би я поканил на вечеря, но някак си не посмя. След това се попита защо ли пък не, нищо по-лошо не може да му се случи с Шарлот Симпсън, освен да откаже.

— Вечеряли ли сте вече?

Завъртя глава и лицето ѝ се озари:

— Не искате ли да идем на пица в „Спаг“? Не гарантирам за това, че там ще намерим място, но поне можем да опитаме. Обикновено там е доста пълно. — Това, разбира се, беше много слаб израз. Обикновено там хората чакаха до премала, глава до глава, за изключителните вкусотиини на Волфганг Пук, но също така поне за бегъл поглед върху различните звезди, които ходеха често там.

— С удоволствие. — Прие възторжен израз и се огледа през рамо за своята лимузина. — Мога ли да ви откарам, или трябва да карам след вас?

— А какво ще стане, ако тръгнете веднага с мен?

— Ако това не ви притеснява. — Определено така беше най-просто.

Отново му се усмихна мило. Харесваше ѝ израза на неговите очи и маниера му на говорене. Също ѝ харесваше колко естествено, разсъдливо, но същевременно самоуверено се държи. Изглежда стабилен човек.

— Естествено, че не.

Бързо освободи шофьора, като че ли се страхуваше тя да не се отметне, и се шмугна на предната седалка до нея. Изведнаж се обърна към него.

— Имам още по-добра идея. При „Спаг“ понякога е страшно шумно. Знам и един друг италиански ресторант на Мелроуз: казва се „Кианти“. Там в полумрака никой няма да ни познае. Можем оттук да телефонираме дали имат свободни места. Показа му малкия червен телефон, закачен на таблото и докато с едната ръка набираше номера, а с другата палеше колата, той с интерес я наблюдаваше. — Нещо не е наред ли?

— Не. Само не успявам да се начудя.

— Вижте, — усмихна се. — Всичко това е доста различно от Линкълн в Небраска.

От ресторанта отговориха при първото позвъняване, че с удоволствие ще запазят маса за госпожица Симпсън. Шарлот не би могла да направи по-добър избор. Това бе малка гостилничка с интимен полумрак, без каквито и да е „нововъведени измишльотини“. Изглеждаше точно като старите италиански ресторанти и според менюто храната изглеждаше също отлична. Едва бяха седнали удобно на пейката един до друг, когато дойде обекелнерът за поръчката. Оливър още не можеше да дойде на себе си — вечеря с Шарлот Симпсън, със славната Шарлот Симпсън. Но това е все пак Холивуд, нали? За миг като светкавица блесна в главата му споменът за Мейгън в Ню Йорк. Това е нещо съвсем друго. С нея това беше прекалено интелектуално луда и декадентна игра, докато всичко сега преминава некомплицирано. Но явно Шарлот е такава. Нейното държане е самата простота.

— Това беше чудесна идея. — Оливър изглеждаше доволен и двамата се нахвърлиха направо на солетите. Умираха от глад.

— Странно чувство е да не трябва на следващия ден в четири часа да се отива на работа. Това понякога много обърква светския живот на човека. В повечето случаи съм така уморена, че вечерта никой не би ме измъкнал от къщи и гледам право към леглото. Едва се изкъпвам, мушвам се в ъгъла с ролята за следващия ден в ръце и в девет изгасвам и вече сънувам.

— А как е с всички тези пищни холивудски вечеринки?

— Те са добри само за ненормалници. Освен, когато не става дума за въпрос на чест, като тази вечер. Всички останали не ми липсват. Но да не отидеш на нещо като днешното е опасно. Човек би могъл излишно да настрои някого от телевизионната компания срещу себе си.

— Вече съм чувал нещо такова. Наистина ли е толкова напрегнато?

— Понякога, когато популярността на някого пада. Това е неблагодарна професия. — Засмя се. — Но аз я боготворя. Боготворя всичката тази възбуда, тежката работа, сложното овладяване на трудни роли. Съществуват и някои други неща, на които бих дала предимство, но това е неоценим опит. — Играеше в тази програма вече две години.

— На какво бихте дали предимство?

— Мислите професионално? — Интересен въпрос. — Вероятно на Шекспир. В университета играех доста широк репертоар, когато не можех да намеря никаква друга работа. Обичам живия театър. За неговата взискателност, всеки път човек трябва да даде от себе си максимума и трябва да запомни всяка думичка от своята роля и вечер след вечер правилно да я изиграва. Мисля, че за свой най-голям успех бих сметнала роля на Бродуей.

С разбиране кимна. Това сигурно би бил върхът на нейната артистична кариера, но и днешната ѝ работа също има своя стойност. Много ѝ се възхищаваше заради нея. Това е по-тежка работа, отколкото изглежда отстрани. Това вече разбра.

— Играли ли сте във филми?

— В един. — Засмя се. — Но изглеждаше катастрофално. Единственият човек, който беше гледал филма и му беше харесал, беше моята баба в Небраска.

Двамата се засмяха, но вече им носеха вечерята. Докато вечеряха, постоянно имаха за какво да си говорят, за професията, за неговите деца, за сложността на работата им и за неговите чувства, когато изведнаж се намери начело на лосанджелиския клон.

— Такава реклама трябва да е доста трудна. Достатъчно е един път да сгрешите с цената и губите клиент — Беше чувала години да се разправят всякакви страшни историйки, но той ѝ изглеждаше невероятно спокоен, като че ли не работеше в постоянен стрес.

— Това, което правите вие, е вероятно доста близко. И на вас не ви остава голям избор.

— Тогава човек се нуждае и от нещо друго, за да може да се издигне над такива ситуации. Нуждае се да притежава в живота нещо, което цени.

— А какво би трябвало да бъде това?

Отговори без колебание.

— Мъж, брак и деца. Хора, които човек обича, а също се нуждае и да прави още нещо друго, защото всичките тези програми, автографи и бъркотия вземат своето и човек трябва дяволски да внимава, за да не го съсипят. — Това беше много мъдър възглед за нейната работа и Оливър я уважаваше заради него, но едновременно с това нейните думи поставяха много въпроси.

— Не премълчавате ли нещо, госпожице Симпсън? Трябва ли да очаквам тук всеки момент да се появи вашият мъж и да ми разбие носа? — Засмя се на тази мисъл и завъртя глава, но не се откъсна от своите спагети.

— За съжаление, не. Преди много години бях омъжена, когато бях на двадесет и една. Но скоро след завършването на университета всичко приключи.

— Какво се случи?

— Нищо необичайно. Той беше актьор и изведнаж от нищо умря. А от тези времена не съм срещнала никого, за когото бих желала да се омъжа. В този бранш човек не среща много хора, с които би искал да покара целия си живот. — Няколко години беше живяла с един продуцент, но това не доведе до никъде. А дълго след това не беше ходила с никого за дълго. Когато ходеше с някого, то бе с такъв, който не беше от нейния свят. — Може би прекалено избирам. Майка казва, че вече всичко съм пропуснала. — Погледна го сериозно, но очите и дяволито светеха. — Следващия месец ще навърша тридесет и четири. Може би съм вече стара за съпружески живот.

Трябваше да се разсмее сърдечно на нейната забележка. Изглеждаше на двадесет.

— Това не бих могъл да кажа със сигурност, или може би така се чувствате?

— Който е на повече от двадесет и пет, е отписан. На тридесет човек си прави първата пластична операция, на тридесет и пет —

втората и най-малко една на клепачите. А може и две. На четиридесет всичко е свършено. Затова казвам, че човек трябва да има в живота и нещо друго. — Докато я слушаше, струваше му се, че говори с искрено убеждение.

— А нещо друго, освен съпруг и деца?

— Нещо, към което човек се привързва с душата си. Много време посветих на доброволна работа с недъгави деца. Но напоследък нямам много време за това.

— А не бихте ли искали да се посветите на моите?

— А какви са? — В нейния глас се чувстваше впечатляващ интерес. Човек трудно би могъл да повярва, че това е преуспяла и толкова известна жена. Много му харесваше нейната естественост и реализъм. Досега от това, което видя, не бе намерил нито едно петънце. Даже вече не забелязваше каква красавица е тя. В сравнение с останалите ѝ предимства, нейната външност не изглеждаше вече толкова важна. Много повече го привличаше нейният чуден вътрешен мир. Точно за това си мислеше, когато се опита да отговори на нейния въпрос какви са неговите деца.

— Мели е интелигентно момиче, с чувство за отговорност, и страстно мечтае да стане актриса. Поне в този момент си го мисли. Кой знае какво ще ѝ хрумне по-късно. Но иска да следва в университета актьорско майсторство. Сега е в предпоследния клас на средното училище. Висока е, светла и мила. Мисля, че ще ви хареса. — Изведнаж прие за съвсем естествено, че ще се срещнат с Мели, въпреки че за миг се усъмни дали може да си позволи да смята нещо толкова за естествено. Когато Шарлот прие това, без окото ѝ да мигне, продължи: — Сам е сладко десетгодишно момче, което е навсякъде. Може да завърти всекиго около пръста си. — А след това ѝ разказа за Бенджамин, за Сандра и за тяхното бебе.

— Това явно е било тежък удар. А и за него явно е непосилен товар.

— Точно така е. Но е решен да направи това, което смята за правилно, дори ако това би го убило. Изглежда, че не обича момичето, но е луд по сина си.

— Така че вие сте вече дядо. — Погледна го с игрив поглед. Очите ѝ бяха също така зелени като неговите, само че досега нито един

от тях не бе забелязал това. — С това не се похвалихте, когато се запознавахме. — Оли се засмя на интонацията ѝ.

— Ще бъде ли сметнато това за голяма вина?

— Бих казала. Само почакайте, докато се издам вкъщи, че ходя на срещи с един дядо. Ще полудеят от това, което правя. — Изглеждаше, че има много близки отношения със своите роднини, а това се харесваше на Оливър. Дори се разприказва и за своя баща и Маргарет.

— Ще дойдат през януари да видят децата. Никоя по-добра от Маргарет не би могъл да срещне баща ми, въпреки че отначало не мислех така. Страшно ме изненада, че се жени за нея толкова скоро след смъртта на майка ми.

— Смешно е, че когато става дума за нашите родители, оставаме винаги деца, а изобщо няма значение на колко сме в действителност. Не ни ли се струна така?

— Струва ми се. Най-напред не можех дори да спомена името ѝ. Но баща ми през последните си години има право и на малко щастие.

— Може да доживее до дълбока старост — засмя се.

— Аз също се надявам, че ще доживее.

— С радост бих се запознала с тях — каза тихо.

След вечерята още известно време си говориха на кафето. Когато се отправиха обратно към нейната кола, спряха ги по пътя двама души с молба за автограф. Но това явно не ѝ пречеше. Беше приятелски ласкава и почти благодарна. Оливър се учуди на това, когато дойдоха до колата и тя го погледна със сериозен израз в широка отворените зелени очи.

— В тази професия човек не трябва нито за миг да забравя, че точно от тези хора зависи дали ще бъде там, където е. Без тях е нула. А аз никога не забравям за това. — Най-хубавото беше, че славата не я е опиянила. Беше невероятно скромна, дори плаха.

— Благодаря, че дойдохте с мен днес на вечеря.

— Чувствах се отлично, Оливър. — Нейните думи прозвучаха искрено.

Откара до дома му в Бел Еър. Когато спря пред къщата, Оливър след кратко колебание дали може да я покани вътре, накрая реши, че ще опита. Шарлот се извини, че е страшно уморена. А след това изведнъж ѝ дойде идея.

— Какво ще правите тук през празниците докато децата ги няма?

— Нищо особено. Бих искал да придвижа малко работата в канцеларията. Това ще бъде моята първа Коледа без тях.

— Обикновено и аз пътувам към къщи. Но тази година няма да мога. Следващата седмица ще снимаме някаква реклама и освен това исках да науча следващата роля. Сега за нас пише нов човек, бихте ли искали да излезете някъде в неделя? — Ставаше дума точно за Бъдни вечер, за което досега не беше се замислял. За това не отказа на нейното много привлекателно предложение.

— Би било чудесно. Бихме могли тук у нас да обядваме. — Агнес остана вкъщи, въпреки че децата отпътуваха, но Шарлот имаше по-добра идея.

— Какво бихте казали да приготвя заек? Такъв истински, домашен. Това ще ви зарадва ли?

— Страшно.

— След това бихме могли да отидем до църквата. А на първия ден от Коледа обикновено ходя при едни приятели. Не бихте ли искали да ми правите компания и там?

— Би било чудесно, Шарлот. Напълно сигурна ли сте, че нямате никаква по-добра програма? Не искам да ви досаждам. Чувствам се напълно добре, наистина. — Напълно добре, но доста тъжен.

— Нямам — отговори с усмивка. — Наистина бих се почувствала излъгана, ако не дойдете. Коледа означава много за мен и я прекарвам с радост с хора, на които държа. Не понасям изкуствени коледни дръвчета, напръскани с варак и други подобни глупости, тези типични холивудски коледни забавления.

— Добре, с удоволствие приемам. В колко?

— Елате в пет. Ще вечеряме в седем и в полунощ ще отидем в църквата. — Надраска му адреса и той излезе от колата като омаян. Шарлот с повторна благодарност и махване, отпътува. Дълго време стоя там и гледа как червената ѝ количка изчезва зад хълма и се питаше сам себе си дали всичко това е реалност. Дали всичко действително се е случило. А Коледата с нея ще бъде като сън.

Очакваше го в бял всекидневен халат. Жилището ѝ беше прекрасно украсено. Беше на Холивудските хълмове, на улица „Спринг Оук Драйв“. Със своята уютност напомняше стара ферма. Шарлот със смях призна, че това вероятно е спомен от Небраска. Подът беше от

дялани дъски, таванът — с гредоред, и на всички стени на стаята — огромни камини, пред които бяха поставени грамадни тапицирани канапета. В кухнята, която по размер не отстъпваше на всекидневната, имаше друга камина и удобна маса, сервирана за двама. В ъгъла искрящо светеше коледно дръвче. На етаж Шарлот имаше две хубави спални, едната от тях, тапицирана в розово на цветя, явно беше нейната. В другата стая, във весело жълто, отсядаха нейните родители, когато я посещаваха, което за нейно съжаление не се случваше често. Този дом нямаше в себе си нито частица от рафинираността на покривното жилище на Мейгън в Ню Йорк, но беше много по-уютно и Оливър остана възхитен.

Шарлот сложи да се охлажда бутилка бяло вино за Оливър, а заекът бавно се печеше във фурната. Беше направила пюре от кестени, картофена салата, батати, зелен грах, желе от боровинки и много гарнитурни. Когато седнаха да се хранят, беше като кралско угощение. Със своята простота му напомняше Коледите, които празнуваха вкъщи със Сара или по-рано с родителите му. Мислеше, че ще прекара в канцеларията със сандвич с кайма или ще се спре по пътя за вкъщи до Хамбургеровата кула. На нещо такова не беше се надявал и в сънищата си, още повече с Шарлот Симпсън. Падна му от небето като божи дар. Когато седнаха около масата, сложи отгоре малък подарък за нея. Беше така благодарен за тази покана, че искаше да ѝ подари за Коледа нещо хубаво. И така предния ден спря в един от магазините на Картие, откъдето ѝ купи семпло златно колие. Беше много впечатлена от това и за миг се смути, защото самата тя нямаше никакъв подарък за него.

— Нима всичко това не е достатъчен подарък, глупаче? Това е коледна вечеря като от приказките. — Изглеждаше доволно, че означава толкова за него. След това си говореха и се смееха, а след вечеря Оливър се обади по телефона със своята кредитна карта на децата при Сара. Беше чудно да говори с тях от разстояние, но изглеждаше, че децата се забавляват отлично. Чуваше се само смях и пищене, докато си подаваха телефонната слушалка. Дори разговор със Сара не можеше да развали настроението на Оливър, пожела ѝ всичко най-добро и веднага затвори. Обади се и на баща си, който изглеждаше много по-щастлив, отколкото в последно време. Не беше за вярване, че само от година ги бе напуснала Сара. Оливър се разприказва за това и пред Шарлот. С нея изобщо се говореше леко. Като десерт Шарлот

беше изпекла ябълков кейк със захаросани плодове, стафиди и орехи, на който беше натрупала конячен крем и сметана.

— Още ли ви е мъчно за нея, Оливър? — попита го докато седяха под прозореца с красив изглед и дояждаха вкуснотиите от Бъдни вечер.

Когато завъртя глава, беше честен.

— Вече не. Вече ми се струва невероятен и самият спомен за това, че съм бил женен за нея. Сега ми изглежда като напълно чужд човек и вероятно е такъв. Но в началото трудно се преживяваше. Наистина си мислех, че ще полудея. Но трябваше да се държа заради децата. Те ми запазиха здравия разум. — Потвърди, защото добре го разбираше. Казваше си, че за него децата за дар божи. — Най-вероятно никога със Сара не сме мечтали за едни и същи неща и аз през всичките тези години се мъчех да игнорирам това. Но тя никога не забрави своите мечти.

— Чудно е, че такава издръжливост понякога може да бъде добра черта, а друг път пък лоша, не мислите ли?

— Мисля, че в нейния случай бракът е бил голяма грешка, но се радвам, че се случи така, защото иначе нямаше да имаме нашите деца.

— Те са най-важното нещо на света за вас, Оливър, права съм нали?

— Да — призна. — Възможно е, че чак прекалено. През последната година не съм посветил много време сам на себе си. — Като не се смята Мейгън, тази временна лудост, този месец на пълно, естествено и прекрасно буйство.

— Може би се нуждаете от време, за да премислите всичко и да решите какво искате сега.

— Най-вероятно. Не съм съвсем сигурен, че съм разбрал това, но може би засега и не трябва. — Усмиваше ѝ се, докато му наливаше чашка отлично горещо кафе. Беше преял до пръсване и точно така трябваше да бъде в нощта на Бъдни вечер. Беше щастлив и подут и прекрасно се забавляваше с тази жена. Беше като че ли сътворена за него, с изключение на това, че тя беше Шарлот Симпсън.

— А вие? — обърна се към нея с въпрос. — Знаете ли какво искате от живота?

Усмихна му се.

— Наистина бих се радвала, ако ми казвате Шърли. Така ме наричат всички мои най-близки приятели. — Беше стъписващо, че го приема за такъв, но трябваше да признае, че не му беше противно. — Винаги премислям за това в края на годината... къде отивам... къде бих искала да стигна през следващата година и какво бих искала да правя. Може би същото, каквото досега, поне толкова дълго, колкото е възможно. — И двамата знаеха, че има предвид своята телевизионна програма. — А иначе каквото се появи и което ми се струва правилно. Имам своите сънища като всеки човек, но много вече ми се изпълниха. — Явно беше напълно доволни от своя живот. Не ламтеше за нищо, нито мечтаеше за нещо друго извън това, което вече имаше. — С голямо удоволствие бих се омъжила и бих имала деца, но ако това не ми е съдено, може би така трябва да бъде. Човек не трябва да се отчайва от нещо такова, защото винаги става само това, което трябва да стане. — Беше учудващо разсъдлива и страшно уравновесена.

Помогна ѝ да почистят и в десет часа си сипаха по още една чашка кафе. Малко преди полунощ я откара до Бевърли Хилс до църквата на Добрия пастир, където седяха по време на полунощната литургия близо един до друг. Всичко беше точно така, както трябваше да бъде. Накрая при празничното осветление, миризмата на кадилниците и дръвчетата, пяха всички заедно коледни песни. Излязоха навън чак в един и половина и Оливър имаше щастливото и топло чувство на съвършенство, когато бавно я откарваше вкъщи. Толкова силно, че дори не му беше тъжно за децата.

Когато се върнаха у тях, искаше само да я свали пред къщата, но тя спря върху него изпитателен поглед.

— Може би ще ви бъде много чудно, Оливър, но страшно тъжно ми е, когато трябва на Бъдни вечер да се върна вкъщи сама. Не бихте ли искали да останете тук, в моята гостна стая? — Запознаха се едва преди два дни. Бяха прекарвали заедно само Бъдни вечер и сега тя го кани вкъщи като свой гост. При това в нея не личи нито следа от сладострастие, както това беше с Мейгън, само любезност, топлина и респект. Изведнаж повече от всичко на света на Оливър се прииска да остане. Желаше да остане с нея не само тази вечер, седмица и година, а може би цял живот.

— С искрена радост, Шърли. — Наклони се към нея, за да я целуне срамежливо и нежно. След това се хванаха за ръце и се

отправиха към нейния дом, където на горния етаж Шарлот му постла леглото. Неговата стая имаше и собствена баня, в която Шарлот поддържаше за своите приятели, които приспиваха при нея, пижама и халат. За Оливър се погрижи като нежна майка, докато накрая го остави сам и му пожела още веднъж с топла усмивка „Честита Коледа“. Дълго се въртя в леглото на нейната гостна стая, мислеше непрестанно и само за нея и много му се искаше да иде при нея, но знаеше, че не би било почтено да се възползва от нейното гостоприемство. Така че лежеше там и се чувстваше като дете, на което му се иска да се мушне в леглото на майка си, но заедно с това се срамува.

Едва се събуди на другия ден и до носа му достигна миризмата на понички, колбаси и горещо кафе. Изми си зъбите с новата четка, която беше приготвена там, обръсна се и изтича, облечен в халата, долу любопитен, какво готви там Шарлот всъщност.

— Весела Коледа, Оливър! — извика, когато го видя на кухненската врата, откъдето с усмивка я наблюдаваше колко бързо се върти из кухнята, за да подготви навреме разкошна закуска. Там беше всичко, което още преди това така хубаво миришеше, а освен това сланина, яйца, прясно изстискан портокалов сок и кафе.

— Весела Коледа, Шърли. Никога няма да ме изкарате оттук, ако ме угоявате така. Тук е като в съвършен хотел.

Усмихна му се щастливо.

— Наистина съм щастлива, че ви харесва при нас, господине.

Неволно се наведе, за да я целуне. Този път това беше много погореща целувка, отколкото тази, на която се бе решил миналата вечер. Когато накрая тя се откъсна от него, двамата едва си поемаха дъх.

— Не, Оливър, това е прекалено силно пожелаване на добро утро.

— Само за да се изравни с качеството на закуската. — Бодна си два пъти от яйцата и отново я стисна в прегръдките си. Изведнаж вече не можеше да стои далеч от нея. Беше като в приказките. Боеше се, че може би ще изчезне от очите му, ако не я държи.

— Дръжте се възпитано, Оливър, — караше му се с усмивка, — и дояжте закуската.

— Не съм сигурен, кое повече ме привлича, — усмихна се изведнаж като дете в магазин за играчки преди Коледа, — дали тази

закуска, или вие. — А след това я погледна и широко се засмя. — В този момент преднината е ваша.

— Укротете се, защото иначе Дядо Коледа нищо няма да ви донесе. И дояжте това.

— Както наредите, уважаема. — В действителност все още си мислеше, че Дядо Коледа иде му донесе като подарък нея. Шефът на нейния телевизионен канал имаше право, сутрин изглеждаше наистина сензационно без ни най-малка следа от грим, с чисто и свежо лице и коси, опънати назад.

Когато закусиха, Шарлот излезе за кратко и се върна с малка синя кадифена кутийка, която го сложи до него. Спомни си за нея късно миналата вечер, когато се върнаха от църквата, а сега радостно го наблюдаваше как я отваря. В нея беше прекрасен старинен джобен часовник с елегантно прост циферблат с римски цифри. Гледаше го с ням ужас.

— Принадлежеше на дядо ми, Оли... харесва ли ви?

— Прекрасен е! Но въпреки всичко не можете да ми правите такъв подарък!

Та нали едва се познават. А ако е някакъв гадняр и мошеник, или ако повече никога не го види. Не му изглеждаше правилно. Когато искаше да ѝ върне часовника, отказа да го приеме.

— Искам да го носите вие. Вие сте съвършено изключителен човек и за мен беше много изключителна и тази Коледа. Разказвах ви, че всяка година пътувам за Коледа къщи, но тази година не можах. От всички хора, които познавам тук, не ми се искаше с никого да прекарам Коледа, с изключение на вас... а това вече говори само по себе си... и това е за вас... оставете си го... и не забравяйте тази Коледа.

Сълзите го пареха в очите, когато я погледна, за да ѝ благодари, но вместо това я притисна към себе си и я целуна този път с още по-голям жар. Имаше вкус на портокалов сок и понички и миришеше на лавандула и виолетки. С най-голяма радост би я държал така до края на света.

— Луд съм по теб, Шърли, — прошепна. — Мислиш ли, че е нормално, след като се познаваме само от три дни?... Всъщност, извинявай — вече от четири. — Запознаха се в четвъртък, а днес вече бе понеделник.

— Не, — отговори с шепот, — и съм до смърт уплашена от това... но изпитвам същите чувства и това много ми харесва.

— Какво ще стане като се държим като две пощръклели деца? Едва се запознахме и аз се влюбих в тебе. В тебе, в такава славна телевизионна звезда, по дяволите, какво правиш с мен? Какво трябва да мисля за това?

— Не знам. — Изглеждаше замислена и малко натъжена. — Само това, че моята роля в телевизията няма изобщо нищо общо с това. Това знам със сигурност. Мисля, че сме само двама души, които са се срещнали в подходящия момент. За голямо щастие.

— Наистина ли мислиш, че е това? — Или може би беше нещо повече? Беше ли това съдба? Предопределеност? Или това беше само страст и мечта да не бъдеш самотен? Но нека бъде каквото и да е, прекрасно е и могат за това поне да говорят заедно като за своя лична тайна.

— Не би ли искала да дойдеш с мен вкъщи, за да се преоблека? — попита я усмихнато.

Възторжено кимна. Та нали е първия ден на Коледа и ще отидат заедно при нейните приятели. След това отново ще му приготви вечеря. Би желала това да продължава винаги, без промени и никога да не свършва, а Оли желаше същото. Би желал да бъде само с нея и така чакаше докато се облече, а след това я откара до своя дом в Бел Еър. Агнес беше отпътувала за уикенда и той разведе Шарлот из дома, показа ѝ стаите на децата и купищата фотографии, които бяха донесли от Ню Йорк. Докато седяха един до друг и ги разглеждаха една след друга цели часове и Оли ѝ обясняваше при това кое какво е и кой кой е, самите те бяха като две деца.

— Имаш прекрасни деца, Оливър.

— Ти също си прекрасна, — зашепна с дрезгав глас и отново я целуна. Не знаеше колко дълго още може да се сдържа. Толкова мечтаеше за нея, та нали бе така прекрасна, докато само седеше на кушетката до него. — Не искаш ли да отидем за малко в басейна?

Беше хубав ден, слънчев и топъл, а когато я изведе извън дома, може би ще успее да се въздържи да не се хвърли върху ѝ. Искаше да се овладее и да изчака, докато и двамата бъдат сигурни, че действат правилно. След това лежаха един до друг под слънцето и дълго време само си говореха. Явно имаха постоянно за какво да си говорят, та

нали толкова много искаха да научат един за друг, толкова много да си обяснят и толкова много да разберат.

Следобед се обади и Бенджамин, и Шарлот слушаше разговора им с нежна усмивка. Бебето е наред, Сандра е някъде навън. В дома им сега се чувстват отлично. С радост биха го видели отново и не, нищо особено не се е случило. Шарлот отново се засмя, когато Оливър затвори.

— Ти напълно си полудял по своето момче, нали?

— Да — засмя се мрачно. — Само бих искал да се оправи от тази ужасна каша и да се отпрати насам, за да мога да го контролирам. А също така и да го принудя да се върне в училище. Губи време с това момиче и на неговите години това е престъпление.

— Дай му шанс. Той ще реши всичко сам за себе си с времето. Както в края на краищата ние всички. — А след това допълнително се сети да го попита. — Май че не искат да се женят, какво ще кажеш?

— Не, мисля, че не. — С въздишка я прегърна с една ръка и след това се отправиха на посещение при нейните приятели. Това бяха двама режисьори, които бяха заснели няколко интересни неща и имаха неколцина много мили приятели. Бяха поканени както разни величия, така и куп анонимни хора, и всички се държаха просто и искрено и явно никой не се учуди, че вижда Шарлот с Оливър. Обратно, старая се Оливър да се чувства като вкъщи, а той се забавляваше отлично. Задържаха се там по-дълго, отколкото предполагаха и чак в девет часа се върнаха в Бел Еър с идеята да поплуват в неговия басейн. Не бяха вечеряли, но и двамата бяха още сити от закуската и обедата и от всички тези вкуснотии, които бяха опитали при нейните приятели.

Оливър даде на Шарлот един от банските на Мели и отиде да се преоблече. Когато се върна, Шарлот беше вече в басейна и обикаляше около него с изчистени движения, докато доплува до края му.

— Плуваш отлично. Има ли изобщо нещо, което не умееш?

— Разбира се. Много неща. — Усмихна му се отдолу нагоре. — Плувам главно заради движението, поддържа ме в кондиция.

Определено много добре ѝ се отразяваше. Беше възхитен от нейната фигура, когато излезе от водата, за да скочи от трамплина. Имаше идеални пропорции и прекрасно оформени крака. Беше просто невероятно прекрасно момиче, дали мокра, или суха, сутрин или вечер, по което и да е време на деня, винаги, навсякъде, и той желаше да я

получи точно сега и тук при своя басейн и знаеше при това, че не може да ѝ стори това. Та нали се познават отскоро и тя в много отношения е старомодна. Гмурна се и отново се показа недалеч от мястото, където плуваше той, за да си поеме въздух.

— Няма ли да се състезаваме? — шегуваше се с него и той се усмихна. Някога беше капитан на плувния отбор и въпреки че това беше преди много години, тя не беше за него равностоен партньор. Притисна ръцете ѝ и я опря на края на басейна, за да я целуне. — Горедолу те бива.

— За какво всъщност говориш, скъпа? — дразнеше я.

— Като сме отворили дума за това, и за двете. — И отново се гмурна под водата и преплува чак до другия край на басейна като риба. Изведнаж вече не можеше да се овладява и се втурна след нея. Хвана я с ръце през кръста, а когато двамата заедно изплуваха, за да поемат въздух, притисна я към себе си, а Шърли го прегърна около врата и отново го целуна.

— Да знаеш, не знам дали все още мога да се сдържам. — Искаше да бъде възможно най-честен към нея още от самото начало.

— А аз не знам, дали искам това от теб, Оли.

А след това го целуна всеотдайно и го овладя непреодолимо желание, докато бавно ѝ сваляше банския и минаваше с ръка по прекрасното ѝ тяло. Дишаха заедно в съвършен ритъм, а така и се движеха, докато и тя му свали банския, галейки го с ръце.

— Боже мой... — въздишаше, докато чувстваше върху себе си нейните докосвания. — Колко те обичам, Шарлот... — Беше смутен от думите си, но ги изрече. Обичаше я за нейния начин на мислене, за нейната чувственост и заради това, колко приятно му беше да я докосва. Нежно галеше с пръсти между краката ѝ, а след това доплуваха бавно до стъпалата, изгарящи от желание. Там го целуваше, докато внимателно се опря и влезе в нея, а когато пък се изви на дъга, движеше се в топлата вода, която ги обгръщаше, в съвършен ритъм с неговото тяло, беше нежно и красиво като че ли бяха двама души, които са се срещнали във времето и в пространството и там се възнасяха така дълго, доколкото беше възможно, докато накрая Оливър неовладимо затрепери и тя се притисна към него още по-силно и също се взриви. А когато отново отвори очи и го погледна, започна да го целува и му говореше всички ония думички, които бе желал да чуе от

нея от мига, в който се запознаха. Изглеждаше лудост, но същевременно знаеше, че и за двамата това е действителност.

— Оли, — зашептя във влажния нощен въздух, — аз те обичам.

Оливър нежно я загъна в хавлията и я отведе от басейна в своята стая. Шепнеха си в неговото легло дълго през нощта, кикотеха се като две деца и си доверяваха своите тайни и сънища. А когато отново започна да се люби с нея, и на двамата им беше ясно, че това е то. За първи път в живота си двамата бяха точно там, където искаха, с точния партньор и в точния момент, просто всичко беше точно така, както трябваше да бъде.

— Всичко е като в сън, нали? — прошепна още, докато заспиваха, блажени като деца.

— Весела Коледа, Шърли, — отговори ѝ Оливър с шепот, с ръка около кръста ѝ и лице, притиснато към врата ѝ. По-хубава Коледа още никога не беше преживявал и по-добра никога нямаше да пожелае. И ако това беше сън, то Оливър само се надяваше, че никога няма да се събуди.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Децата се върнаха след две седмици от Бостън. Докато Оливър вървеше срещу тях, чувстваше се щастлив, свободен и греещ от своята любов към Шарлот. Беше му мъчно за тях както винаги, когато ги нямаше, но този път имаше и без тях свой собствен живот, така че тези няколко дни изтекоха като вода. Малко беше нервен, дали няма да видят в него след своето връщане някаква промяна, и само се надяваше, че Шарлот ще им хареса. Имаше вече горчивия опит, когато неговата любов погребва неразбирателството между любимата жена и децата му. Само при мисълта за това как всичко свърши, когато представи Мейгън на своите деца, потрепери. Само че този път с Шарлот преживяваше нещо съвсем различно. Беше ласкава и нежна, мила и забавна. Интересуваше се от това, да не нарани неговите чувства и за разлика от Мейгън, безкрайно се радваше, че ще се срещне и ще се сприятели с неговите деца.

Сам се хвърли в прегръдките му едва слизайки от самолета, а веднага след него се втурна с весела усмивка Мели, хубаво загоряла от ските. Сара ги беше взела на новогодишния уикенд за няколко дни да покарат ски в Ню Хемпшир.

— Оле, колко добре изглеждате! — Чувстваха се добре и Мели спокойно сподели в колата по пътя за вкъщи, че майка им вече постепенно се възстановява след загубата на Жан-Пиер. Сара се беше хвърлила с пълни сили в новия си роман, който искаше да посвети точно на Жан-Пиер. Оливър попита дали тя си има някой друг. В действителност даже не искаше да знае, защото чувстваше, че сега вече това е само работа на Сара, а не негова.

— Така че, татко... — Сам се притисна към него в колата. — Тъжно ли ти беше за нас?

— Искан ли питане, младежо. Вкъщи без нас двамата беше като след погребение. — Но сега с Шарлот определено невинаги, засмя се вътрешно...

— Без вас ми беше тук страшно тъжно. — Засмя се над главата на Сам на Мели и забеляза как тя се превръща в хубава девойка. Последните няколко месеца започна да се облича по друг начин и сега след двете седмици, докато не беше я виждал, отново беше малко различна.

— Как е Анди? — поинтересува се Сам за кучето.

— Прави същите пакости, както винаги — усмихна се бащата. — Неотдавна най-напред се изкъпа в басейна, а след това прецапа през бялото канапе. Аги тичаше след него с метлата и трудно може да се определи кой спечели. Защото веднага след това разкъса пердетата. — Всички се засмяха като си представиха това и Оливър, като че ли между другото, спомена: — Днес ще дойде на вечеря една моя позната, с която се сприятелих. — Стараеше се гласът му да звучи възможно най-равнодушно, но се съмняваше, че при хитростта на децата му е успял да заблуди когото и да е, освен себе си. — Мислех си, че може би с радост ще се запознаете с нея.

— Някоя добра позната ли, татко? — Мели повдигна с тайнствена усмивка едната си вежда. Това също е новост. Само преди половин година би ненавиждала от дълбочината на душата си всяка фуста, която би проявила и най-малък интерес към баща ѝ. Но изведнъж всичко беше другояче. Узряваше, беше почти на седемнадесет. Самата тя проявяваше силен интерес към едно момче от тяхното училище и след лятото, изкарано с майка си и Жан-Пиер, накрая беше разбрала, че родителите ѝ вече никога няма да се върнат един към друг. Сам се справяше с това малко по-лошо, по все пак беше още по-наивен, така че явно не забеляза запъването в гласа на баща си, което Мели не пропусна.

— Само една приятелка.

Мели не му даде мира по пътя към къщи.

— А коя е тя?

— Казва се Шърли... всъщност Шарлот... и е от Небраска. — Не знаеше какво още би могъл да допълни, защото не искате да изглежда като че се хвали и да разправя на Мели, че Шарлот играе в популярен телевизионен сериал. Така или иначе, бързо ще го разберат сами. Както го беше разбрала Аги. Когато за първи път видя Шарлот, от удивление зяпна. Но двете бързо се сприятелиха и Шарлот угоди на желанието на Аги и ѝ донесе подписани фотографии, за да може да ги

изпраща на своите приятели, а също така и малки сувенири от своя телевизионен сериал. Така че Шарлот напълно спечели Аги още преди връщането на децата.

Дойдоха пред дома. Аги вече ги чакаше, за да ги прегърне, а ги чакаха и нейните курабии. Анди едва не полудя, когато ги видя. Вечерята щеше да бъде едва след два часа и Сам мечтаеше да поплува преди нея. Не можеше да дочака след двете седмици в мразовития изток да се върне обратно вкъщи, в Калифорния, при басейна им. Твърдеше, че никога в живота не му е било толкова студено, както в Бостън.

Мели още не беше разопаковала багажа и вече се хвърли към телефона, за да позвъни на познатите си и да разбере кой какво е правил и с кого и какво е изпуснала по време на празниците, докато е отсъствала. Оливър беше доволен, че и двамата явно се радваха да се върнат вкъщи. Само съжеляваше, че нито един от тях този път не е имал възможност да се види с Бенджамин. Той работеше отново на своите служби на пълен работен ден и освен това бяха ангажирани със Сандра с детето.

Когато разпитваше Мели в колата за Бенджамин, изглеждаше, че всичко е постарому, само ѝ се струвал по-депресиран, но може би е бил само уморен. На два пъти, когато Мели телефонираше на Бенджамин, Сандра била и след полунощ някъде навън и детето гледал той.

Точно в седем, когато Оливър с нетърпеливо безпокойство поглеждаше от своя кабинет и чуваше познатите звуци от децата горе, пред къщата спря малкият червен Мерцедес. На Оливър му подскочи сърцето и с най-голяма радост би изтичал към Шърли и би я целунал. Но трябваше да се сдържа. А така само я наблюдаваше как излиза от колата, а след това решително се отправя към пътната врата, за да ѝ отвори и при това би се радвал да разбере дали децата го наблюдават.

— Здравей, момиченце, — прошепна и набързо я целуна по врата, а след това и по лицето. — Тъжно ми беше за теб. — Струваше им се, че от последната им среща е минала вечност, а в действителност бяха заедно едва тази сутрин.

— Също ми беше тъжно за тебе, — прошепна съзаклятнически. — Как са децата?

— Без грешка. Отлично са се забавлявали, но изглежда, че и двамата се радват да са вкъщи. Казах им за теб още в колата и засега всичко протича гладко.

Това беше по-лошо, отколкото да представя своето момиче на бъдещата му свекърва. Знаеше колко неотстъпчиви могат да бъдат децата, още повече неговите. Шарлот и Оливър бяха еднакво нервни, тя от срещата с децата му, а той от взаимното представяне. А така се държаха като две стъписани деца. Когато Оливър я заведе в кабинета си, двамата седнаха в меките тапицирани кресла на различните краища на стаята, но с това не биха заблудили никого. Защото си хвърляха погледи, пълни с боготворение. И двамата знаеха, че през последните две седмици са се срещнали с нещо изключително. А Шарлот добре разбираше, че трябва да го преживеят всички заедно.

Оливър скочи от креслото и побърза нагоре за децата. През това време Шърли шареше из стаята, докосваше се до различните предмети, гледаше в празното и спираше незрящи очи върху картините. Какво ще стане, ако им бъде противна, ако дъщеря му е разглежена патка, а неговият любим Сами — непоносим келеш. Но докато се реши да избяга, в стаята нахлу голямо куче, веднага след него, Сам с Мели, и последен Оливър. Това беше истинско нашествие и стаята изведнаж се напълни с шум, дърдорене и смях, докато всички при погледа върху ѝ занемяха.

Оливър бързо пристъпи напред, за да ги представи. Мели измери с поглед Шарлот от главата до петите, докато ѝ подаваше ръка, но това, което видя, явно я успокои. Шарлот определено ѝ направи огромно впечатление. А Сам зяпаше Шарлот с притворени очи, като че ли искаше да си спомни нещо, само че не знаеше какво точно. Не можеше да се отрече, че е хубава. За срещата с тях си беше облякла удобна тъмносиня пола и тъмносини плетени чорапи и тъмносини хубави обувки, а заедно с това бял поло пуловер и блейзер. Не беше толкова гримирана като Мели, която не бе силно гримирана, а косите ѝ бяха вързани отзад на дълга лъскава опашка. Мели веднага забеляза, че косите ѝ са със същия цвят като на Бенджамин.

— Много се радвам да се запозная с вас, — усмихна им се Шарлот. — Баща ви много ми е разправял за вас.

— Сериозно? И какво? — Сам щастливо ѝ се усмихна. Беше мила и Сам веднага реши, че сигурно ще му харесва.

— Каза ли ви също, че провеждам научни опити? — беше много горд с тях, докато на Мели бе достатъчно да си спомни за тях и вече въздишаше.

— Само това не, моля те... — Правилно беше познала, какво ще следва.

— Бихте ли искали да погледнете? — Сам се усмихваше с цяло лице, но Мели се опита да предупреди Шарлот с протегнатата ръка да не би случайно да му се върже.

— Ако мога да ви дам съвет, не ходете там. Отглежда дъждовни червеи. Това е пълна гнусотия. — Бяха го принудили с Аги да ги отглежда в гаража, но сега направо изгаряше от желание да ги покаже на приятелката на баща си, от една страна да се похвали, а от друга — да я подложи на изпит.

— Някога и аз правех това, — усмихна се Шарлот на момчето. — Но майка ми ги изхвърли. Освен това имах змии и бели мишки... и... също така морско свинче. А имал ли си някога морско свинче, Сам? — Завъртя глава и личеше, че Шарлот му е направила необходимото впечатление. Явно става. — Морските свинчета са много хубави. Аз имах ангорско. Изглеждаше горе-долу като мелез между кученце и зайче.

— Това трябва да е нещо превъзходно, — а след това Сам се обърна и опули очи към баща си. — Мога ли да имам морско свинче, татко?

— За това може би трябва да попиташ първо Аги. Най-вероятно чистенето ще остане за нея.

Но в този момент Аги ги повика за вечеря и ги настани церемониално около масата в столовата. Шарлот внимателно разстла на скута си бяла колосана салфетка и чувстваше върху себе си изпитателния поглед на Мели, която оценяваше всичко — от лъскавите коси чак до ръцете с отличен маникюр.

Вечеряха кюфтета с пържени картофи, любимото ястие на Сам, а освен това много салата и домашни мекици. Оливър в този момент си спомни за простите блюда, които с Шарлот си приготвяха в нейната кухня през последните две седмици. Изведнаж осъзна колко ще му липсват миговете, които имаха само за себе си, но вече си беше обещал, че и след връщането на децата ще прекарва с Шарлот всяка възможна свободна минута. В края на краищата има право на това и

децата ще трябва да свикнат. После изведнаж, по средата на вечерята. Сам изкрещя и се втренчи съсредоточено в Шарлот. Устата му беше отворена, очите опулени, но след това завъртя глава... не, това не е възможно... не може да бъде тя... или може би да...

— Вие сте... бяхте някога... — Не знаеше как да зададе своя въпрос, а Шарлот само нежно му се усмихна. Беше любопитна дали ще се досетят, но сгреши, като мислеше, че първа ще я познае Мели.

— Мисля, че съм, — отговори скромно с дяволита усмивка. — Ако, Сам, всъщност питаш за това, което си мисля.

— Вие играете в телевизията! Но това!... Вие сте това, нали? Мисля...

— Да, да... имаш право. — Погледна двете деца извинително и малко смутено.

— Защо не ни казахте? — Сам изглеждаше почти обидено, а Мели смаяно. Знаеше, че Шарлот ѝ прилича на някого, само не можеше да разбере на кого, а сега вече се срамуваше да попита. Явно трябваше да я познае, а не я позна. Чувстваше се като пълна глупачка.

— Според мен това не е толкова важно, Сам. — Най-хубавото беше, че Шарлот мислеше това искрено.

— А ни разправяте, че сте имали морско свинче! Че имате телевизионна програма не ми казахте!

Всички се засмяха на неговата логика, а Шарлот само се усмихна и завъртя глава.

— Това е нещо напълно друго, Сам, знаеш ли.

Най-после се досети и Мели, която облеци към Шарлот своите огромни очи.

— Боже! Та вие сте Шарлот Симпсън!

— Да, аз съм — отговори Шарлот спокойно, а Аги през това време предлагаше на всички нов, напълнен до върха, с вкусни мекици панер и при това с гордост оглеждаше Шарлот. Като че ли бяха стари приятелки и Шарлот благодарно погледна към нея и прошепна „Благодаря, Аги“, докато си вземаше от панера още една мекичка.

— Защо не ни казахте? — повтори Мели като ехо думите на брат си и Шарлот я загледа сериозно.

— Щеше ли да ме харесваш повече заради това? Но това не би било правилно, разбираш ли? Такова нещо е наистина приятно, но не е най-важното.

— Знам, обаче... — Мели вече не можеше да изчака да разправи на приятелите си от училище, че наистина е вечеряла с Шарлот Симпсън! Тук наистина много младежи познават някои прочути актьори, дори с тях са и, може би, роднини, но тя не беше виждала още нито един. Докато разглеждаше Шарлот още по-внимателно, струваше ѝ се фантастична. На баща ѝ, разбира се, също. Харесваше нейното отношение спрямо децата му, нещата, които казваше, как се държеше, ценностите, които признаваше и заради които беше самата тя, а не само известната актриса.

— Това наистина е много възбуждащо, че се запознах с вас, — каза Мели с искреност, на която Шарлот се засмя. Този комплимент означаваше много за нея, още повече че ѝ го направи дъщерята на Оли.

— Благодаря ти, Мели. За мен пък е много възбуждащо да се запозная с тебе. Бях толкова нервна, докато тръгна насам тази вечер, че може би десет пъти се преобличах! — Това впечатли Оливър, а Мели беше във възторг.

— Какво? Вие сте била нервна, че ще трябва да се срещнете с нас? Това не е възможно. Какво е това да играеш в телевизията? — След това Мели и Сам я засипаха със стотици въпроси за това кого познава, кого е видяла, с кого е работила, какво е чувството като се видиш на екрана, да учиш роля, дали има понякога сценична треска и дали наистина ѝ харесва?

— Оставете това най-после, младежи — намеси се накрая Оливър, — и дайте възможност на Шърли да се навечеря на спокойствие. — Не я оставиха да си отдъхне от момента, от който разбраха коя всъщност е. После в настъпилата тишина Мели зададе още един въпрос.

— Как се запознахте с татко?

Това не беше критика, а само любопитство, и Шърли само нежно се засмя на този въпрос.

— Може би само по щастлива случайност. Случи се преди няколко седмици на коледното празненство на нашия канал.

А Оливър след това реши да има каже истината или поне част от нея. Струваше му се, че са способни да я приемат.

— Шърли беше така добра да ме покани на вечеря за Бъдни вечер. — Не допълни обаче, че е пренощувал при нея, нито, че се е любил с нея в басейна им в първия ден на Коледа, или че лудо влюбен

в нея от първия миг, в който я видя. Това беше ясно на Мели, а дори и Сам имаше подозрение, че този път става дума за нещо важно. Гледат се един друг така тайнствено, много повече, отколкото майка им с Жан-Пиер. Но той лично няма нищо против, Шарлот Симпсън е без грешка.

Едва доядоха десерта, Сам отново покани Шарлот да отиде с него в гаража, за да погледа неговата ферма за дъждовни червеи. За ужас на Мели, Шарлот отиде. Когато се върнаха, похвали Сам, че това е много по-хубаво стопанство, отколкото някога нейното. А Сам с гордост я информира, че е получил за него оценка по природознание, а сестра му, разбира се, отново повтори, че това е гнусотия.

В девет часа Сам отиде да спи, но Мели все още остана долу, за да си поговорят с Шарлот за сценариите, агентите и играта. Шарлот призна, че винаги е мечтала да играе на Бродуей, но след това погледна със съжаление часовника си и се извини, че трябва на другия ден да бъде в четири сутринта в студиото, където ще снимат трудна сцена, която още веднъж трябва да прегледа, когато се прибере вкъщи.

— Това е прекалено много и тежка работа, Мели, ако решиш да избереш актьорството за своя професия. Но трябва да призная, че то много ми харесва.

— Бих ли могла да дойда с вас до ателието някой път, когато снимате? — Мели сама се удиви на своя кураж, с който посмя да зададе този въпрос на Шарлот, но всички се чувстваха с Шърли така добре, че беше почти като да помолиш стара приятелка за това. Шарлот, без колебание, потвърди.

— Разбира се, че би могла. Ако това не пречи на баща ти. Той също дойде да ме види преди време как снимам една реклама и беше много смешно. — Погледна го стеснително и той я погали тайно по ръката така, че да не може да го види Мели от мястото, където седеше. Тя обаче беше прекалено заинтригувана, за да забележи искрата между баща си и Шарлот.

— О, не, татко, и как беше?

— Интересно. Уморително. — Погледна със състрадание в очите на Шърли. — Колко дубъла направихте общо?

— Мисля, че тридесет и два. А може и повече. Вече не си спомням.

— Другият актьор постоянно грешеше и затова трябваше да снимат отново и отново, — обясняваше Оливър на Мели. — Но въпреки това беше забавно зрелище. Просто не е за вярване колко хора се занимават с това.

— След като вече говорим за това, не би могъл да си представиш какво става, докато снимаме моята програма... — Шарлот се отправи бавно към вратите, махна още веднъж на Мели за лека нощ и тя се втурна нагоре да телефонира на своите приятели, за да се похвали с кого се е запознала. Оливър изпрати Шарлот до нейната кола и в погледа, който ѝ отправяше, имаше все повече признание.

— А знаеш ли, че си направо невероятна? Отглеждаш дъждовни червеи, говориш търпеливо с пубертетка, трябва ли да науча за тебе още нещо ново?

— Разбира се. — Щастливо го погледна. Беше прекрасна вечер, която разсея всичките ѝ страхове. Само се надяваше, че им е харесала. — Много те обичам, Оливър Уотсън.

— И аз тебе, Шърли — прошепна ѝ и я целуна.

Сам ги наблюдаваше с възторг от прозореца на своята спалня и след това се обърна към Аги, която точно му постилаше леглото.

— Това не е възможно, Аги! Татко току-що целуна Шарлот Симпсън! — Тук става дума за нещо повече от една целувка, помисли си Агнес, но въпреки това несъгласно изсумтя.

— Грижи се за себе си, младежо, и тичай да си измиеш зъбите!

— Мислиш ли, че наистина го обича?

— Струва ми се, че да. Твоят баща е отличен човек, кой не го обича?

— Но, Аги, та нали тя е филмова звезда... или телевизионна... или... ти нали знаеш...

— Е, и какво от това? — Сам не преставаше да мисли над това, когато отиде да си измие зъбите, а Аги си помисли какво щастие са срещнали тия двамата. А според това, което видя през днешната вечер, ще бъдат щастливи и децата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

През уикенда Шарлот спря своята кола пред дома им и с победоносен израз слезе и звънна на вратата. Дойде да отвори Сам, възторжен, че отново я вижда. Подаде му клетка с особена форма, покрита с бледосиня покривка. От клетката се чуваше чудно пищене и се усещаше остра миризма, която явно не пречеше на Сам. Когато смъкна покривката, изпищя от радост. Под нея беше ангорско морско свинче. Шарлот беше права, наистина извеждаше като кръстоска между кученце и зайче.

— Но не. Но не... Татко, само погледни! — викаше на баща си, който тъкмо слизаше по стълбите, току-що обръснат и взел душ. — Мога ли да го задържа? — Шареше с очи от баща си към Шарлот. Шарлот погледна Уотсън старши с молба.

— Защо не — усмихна и се Оливър с любов. Тя знае да доставя само радост на всички.

— Мога ли да си го занеса в стаята?

— Ако не ти пречи тази воня, можеш. — Двамата възрастни се засмяха, а Сам взе клетката от ръцете на Шарлот и хукна с нея по стълбите, преди някои от тях да размисли.

Следобед се отправиха към Малибу да се забавляват на плажа, а вечерта отидоха на един филм, който Мели искаше да види. Това беше отвратителен филм на ужасите за пубертети, за който Шърли се произнесе, че ѝ прилича на някои то нещата, които е играла в началото. Денят завърши в кафенето „Хард Рок“, където дори невъобразимият шум не прече на Шарлот. Следващата седмица посетиха Дисниленд. Животът с Шарлот течеше като непрекъснат празник. Измисляше за тях фантастична програма, показваше им интересни неща и дори ги покани вкъщи и им сготви вечеря. И дори когато Сам колебливо призна, че Аги е по-добра готвачка, обичаше Шърли може би още повече. Кръсти на нея и своето морско свинче, което наричаше Чарлз и галено Чарли. Мели вече се беше похвалила на всички, с които се беше видяла, че баща ѝ ходи с Шарлот Симпсън.

Нито Сам, нито Мели, имаха нещо против това, а и не им пречеше, когато Оливър им съобщи, че няма да бъде вкъщи вечерта. В делничните дни това не се случваше често, защото Шарлот трябваше заради своята трудна работа да бъде много рано сутрин в ателиетата. Два пъти през уикендите дори преспа у тях в гостната. Успяваше учудващо добре да овладее ситуацията, за да не смугне със своето държане децата. Но нито едно от тях, разбира се, не предполагаше, че късно през нощта баща им се прокрадваше на пръсти по коридора и се шмугваше с щастлива усмивка в леглото ѝ и тя му казваше засмяна „шшт!“.

На всички тази подредба на живота беше напълно изгодна. Джордж и Маргарет също харесаха Шарлот, когато дойдоха на посещение месец, след връщането на децата. Естествено запознанството им с нея им направи отначало голямо впечатление. Но бързо забравиха колко е известна. Като че ли и тя самата не го разбираше и не се хвалеше със своите успехи, и към всичките си близки винаги беше сърдечна и мила, така че хората я обичаха не като телевизионна звезда, а като жена. Както вече беше казала на Мели, веднага след като се запознаха, успехът наистина е приятен, но не е най-важното в живота. Нея самата най-много я интересуваха хората, които обичаше.

Но нейния успех не можеше да се пренебрегне. Където и да се появяше, навсякъде, от нея някой искаше автограф или я притесняваше в най-неочаквани моменти, за да я запита дали наистина е тази... и след това се разприказваше колко му харесва нейното предаване... и разпитваше кои са Мели и Сам... Понякога това беше уморително и Оливър се опитваше възможно най-малко да мисли за него. Но Шърли винаги беше мила, търпелива и разбираща със своите почитатели, и се държеше така щастливо, като че ли целия ден е чакала само тях да дойдат и да си поговорят с нея. Мели от време на време я питаше как е възможно изобщо да издържа и да не губи търпение.

— Това съсипва, мила, моята професия. С това трябва да се смириш, ако избереш тази работа, защото иначе няма да стигнеш далеч. Та нали го правиш както за тях, така и за себе си. А в момента, когато престанеш да се интересуваш от тях, преставаш и да играеш добре.

Шарлот успя напълно да очарова и бащата на Оливър, Джордж, който я смяташе за най-хубавото момиче, което някога е виждал. Само се молеше да се ожени за сина му. Преди да отпътува, попита директно Оливър дали е поискал ръката ѝ.

— Моля те, тате. Познаваме се едва от два месеца, така че не ме притеснявай. Освен това я чака голяма кариера. Не ми изглежда, че би искала да се обвърже с такъв обикновен смъртен като мен и с куп деца. — Тя всъщност казваше, че би искала, но Оливър се страхуваше да я попита.

— Аз си мисля, че иска. Дава предимство на действителните, не фалшивите, почтените неща.

— Аз знам, но тя може да си избере в Холивуд когото си поиска. Затова не трябва да се прибързва. — Оливър все още не можеше да повярва в своето щастие. Нито пък Шърли.

А когато веднъж седяха и спокойно си говореха вече след отпътуването на баща му и Маргарет до Ню Йорк, зазвъня телефонът и се обади Бенджамин, който така неконтролируемо хълцаше, че Оливър почти не му разбираше.

— Успокой се, сине, бавно... така е добре... хубаво поеми въздух... — Погледна загрижен Шърли, защото се уплаши, че се е случило някакво нещастие. Вече много седмици не знаеше нищо за Бенджамин. Колкото пъти сам му телефонираше, никой не отговаряше, но Бенджамин отдавна го молеше да намине до дома в Пърчъс, когато дойде до Ню Йорк. — Така че говори, Бенджамин, какво се е случило? — Не можеше да се чуе нищо друго, освен пресекливия плач на Бенджамин.

— Аз повече не мога да издържам, татко... вече не мога... ненавиждам я...

— Какво се е случило?

— Нищо. Само съм уморен до смърт... постоянно само бачкам, за да заплатя за всичко, от което детето и тя се нуждаят... тя напусна работа и мислеше, че е отново бременна, но не е. — Този път обаче това не би било негово дете. Повече от два месеца не бе я докосвал. — Ходи с Били Уеб и Джони Пиърсън... аз не знам, тате... постоянно само някъде скита. Понякога трябва да мъкна с мен детето на работа. Но обичам Алекс и не искам да го напусна... но повече не мога... — Отново се разплака. — ... повече така не мога да работя... просто не

мога. Миналата седмица исках да се самоубия. Седях час в гаража и се мъчех да събера смелост и да запаля мотора на колата, но не можах. Постоянно трябваше да мисля за Алекс и какво би станало с него, ако остане с нея. Изобщо не се интересува от него, татко. Понякога дори забравя по цял ден да го нахрани и когато се върна вкъщи, Алекс засинява от плач. Миналата седмица ѝ го поверих за десет минути и той едва не падна в басейна. Помогни ми, татко, моля те... отведи ме оттук... — Хълцащият плач като че ли нямаше край, но когато Оливър подложи на Бенджамин веднага да си събере багажа и да дойде в Калифорния, Бенджамин отказа, защото не можел да остави детето. Прекалено го обича, а Сандра страшно би го занемарила.

— Защо ме дойдеш тогава с него?

— Тя казва, че няма да ми разреши. Казах ѝ миналата седмица, че ще го отведа оттук. Заплаши ме, че ще извика полицията, ако се опитам да го направя. Казва, че нямам право да го взема, че тя е неговата майка. И ако го взема, всичките ѝ приятели знаят, че нищо страшно не е направила и какво биха помислили. Но да се грижи за него също не ще.

— А майката на Сандра? Мислиш ли, че би помогнала?

— Не знам. Приятелят ѝ я е изоставил и тя се преместила до Бейкърсфилд, недалеч от Лос Анжелос.

— Имаш ли телефонния ѝ номер?

— Да. Сандра го записа на стената на кухнята. — Плачът на Бенджамин най-после утихваше. Беше едва на осемнадесет и не можеше да понесе това тежко бреме. — Представи си, не се е връщала вкъщи от вчера сутринта. Забавлява се с всеки срещнат вероятно още от раждането на Алекс. — Сега детето беше на пет месеца и половина. — Татко, аз наистина се стараех между нас всичко да върви, сериозно, но просто не върви — допълни след това със засрамен глас. — Понякога я ненавиждам.

Оливър изобщо не се учудваше и си казваше, че той сигурно би я и убил, ако е на негово място, или отдавна би я изоставил. Само че Бенджамин е наистина решен да се държи към нея и своя син по съвест. Оливър отново благодари на съдбата, че Бенджамин не се ожени за нея. Поне това беше без усложнения.

— Успокой се. Защо през уикенда не наминеш към дядо си?

— А какво ще правя с Алекс? — В неговия глас изведнаж прозвуча безпомощност като у уплашено дете. След почти едногодишна работа на две места, когато издържа момиче, което дори не е негова жена, и след почти шестмесечна грижа за детето, Бенджамин беше така изчерпан, че не можеше да мисли логично.

— Вземи го със себе си. Маргарет ще ти помогне, та нали е била медицинска сестра. Вземи си някои неща и изчезни оттам. Ще им се обадя, че ще отидеш. А сега ми дай телефонния номер на майката на Сандра. — Бенджамин му то продиктува, а преди да затвори, обеща, че ще събере вещите и на двамата и още вечерта ще отпътува при дядо си.

Оливър се обади на баща си и му обясни ситуацията. Джордж го повтори на Маргарет, която беше някъде наоколо, а след това гарантира на сина си, че ще направи всичко възможно, за да помогне на момчето.

— Трябва да го извадиш от тази каша, Оливър.

— Ще направя всичко възможно за това, тате. — Не му каза, че най-големия му внук е размишлявал дори за самоубийство, защото самият той не беше се отърсил от шока. Но след като затвори, довери се уплашено на Шарлот.

— Боже, Оли, измъкни го оттам. Защо не отлетиш дотам и не го отведеш?

— Най-напред трябва да поговоря с майката на Сандра дали няма да вземе при себе Сандра и детето.

Когато набра нейния номер в Бейкърсфилд, отговори още при първото извънмяване на телефона. Изглеждаше пияна и доста примитивна, но знаеше кой е Оливър и знаеше за Сандра, Бенджамин и за детето. Оливър търпеливо ѝ обясняваше, че както според него, така и според мнението на Бенджамин е дошло време да се договорят за някои допълнителни мерки. Попита я дали има желание да вземе дъщеря си и детето при себе си. След миг шикалкавене попита Оливър за единственото нещо, което я интересуваше.

— А ако ги взема тук, колко ще ми сипете за детето? И какво ще стане с нея?

— Ще видим. — Би дал всичко за това да отстрани Сандра от живота на Бенджамин. Това, разбира се, нямаше желание да съобщава на майка ѝ. След това би се чудила какво още да поиска. — Зависи от това колко си представяте. Но естествено очаквам, че Сандра ще

работи и ще се изхранва сама, ако, разбира се, не се върне отново в училище. — Майката не прояви никакъв интерес към евентуалното завършване на дъщеря си.

— Така че колко ще дадете?

— Да речем петстотин на месец за нея и за детето. — Не беше кой знае колко, но би било достатъчно, особено когато ще живеят с майка си заедно.

— Става. — Искаше да се осигури преди той да размисли. Господи, за детето почти нищо няма да изхарчи. Храни се само с някакъв детски бъркоч и с остатъка от парите могат двете със Сандра добре да си поживеят.

— Готова ли сте да подпишете договор, че сте съгласна с такова заплащане?

— Да. Естествено.

— Кога можете да вземете при себе си Сандра?

— По дяволите, не знам. Точно сега не работя. Поне да можех малко да ѝ помагам... — В нейния глас на другия край на линията се почувства колебание. Със сигурност не е във възторг от мисълта, че трябва да държи при себе си някакъв ревящ дребосък и отново да си увеси Сандра на врата, въпреки че добре биха ѝ дошли тези нари, ако не успее да измъкне от него и повече. — Може би ще стане, както сега се сещам, за седем стотачки.

— Шест. — Лицето на Оливър се втвърди от отвращение. Беше му противно дори да се разправя с нея. Повдигаше му се само като я слушаше, още повече от мисълта, че Бенджамин живееше с дъщеря ѝ.

— Тогава отлично. Решено.

— Утре ще я кача на самолета към вас.

Обади се след това на Маргарет и я помоли, ако има възможност да отиде до дома им в Пърчъс и да помогне на Сандра да се качи с детето на самолета за Лос Анжелос. А също така и да вземе за уикенда Бенджамин при себе си. Искаше синът му малко да се успокои и освен това се боеше да го подлага на стреса да пътува за Лос Анжелос със същия самолет, с кой го ще пътуват Сандра и малкият Алекс.

Маргарет му изглеждаше като ангел спасител, когато бързо се съгласи да помогне за всичко. Не изглеждаше разтревожена или притеснена, беше готова с желязно спокойствие да направи каквото и да е, за да помогне на Оливър и при това да не обезпокои баща му.

Благодари ѝ от цялото си сърце, а тя още веднъж го увери, че след напускането на Бенджамин, ще заключи къщата в Пърчъс, ще включи алармената уредба и ще продължава да наглежда дома и по-нататък. Оливър все още не искаше да го продава, докато не се увери, че ще останат в Калифорния. Той му беше като гаранция, затова беше взел само под наем жилището в Калифорния.

След това се обади на Бенджамин, който като че ли бе чакал до телефона.

— Всичко вече съм уредил, синко. Говорих и с майка ѝ и тя с радост ще ги вземе при себе си. — Искаше всичко да прозвучи като по-сърдечна покана, отколкото бе в действителност и обясни на Бенджамин, че самият той ще плаща за отглежданото на детето необходимата сума, така че Бенджамин не трябва да се безпокои. — Утре на летището ще има за нея предварително заплатен билет и Маргарет ще дойде да помогне на Сандра за опаковането и ще те отведе при дядо ти. Мислех, че би могъл да прекараш при тях ден или два и след това да се отправиш насам. — Най-после ще го има вкъщи. След всичките тези месеци ще бъде отново обратно в техния кръг и ще започне или нов живот, или ще продължи както някога. Оливър знаеше, че за Бенджамин вече никога не може да бъде същото, не може да изличи това, което се случи, или пък да забрави за своето дете, но има прано да продължи напред, не само да се погребее жив с момичето, което дори не обича, и с детето, което всъщност никога не е искал да има.

С това благородство вече доста време прекалява, но сега, когато най-после си призна истината, Оливър ще го измъкне на всяка цена и колкото може по-скоро, преди Бенджамин отново да се разколебае. Бенджамин най-напред се стресна от представата, че трябва да остави Сандра да отпътува с детето. Но беше прекалено уморен и депресиран, за да се противопостави. Баща му постоянно повтаряше, че за детето ще се грижи майката на Сандра. Накрая Бенджамин се съгласи с всичко вяло и след дълго мълчание с тъжен глас поблагодари на баща си.

— Само ще ми бъде много мъчно за Алекс. Той е толкова мил, татко. Вече пълзи. Не знам... — Отново започваше да се колебае. — Може би това не е най-правилното. — Само че в дъното на душата си

вече мечтаеше за това да отхвърли от себе си това бреме. Та нали последните няколко месеца бяха като лош сън.

— Разбира се, така е най-правилно, — успокояваше го Оливър. — Нали ще можеш да го посещаваш в Бейкърсфилд. Оттук е само два часа път. Няма по-добро разрешение на въпроса. За теб, Сандра и детето. Не можеш да продължаваш да се бориш сам. Досега се държа мъжки и аз се гордея с теб. Но трябва да помислиш и за себе си. Не можеш на твоите години да дадеш нищо на сина си, когато нямаш в джоба си дори диплома от средното училище.

— Знам. — А след това Бенджамин загрижено запитва: — Наистина ли майката на Сандра обеща да ѝ помогне за Алекс? Не вярвам на Сандра, че ще се грижи за него.

— Да, обеща ми, и дори не работи. А сега отиди малко да поспиш. — Само че точно при тези му думи някъде в далечината се чу детски плач. Бенджамин реши да почака вкъщи Сандра, докато се върне, а Маргарет трябваше да отиде там чак сутринта. — Ще ти се обадя утре вечер при дядо ти.

Когато на другия ден му телефонира, Маргарет му съобщи, че спи. Едва не му се пукнало сърцето, когато Сандра и детето отпътували. Не искал да чуе, че след тяхното заминаване от къщата в Пърчъс няма да подреди сам и когато накрая отишъл при дядо си, от всички тези тревоги и напрежение бил напълно съсипан. Явно раздялата със Сандра не е минала без горчивина и разправия. Маргарет накрая го сложила в леглото като дете, дори без да е вечерял. Искаше да разбере от Оливър дали не би било по-добре Бенджамин да остане там още няколко дни, но Оливър настояваше да е при него в Калифорния веднага щом се съвземе дотолкова, че да може да пътува. Сега трябваше да дойде тук и да остави този кошмар далеч зад гърба си.

— Той с отлично момче, Оливър. Трябва да се гордеете с него. Докрай се държа като истински мъж. Но същевременно едва не се рути, когато малкия отлиташе.

— Знам. — Никога не бе предполагал, че Бенджамин ще се привърже толкова към своето дете, което определено носеше усложнения, но може би всичко постепенно ще се измени, а любовта му може с времето малко да охладнее, или Сандра може да прояви охота да се откаже от детето и да разреши на Бенджамин да го

осинови. Оливър се посъветва с адвокат, който обаче го убеди, че докато Сандра не бъде склонна да се откаже от детето, а тя засега не е, няма възможност то да ѝ се отнеме. Постъпили са правилно, че са ѝ помогнали, за да отведе детето със себе си, но би трябвало Бенджамин да може да го посещава.

— Още веднъж горещи благодарности, Маргарет, че сте се погрижили за всичко — каза Оливър. — Не ми е приятно да ви ангажирам с всичко това, но наистина не знам към кого друго бих могъл да се обърна. — Беше му дошло наум, да се обади в Ню Йорк на Дафни. Само че тя беше много далеко и освен това прекалено ангажирана с работата си. Самото небе му прати Маргарет, която помогна в тази ситуация, за което ѝ беше много благодарен. Баща му имаше право. Тя е отлична жена.

— Баща ни казва, че Бенджамин много прилича на вас, когато сте били на неговите години. Енергичен е, мил, но вироглав. — Оливър я слушаше с удивление, защото винаги си беше мислил, че Бенджамин прилича повече на майка си. — Той ще се оправи, не се тревожете. Утре или в другиден ще го кача на самолета.

Отново ѝ благодари, а когато затвори, се обади на майката на Сандра в Бейкърсфилд, за да се увери, че Сандра и детето са пристигнали нормално. Потвърди пристигането и само искаше да знае кога ще получат първия чек.

— Пратих ни го по пощата още вчера, госпожо Картър, — отговори с погнуса Оливър. — Малкият добре ли е?

— Мил е, — каза по-скоро, за да го зарадва, отколкото от искрени чувства към своя внук. Най-после Оливър си отдъхна и седна удобно на дивана до Шарлот, която преживяваше заедно с него тези тревоги. Може би се вижда края на това мъчение.

Обърна се към нея с уморена усмивка. Нежно го погали по косата.

— За моето момче това беше дяволска година, Шърли. Благодаря на Бога, че отново е свободен. — Но самият той почувства болезнена тъга по Алекс. Та нали с него губят и част от живота си.

— Бенджамин сигурно е трябвало доста да воюва със себе си, преди да ти се обади. Но трябва да признаеш, че се отказа от борбата навреме, докато все още има достатъчно сили.

— Сигурно. В много отношения уважавам това. Но ми е мъчно, че трябваше да мине през всичко това. — Вечеряха този ден сами на спокойствие, чак след като Мели и Сам се качиха горе. Междувременно им се обади и Бенджамин, така че всички го чакаха на другия ден. След твърдото напомняне на Оливър, че Бенджамин е преживял неприятни мигове, Мели обеща, че ще се мъчи по всякакъв начин да облекчи ситуацията. Всички бяха любопитни да разберат какво ще реши Бенджамин за училището, но никой все още не можеше да предвиди това.

Късно вечерта Оливър откара Шарлот в дома ѝ, но остана там само за една чашка на крак. Говореха само за Бенджамин и освен някакви бързи целувки в кухнята, не можеха да мислят за нищо друго. Това коренно се различаваше от дивите необуздани преживявания с Мейгън. Оливър само жално се усмихна на Шарлот, преди да тръгне и се извини за цялата суматоха около тях.

— Страхувам се, мила моя, че скоро ще установиш, че с децата никога нещата не вървят така, както човек си ги представя. Аз трябваше да свикна с тези неща през годините, но за теб това едва ли е забавление. Сигурно не съм бил добра компания за теб през последните няколко дни.

— Беше на ниво и никога не съм очаквала, че ще се държиш по друг начин. — И тъй като ѝ беше особено приятно да бъде както с него, така и с децата му, и защото я болеше сърцето за това, досега непознато, момче, изведнъж ѝ хрумна идея. — Не би ли искал утре вечер да дойда с теб на летището или предпочиташ да бъдеш сам с него? — Винаги беше коректна, когато ставаше дума за времето, от което се нуждаеше за своите деца и Оливър подobaващо оценяваше това. Като че ли всичко можеше да разбере и беше склонна да помогне с всичко.

— За приказки ще имаме много време, когато се приберем вкъщи. Бих се радвал, ако дойдеш с мен, Шърли. — Усмихна ѝ се и отново я целуна, но няколко минути след това я напусна, защото и самият той беше много уморен. Не можеше дори да си представи как се чувства Бенджамин след всичките тези изпитания. Но определено не беше подготвен за изпитото, бледо и вяло момче, с което се срещна на другия ден вечерта на летището и което с плач се хвърли в прегръдките му, докато Шарлот дискретно стоеше отстрани. Накрая

Бенджамин изтри очите си и погледна баща си така, като че ли това беше изгубен за дълго приятел. Шарлот се обърна, за да ме видят сълзите ѝ, но и двамата се отравяха вече към нея, за да се запознаят с Бенджамин.

— Позволи ми, Шарлот, да ти представя своя син Бенджамин. — Оливър говореше с тих глас и Шарлот добре разбиеше, че и за двамата това е вечер, пълна със сантименталност. Но момчето се опита скрие смущението си, когато ѝ подаваше ръка с усмивка.

— Сестра ми ми писа доста за вас, а и много пъти съм гледал вашата програма. И Сам ми писа за морското свинче. Направила сте голямо впечатление на домашните, госпожице Симпсън. — Шарлот беше поласкана от милите му думи, а когато го целуна нежно по лицето, Оливър забеляза колко си приличат. Всеки би могъл да мисли, че са роднини, с нейните лъскави рижи коси, сметанова кожа и тук-там напръскани лунички.

— Ти ме ласкаеш, Бенджамин, но би ми доставил по-голяма радост, ако се обръщаш към мен с Шърли. Как мина полетът?

— Мисля, че добре, но по-голямата част проспях. — Беше все още емоционално и физически изтощен. Беше спал целия предобед, преди да го откара на летището, както беше обещала на баща му. А след това с половин уста бързо попита баща си: — Говори ли снощи със Сандра? Малкият наред ли е?

— Добре са. — Оливър, нещастен, че Бенджамин все още е обсебен от мисълта и грижата за двамата, първи се отпрати към багажното. Беше тъжна гледка Бенджамин с неговата мъка по сина му и как Алекс беше на първо място в мислите му. Оливър се оплака на Шарлот, докато оставяха багажа на Бенджамин в неговата стая и останаха за миг сами.

— Нима може да забрави за него, Оли?

— Не, аз знам, че не. Но вече е време да мисли и за себе си.

— Ще започне. Остани го да си отдъхне. Още не се е съвзел от шока. Не забравяй какво е преживял.

След това слязоха при останалите долу. Всички деца, включително Бенджамин, се бяха заврели в кухнята. Когато там влязоха Оливър и Шарлот, Бенджамин тъкмо дъвчеше неколкостепен сандвич и пред себе си имаше блюдо със сладкиш със стафиди, който му беше приготвила Аги. Мели му разправяше възбудено нещо и Сам

постоянно му навираше в лицето своето морско свинче, за да му покаже колко е красиво. Бенджамин ги слушаше и се усмихваше. Колко е приятно да си отново вкъщи, много повече, отколкото някои от тях може да си представи. Чувстваше се като че ли тъкмо е преживял година на чужда планета.

— А училището? — разпитваше Мели. — Отлично. Ще видиш, че там ще ти хареса. — Но в този момент поиска да си отхапе езика. Баща ѝ я предупреди да не напире на Бенджамин за училището, но брат ѝ веднага позна по очите ѝ, за какво си мисли и се засмя.

— Не бой се, сестро. Не съм се ядосал, не се бой. Но все още не съм решил какво ще правя. Най-напред трябва да отида до Бейкърсфилд да видя как е Алекс. След това ще се поогледам дали не мога да се явя на приравнителни изпити за средното училище. А ако успея, бих могъл да опитам и в Калифорнийския университет в Лос Анжелос. — Изчезна сънят за Принстън, Йейл, Харвард, но Калифорнийският университет е добро училище и той иска известно време да е близо до дома. В момента не го интересува нищо друго.

Когато другите две деца отидоха да спят, Бенджамин повтори същото на Оливър и Шърли допълни, че самата тя е ходила в Калифорнийския и подложи да му даде препоръчително писмо за университета, ако му е необходимо.

— Това е отлично, — благодари ѝ Бенджамин и се опита да маскира, че не я оглежда. Цялата вечер беше направо възхитен, колко е приятна и хубава и колко е лудо влюбена в баща му. Вечерта Шърли непоколебимо реши да се отпрати към къщи, този път сама, за да имат баща и син малко време само за себе си. Когато излезе, Бенджамин говореше за нея, за радост на баща си, само със суперлативи.

— Дори в лотарията не би могъл да спечелиш повече, тате. Тя е приказка.

— Също си го мисля, — засмя се Оливър, но след това се загледа загрижено в сина си, за да установи доколко преживяното е оставило следи върху него. Външно не личаха никакви белези, само в очите му, които като че ли бяха остарели с години. — Наред ли си? Мисля, наистина?

— Горещо-долу. Можеш ли да ми дадеш някаква кола, татко? Искам утре да отида в Бейкърсфилд при Алекс.

— Мислиш ли, че трябва? В смисъл толкова бързо. Това може и да не се хареса на Сандра. Може би вие двамата би трябвало да си отдъхнете малко един от друг.

Бенджамин протегна крака и от цялото му лице се излъчваше успокоение, когато с дълбока въздишка се просна удобно на канапето.

— Бих предпочел никога повече да не я видя. Но искам да съм сигурен, че момчето е добре...

— Ти си луд по него, нали? — Въпреки че обичаше еднакво своите деца от раждането им, не очакваше такова нещо от Бенджамин; може би е сгрешил.

— Нали знаеш, че не може по друг начин, той е мой син, татко. — Бенджамин изглеждаше учуден. За него беше без значение дали синът му е законен или не, просто обичаше своето дете.

— Може би имаш право. При твоето раждане изпитвах същите чувства. — Би дал живота си, за да не се откаже от него, или да го повери на някого, на когото няма доверие. Най-накрая почти разбра чувствата на сина си. — Можеш да вземеш комбито, ако искаш. Само не забравяй да предупредиш Аги, че го вземаш, в случай, че изведнъж поиска да пазарува или да вземе Сам.

— Благодаря. И обещавам, че веднага щом уредя това, ще се върна в училище. А ако трябва случайно много дълго да чакам за Калифорнийския университет, ще започна да работя. Няма само да седя тук. Искам да ти поблагодаря, татко, за всичко, което направи за мен. — Думите на Бенджамин изкараха сълзи в очите на Оливър. Когато ставаше уморен, но доволен, че синът му е отново вкъщи, поглади го нежно по коленете.

— Бенджамин, сега най-напред трябва да обмислиш как да организираш живота си. С времето ще получиш всичко. Добра жена и деца, колкото искаш, само че това трябва да бъде в правилното време, по правилен начин и с правилната жена, ако искаш да си щастлив.

Бенджамин се засмя на този съвет и любопитно се загледа в очите на баща си.

— Искаш да се ожениш за нея ли, татко? Имам предвид Шърли?

— Вероятно да. — Бащата се засмя на сина си по мъжки. Бенджамин вече не е дете.

— Знаеш ли, бих искал, само че досега не сме имали достатъчно време да поговорим за това. — Избягваше този въпрос вече цял месец.

Знаеше добре колко важна е за нея артистичната кариера и за това страшно се боеше, че ще му откаже. Не искаше да развали всичко с това, че ще я попита прекалено рано, а въпреки това от първата вечер си мислеше, че това е единственото правилно решение. Беше само въпрос на време да поиска ръката ѝ. Това, което преживя с нея, не можеше да се сравнява с нищо в миналото и никога досега не беше обичал по такъв начин никого, дори Сара. Сега разбираше, колко е било проблематично всичко с нея, че никога не се е вместила напълно в живота му. Но с Шарлот бяха като родени един за друг. Шърли представляваше всичко, за което винаги бе мечтал.

— Приказка е. Много ми харесва.

— И на мен, — засмя се Оли и след това заведе Бенджамин горе в спалнята. После бавно вървеше към собствената си спалня, щастлив, че отново всички са под един покрив. С трите си пиленца, които така бързо растат, дори и Сам. Вече никога няма да се сети да дойде да спи при баща си в леглото. Но Оливър се чувстваше доволен в своето легло и без него, особено когато в него е Шърли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

На следващия ден отпътува за Бейкърсфилд. Въпреки че не беше възхитен от отношенията там, Сандра беше вкъщи и майка ѝ явно следеше всичко, а на повече Бенджамин не можеше и да се надява. Къщата беше овехтяла и занемарена, климатикът не работеше и Алекс спеше на легълце във всекидневната до гърмящия телевизор. Викаше от радост, когато се събуди и видя там Бенджамин, така че Бенджамин го напусна с болка в сърцето, въпреки че се отървяваше с радост от Сандра.

До Бел Еър се връщаше малко по-спокоен. През следващите няколко седмици издържа приравнителните изпити за средното училище и кандидатства в Калифорнийския университет, където след още четири седмици го приеха. През това време си беше намерил работа на непълен работен ден в книжарница на територията на университета и твърдо бе решен да задържи това място, за да може да помага за месечните вноски за Алекс.

Когато отново отиде до Бейкърсфилд, намери всичко като че ли по-старому, само с тази разлика, че Сандра не беше този път вкъщи и за детето се грижеше само майка ѝ, която при това си пийваше бира, но детето изглеждаше щастливо. Бенджамин си поигра с него около час преди отново да се отправи за вкъщи. Този път не спомена на баща си за посещенията. Имаше чувството, че на Оливър няма да му хареса, че все още е така чувствено свързан с детето. Бенджамин знаеше със сигурност, че не може по друг начин, дори когато един ден има други деца, Алекс ще бъде като първороден важна част от неговия живот. И определено не искаше да изпусне от поглед неговото добруване. Майката на Сандра явно нямаше против Алекс никакви забележки, защото много добре ѝ идваха сумите, които получаваше редовно всеки месец. В живота си не беше срещала нищо по-добро от Алекс. Трябваше да признае, че Сандра изобщо не е била глупава, когато се е оставила да забременее от Бенджамин Уотсън. Уотсънови не бяха богаташи, но живеяха добре и след малко детективско усилие госпожа

Картър установи, че бащата на момчето още на изток е получавал добри пари. А само преди няколко седмици прочете една малка статия на някаква хроника възбуждаща новина. Че старият Уотсън уж ходи с Шарлот Симпсън. Точно сега това за нея нямаше особено значение, но ако престане да ѝ плащат, не би навредило малко изнудване.

С нещо такова Оли изобщо не си блъскаше главата. В прекрасна любовна омая прекарваше с Шарлот с възторженото съгласие на децата си все повече време. А в края на април най-после събра смелост и я помоли за ръката ѝ.

Вечеряха през този ден, както напоследък често им се случваше, в тихата интимност на ресторант Кианти и той не ѝ даде никакъв пръстен като изненада, нито пък падна пред нея на колене. Изчака да свърши с вечерята, а след това нервно се загледа в нея, докато тя тихо се смееше. Въпреки че не можеше да бъде напълно сигурна, правилно беше разбрала какво ще последва.

— Как беше днес в агенцията? — шегуваше се тя и той само тихо замърмори.

— Не се дръж така... Искан да говоря с теб за нещо важно. Отдавна се подготвям за това, но не зная какво ще кажеш ти... с артистичната си кариера и всичко около тебе...

— Може би искаш да ми подложиш работа? — засмя се невинно.

— Я стига. Но след като сама започна... всъщност да. Може да се нарече и така. Постоянно положение с мизерно заплащане в сравнение с това, което самата изкарваш. Задължения за цял живот в домакинството с три големи тежести, тук-там някое удоволствие и проблеми с парите.

— Не смей да говориш за своите деца като за тежести, Оливър Уотсън! Случайно много ги обичам.

Едва не се обиди заради тях и той хвана ръката ѝ здраво в своите и я повдигна към устните си, за да целуне пръстите ѝ.

— Аз също. Но също така страшно обичам и теб. Какво ще кажеш да се оженим? — Сърцето му беше чак в гърлото, когато я помоли за това и изобщо не би се учудил, ако му откажеше. Без думи, само му залепи целувчица.

— Нищо по-хубаво не съм чувала в живота от никого, — заяви накрая. Но все още не му беше дала ясен отговор и той преживяваше големи мъки, докато го дочака.

— Така че?

— Мисля, че и двамата трябва внимателно да го обмислим. Ти повече, отколкото аз. Аз знам какво ще спечеля, Оли. Обичам ви и четиримата, но ти никога не си имал за съпруга жена, която има своя професия, това понякога е истинска лудница, особено при това, което правя аз. И при най-голямо старание не можем да запазим личния си живот, хората постоянно ще се въртят около мен, поне докато играя в своята програма. А това понякога може доста да ви опъне нервите.

Това вече беше преживял. Където и да излезеха заедно, постоянни молби за автографи, журналиста, тормоз от добри чувства. Но това не му пречеше и беше горд с нея. Не му пречеше да стои в сянка, докато тя се изявява като звезда.

— Това изобщо не ми пречи.

— Сигурен ли си? Един ден сигурно ще изоставя всичко това, но честно казано, Оли, не още сега. Още не ми се иска. Дълго съм работила като вол и трудно бих понесла, ако трябва да се откажа, докато не получа като отплата максимално удовлетворение.

— Разбирам те. Нито пък очаквам, че ще се откажеш от своята професия. Мисля, че това би било голяма грешка.

— Аз също. И колкото и да те обичам, сигурно бих ти се сърдила. Как мислиш, че ще приемат това децата? — Не ѝ беше безразлично. Означаваха много за нея и за него, и затова искаше решението им да включва и тях. Оли само се усмихна.

— Казаха ми, че ще се разведат с мен, ако не те помоля за ръката ти. И смятам, че ще избягат и ще си търсят нов татко, ако ми откажеш.

— Биха сглупили много. По-добър не биха намерили в целия свят.

— Говори, говори. Прекалено строг съм с тях.

— Говоря. А строг досега не съм те виждала. Много добре се държиш с тях. — Бенджамин отново беше стъпил на правилния път. Мели е отлична ученичка и Сам никога не е бил по-щастлив в живота си. Всички се чувстват добре. А след това Шарлот го погледна със срамежлива усмивка.

— Един ден също бих искала да имам собствени деца. Едно или две, а може и три, ако не започна прекалено късно с това. Какво ще кажеш? След това би имал въщици куп деца и освен това всичките тези морски свинчета, бели мишки и ферми за дъждовни червеи. —

Двамата се засмяха, но ставаше дума за важни неща. Тя имаше право, като започна да говори за тях. Размишляваше за това със сбръчкано чело, въпреки че и преди това му беше дошло на ум. В действителност не можеше вече да си представи, че би имал и други деца. Но в края на краищата на четиридесет и пет това не е мисъл за захвърляне и тя поне в душата си се радваше, че не се ядоса.

— Не знам само дали не съм вече прекалено стар и уморен, за да започна с всичко това отначало. Децата не са само щастие както си мислиш. — Беше преживял за последната година прекалено много, но знаеше много добре колко сладка е наградата за тази мъка и не искаше да я лиши от нея. Прекалено я обичаше. А Шарлот можеше много да даде както на собствените си деца, така и на неговите. Струва си да си по мисли за това, ако с това я убеди, че трябва да живеят заедно в бъдеще. — Мисля, че бих се оставил да ме убедиш, определено поне за едно, — под нейния умоляващ поглед обаче се сепна и допълни с усмивка, — добре, може и на две. Но не на повече, не ме карай на това, не забравяй, че съм дядо.

— Това не се брой, — заяви, защото ѝ изглеждаше прекалено млад за това, но Оливър потвърди тъжно.

— За Бенджамин, да.

— Само имах предвид, че не си прекалено стар за това, както каза.

— Но някога се чувствам така. Разбира се, освен тогава, когато съм с теб. Мисля, че бихме живели много добре заедно, толкова неща бихме могли да направим заедно. Да пътуваме, да се забавляваме, бих ти помагал в артистичната кариера. За първи път в живота си чувствам чак в мозъка на костите си, че за всеки от нас това би било най-доброто, изобщо не се съмнявам в това. — Беше в отлично настроение.

— Чудно е, но и аз също не. Знаем, че искрено те обичам, Оливър. Само искам и ти да си сигурен в това.

Само миг се поколеба, преди отново да го целуне и да му прошепне тихо в ухото:

— В този случай нека да е по твоему, Оливър. Но бих искала да почакам година от нашето запознаване, за да бъде всичко наред. Какво ще кажеш за Коледа?

— Сериозно ли мислиш това? — Изглеждаше невярващо. Сара го беше напуснала преди повече от година и от месец беше разведен с

нея. Тази жена обичаше от цялото си сърце и тя наистина иска да се омъжи за него. Шърли с усмивка потвърди и изведнаж се разсмя и изглеждаше също така щастливо, както се чувстваше и той.

— Естествено, че го мисля сериозно. Няма ли да ти пречи, ако почакаме до Коледа?

— Малко ще ми пречи. Но от друга страна ми харесва твоята идея със старомодната годявка.

— През юни ще започне ваканцията ни. Бихме могли да отидем някъде за месец или за два. Подложиха ми роля в един филм, но той е толкова сладникав. С много по-голяма радост бих отишла някъде с тебе и с децата, разбира се, ако не ги вземе със себе си Сара.

— Ще ги вземе, но само за август.

Останалата част от вечерта само планираха, а когато вечерта я откара вкъщи, остана при нея, за да се полюбят в чест на своята годявка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

На другия ден съобщи на децата, които бяха извън себе си от радост. Оливър не можеше да си намери място, когато Сам веднага искаше да знае дали ще го вземат със себе си на сватбеното пътешествие. Шарлот помоли Мели да ѝ стане шаферка на сватбата, тя трябваше да бъде чак след осем месеца, та когато говореха по този въпрос, всички се държаха като възбудени деца.

Оливър отиде на другия ден до ателието за Шарлот. Когато седна при него в колата, на седалката я чакаше малка четвъртита кутийка, опакована в тюркоазна хартия и превързана с бяла сатенена панделка. Шарлот я отвори с разтреперани ръце, а когато видя да свети черната кадифена подложка на кутийката пръстен, извика от изумление. Това беше прекрасен диамант, изшлайфан като смарагд, и в очите на Шарлот заблестяха сълзи, когато протегна ръка към Оливър, за да ѝ го сложи.

— Прекрасен е, Оли.

— И ти също, — целуна я и я притисна към себе си. Шърли се гушеше в него по целия обратен път към къщи.

Пресата научи след няколко дни тази новина, която продуцентите на програмата на Шарлот използваха напълно. Отделът за връзки с обществеността в студиото не даде покой на Шарлот, постоянно искаха нейни фотографии с Оливър и с децата. Обадиха се от списанията „Пийпъл“ и „Юнайтед Стейтс“, новината за техния годеж се появи в „Нюзуик“ и „Таймс“, журналистите не оставиха на спокойствие дори децата. Това много ядосваше Шарлот. Оливър също не беше във възторг, когато на няколко пъти намери пред дома си глутница фотографии.

— Как изобщо понасяш това? — питаше често Шарлот.

Накрая решиха поради тази причина да прекарат лятната ваканция в наета вила в Транкейс, където беше спокойно.

Следващите няколко седмици едва преживяха, докато ситуацията бавно не се успокои. Дори и Сара честити на Оливър. Беше научила

тази новина от Сам, но прочете за това и в печата.

— Децата сигурно са полудели по нея, Оли, радвам се и ти честитя.

— Аз също. Само тези журналисти да не бяха толкова досадни.

— Ще свикнеш с това. Холивуд е такъв! — дразнеше го, но явно се радваше искрено за него, а Маргарет и баща му също бяха възторжени. Бяха щастливи времена, въпреки че както Оливър, така и Шърли имаха много работа, преди да могат да отпътуват за ваканцията с децата до Транкейс.

Шарлот най-после завърши последните снимки за този сезон, децата приключиха училище и Оливър напусна офиса, за да ползва четиридесетдневна отпускат. След това се отправиха с песни към Транкейс. Прекараха божествен месец на плажа, а след това Мели и Сам отлетяха на изток да посетят майка си.

Шърли се готвеше да заснеме няколко нови реклами, Оливър трябваше да се върне на работа, а Бен трябваше в края на септември да започне следването си в Калифорнийския университет.

Малко преди това един късен следобед зазвъня телефонът точно в момента, когато Бенджамин се беше върнал вкъщи, за да се преоблече, защото щеше да ходи с Шърли и с баща си на вечеря. Бенджамин мислеше, че го търси баща му от офиса. Но за голямо учудване, беше майката на Сандра, която искаше да говори с него. Сърцето му една не се спуска от уплаха, когато чу гласа ѝ.

— Случило ли се е нещо, госпожо Картър?... Алекс...

— Той е, доколкото знам, наред. — Изглеждаше чудно. Майката на Сандра беше размишлявала дълго за този разговор. Мъчеше се да намери начин да спечели нещо и за себе си от създалата се ситуация и накрая реши, че ще му каже. Има право да го научи, а и не е лошо момче. И е луд по малкия. Може би ще бъде по-добре, ако им окаже внимание. Точно това ѝ минаваше през главата, докато набираще техния номер. — Сандра даде вчера малкия в детския дом. Предложи го за осиновяване. Мислех, че би трябвало да знаете това.

— Къде го даде? — Бенджамин почувства сърцето си в гърлото. — Не може да направи това. Той е и мой син. Къде е? Няма да допусна да напрани това, госпожо Картър. Ще се погрижа за него сам. Предлагам ѝ го още докато бяхме в Пърчъс.

— Мислех си, че ще постъпите така, затова ви се обаждам. Казвах й да ви се обади. Само че тя го остави там и избяга. Днес сутринта отпътува някъде на Хавайските острови.

— Благодаря ви... благодаря... кажете им, че веднага ще дойда за него... или всъщност... аз ще им се обадя сам. — Но когато се обади в приюта, който тя му съобщи, казаха му, че Александър Картър сега е под попечителството на съда. Че Бенджамин трябва да докаже своето бащинство, да помоли за попечителство и да помоли за прекратяване на правата на Сандра. Че това сега зависи единствено от съда. Обади се разгневен на баща си и го измъкна от среща с нов клиент. В този момент беше изпаднал в истерия, така че Оливър го помоли да се успокои и всичко бавно да му обясни.

— Добре, добре... вече разбирам. Ще се обадя на адвокат. Овладей се, Бенджамин. Но преди да предприемем нещо, бих се радвал, ако добре премислиш какво всъщност искаш. Наистина ли искаш да получиш пълно попечителство върху момчето? Сега това е само твое решение. — Сега най-накрая има възможност да се измъкне от тази каша, ако, разбира се, желае това. Но Оливър беше решен да помогне на сина си в каквото и да е, колкото и болно да беше за него. Бенджамин обаче беше убеден, че няма друг избор. Искаше да получи своя син обратно, дори ако трябва да не се върне в училище никога повече и през останалата част от живота си да върши само черна работа. Беше напълно решен да запази сина си и да го възпита независимо на каква цена. На тези чувства ме можеше да се противостои, а Оливър и не искаше. Поръча на Бенджамин да остане където е, защото щеше да го потърси отново. След половин час наистина му се обади, за да му съобщи, че ще се срещнат в канцеларията на „Лойб & Лойб“ в Сентъри Сити в четири часа.

Бенджамин беше там десет минути по-рано и адвокатът, който го прие, беше любезен господин, свикнал да обсъжда много по-важни случаи. Но тъй като бяха правни консултанти на фирмата на Оли, не оказаха да помогнат на Оливър.

— Ако това наистина е вашето желание, младежо, не мисля, че ще бъде толкова сложно, както изглежда. Днес вече говорих с всички заинтересовани страни и с властите и ситуацията изглежда доста ясна. Вашето бащинство явно няма да бъде подлагано на съмнения. Това момиче вече е подписало документи, че иска да се откаже от детето.

Още не сме могли да говорим с нея, но потвърди ли ни го и писмено, след това ще имате попечителство над детето само вие и накрая родителските ѝ права ще бъдат отнети. Това е голяма отговорност, Бенджамин, и би трябвало добре да размислите, преди да се решите на това.

— Вече, господине, съм размислил. Наистина нищо друго не желая. Обичам го. — Очите му се напълниха със сълзи. В този момент изглеждаше със своите лъскави рижи коси и лунички самият той като дете. Оливър трябваше да се пребори със себе си, за да не се разплаче, когато го гледаше. Реши, че ще направи всичко, което е по силите му, за да му помогне.

— Госпожа Картър ми каза, че ще подпише декларация, в която ще изложи колко добре сте се грижили за момчето. С това нещата почти биха се уредили. Освен това спомена, че не би имала нищо против малък подарък от вас или вашия баща. Но трябва много да внимавате с това. Получаване на дете срещу заплащане или срещу каквото и да е, което дори отдалеч напомня за това, в този щат е наказуемо деяние, което аз ѝ обясних. Беше разочарована, но каза, че така или иначе ще подпише каквото и да е декларация, която ѝ подготвим. Съдът в Бейкърсфилд ще заседава следващата седмица. Ако всичко мине гладко, бихте могли да получите сина си още същия ден следобед.

— А дотогава?

Бенджамин отново се отчая.

— Дотогава не можем да направим нищо. В добри ръце е и е на сигурно място. — Бенджамин изглеждаше нещастен, но явно нищо не можеше да се промени. Съгласи се да почака до заседанието на съда следващата седмица и само се молеше да успеят да намерят Сандра в Мауи и да получат от нея подписи на всички необходими документи, за да може да бъде предаден Алекс на него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Пътуването до Бейкърсфилд беше за Бенджамин пълно със страхове и Оливър си взе един ден отпускат, за да му бъде опора. Двата мъже бяха по време на пътя мълчаливи и нервни, потънали в собствените си мисли за малкия Алекс и какво означава за всеки от тях. За Оливър символизираше новия живот, новото начало и един вид символ на желанието на Шърли да има деца с него. Малкият Алекс ще им покаже какво означава да имаш вкъщи бебе и Оливър беше донякъде приятно възбуден от тази представа, но от друга страна се плашеше от хаоса и бъркотията, които щеше да донесе със себе си. Но Бенджамин обеща, че за всичко ще се погрижи сам, само Агнес може малко да му помогне.

Оливър се опита да подхване разговор с Бенджамин, докато лети по магистрала номер пет, но момчето беше прекалено разсеяно. С помощта на Аги беше поставил в своята стая легълце и купил вече шест кутии памперси. Искаше да спре и при госпожа Картър за горните дрешки на Алекс. Оливър реши, че ще бъде по-добре да го направят на връщане. Все още се страхуваше, че нещо може да не излезе и че няма да получат Алекс. Не бяха намерили Сандра на Мауи, но адвокатът смяташе, че е много голяма вероятността да дадат Алекс на Бенджамин, защото Сандра беше подписала документи за предаване за осиновяване още преди отпътуването си за Хаваите.

Съдът в Бейкърсфилд беше на Тръкстън авеню. Оли паркира колата и побърза да влезе след сина си. Беше последната седмица на август и слънцето грееше силно.

Адвокатът ги чакаше вътре, а когато седнаха в съдебната зала, виждаше се колко е уплашен Бенджамин. Носеше тъмносиньо сако, панталон в цвят каки, синя риза и синя вратовръзка от училищната униформа. Извеждаше като студент, какъвто и действително можеше да бъде в Харвард. Косите му бяха грижливо сресани и Оливър му се усмихна, когато съдебният служител ги покани да станат.

— Ще видиш, всичко ще свърши добре, сине. — Оли стисна ръката му и Бенджамин вяло му върна усмивката.

— Благодаря, татко. — Но и двамата знаеха, че нищо не е никога сигурно, а и адвокатът ги предупреди, че винаги може нещо да се обърне. В съдебната зала никой нямаше нищо гарантирано и съдията изглеждаше сериозен, когато се обърна към тях от мястото си. Съдът се запозна с предмета на заседанието и когато прочетоха декларацията на госпожа Картър, и двамата Уотсън си отдъхнаха, че не я видяха в залата. Документите, подписани от Сандра, бяха предложени като доказателствен материал, а информацията на социалния работник изясни в какви условия ще живее детето. Щеше да живее в дома, нает от семейство Уотсън в общо домакинство с бащата на Бенджамин, сестра му, по-малкия му брат и икономката, която щеше да помага в грижите за детето, докато бащата посещава Калифорнийския университет. Летният семестър започваше следващата седмица, а освен това имаше и работа на непълен работен ден в книжарница. Съдията се държеше смутено и помоли адвоката им да пристъпи към него. Няколко минути се съветваха заедно и след това съдията кимна на Бенджамин също да дойде напред. Каза му да заеме мястото на свидетелската банка и да положи клетва, защото иска да го попита за някои неща. Бенджамин премина тези няколко стъпала с разтреперани колене, а когато седна, спря поглед на баща си.

— Искам да ви стане ясно, господин Уотсън, че това не е официален разпит. Съдът трябва да обсъди важен въпрос, щом като е заложен животът на детето. Разбирате ли?

— Да, господине, разбирам — кимна преbledнял Бенджамин.

— Детето, за което стана въпрос, Александър Уйлям Картър, ваш син ли е? Признавате ли това обстоятелство?

— Да, господине, признавам.

— Живеете ли в настоящия момент с майката на детето в общо домакинство?

— Не, господине, не живея.

— А живял ли сте някога с нея в общо домакинство!

— Да, една година.

— Били ли сте никога съпрузи?

— Не, не сме били.

— Изхранвали ли сте някога детето или майка му?

— Да, господине. Шест месеца преди раждането на Алекс и след това до април, когато се разделихме. А оттогава съм й... всъщност баща ми и аз и изпращахме всеки месец пари. Шестстотин долара.

Съдията кимна и продължи със своите въпроси.

— А знаете ли от какви грижи се нуждае дете на неговата възраст?

— Да, господине, грижих се за него сам до април. Сандра беше... просто доста време беше навън и всъщност изобщо не умееше да се грижи за детето.

— А вие умеехте? — Съдията изглеждаше скептично настроен, но Бенджамин държеше, както личеше, ситуацията в свои ръце.

— Не, не умеех. Но трябваше да се науча. Грижах се за него вечер след работа и понякога го вземах със себе си. По това време работех на две места, за да заплаत्या... просто за всичко... Сандра престана да работи още преди раждането на детето.

— И вие сте взимали детето със себе си на работа?

— Понякога, когато не беше вкъщи. Нямах никого, на когото да го оставя. Бавачка не можехме да си позволим. — От лицето на съдията не можеше да се разбере нищо, но както и да свършеше всичко, Оливър никога не беше бил толкова горд със сина си, както в този момент. Не беше вече момче, а мъж на място и изключителен баща. Заслужава да получи детето. Оливър само се надяваше, че по този начин ще погледне на въпроса и съдията.

— А бихте ли живели е детето при вашия баща?

— Да, господине.

— А ще разреши ли? Съгласен ли е с това? — Оливър потвърди от своето място и Бенджамин отговори, че е съгласен. — А какво ще стане, ако решите да напуснете дома на баща си, отново престанете да ходите на училище и си намерите друга приятелка?

— Ще взема Алекс със себе си. За мен е по-важен от всичко останало. А ако не успея в училище, ще си намеря работа, за да го храня, също както съм го правил и преди това.

— Можете да слезете, господин Уотсън. Съдът за момент ще прекъсне своята работа. Отново ще продължим след петнадесет минути. — Съдията удари с чукчето и напусна залата преди Бенджамин, който външно изглеждаше спокоен, но иначе беше мокър от пот, да напусне банката на свидетелите.

— Беше отлично — прошепна му адвокатът. — Продължавайте в същия дух.

— Защо прекъсна заседанието? — искаше да знае Оливър.

— Може би иска още веднъж да прегледа документите, за да е сигурен, че всичко е наред. А Бенджамин беше отличен. Бих му дал и своите деца, ако ги поиска. — Засмя се, за да им вдъхне кураж. А след петнадесет минути, през които блуждаеха нервно по коридорите, отново седнаха и съдията се върна.

Огледа съдебната зала, погледна Оливър, адвоката и след това Бенджамин и удари със своето чукче.

— Съдът заседава отново. Не ставайте моля, останете по местата си. — А след това съсредоточено се загледа в очите на момчето и сухо подхвърли: — Това, за което се борите, младежо, е тежък товар. Това е задължение, от което не можете нито за миг да се откъснете. Никога няма да можете да забравите за него, нито да се отклоните. От бащинството не може да си вземете нито ден отпуска. Това е задължение, което не можете да изоставите, но можете да размислите или изведнъж да избягате. За следващите осемнадесет години, ако не и за повече, за това дете ще носите отговорност само вие, ако съдът ви го даде за пълно попечителство. Въпреки това изглежда, че с досегашните си задължения сте се справили чудесно. За това ви предупреждавам добре да размислите какво вземате на гърба си, за да си го припомняте всеки ден от живота си и живота на вашия син, и нито за миг да не забравяте какви са вашите задължения към детето. С това съдът постановява Бенджамин Оливър Уотсън да бъде единствен настойник на Александър Уилям Картър. Даваме го на вашите грижи от днешния ден, двадесет и девети август, и това наше решение ще получи дефинитивна валидност след установения от закона срок. Същия ден или когато по-късно сметнете за подходящо, можете да промените името на детето, както желаете. — Погледна ласкаво Бенджамин и с усмивка каза: — Момчето е ваше, господин Уотсън. — След това по негов знак стана съдебният служител и отвори вратата. Вътре влезе служителка от социалната служба и донесе детето, което изглеждаше доволно, макар и малко смутено в непознатата сграда и в очите на баща му, дядо му, а дори и адвоката, заблестяха сълзи. — Можете да вземете Александър у дома, — каза съдията ласкаво, когато служителката пристъпи направо към Бенджамин и му предаде Алекс,

който извика от радост, когато видя баща си. На адвоката предадоха малка картонена кутия с някои детски неща, пижама, ританки и мечето, което Бенджамин му беше дал, когато Алекс се роди. Всички се смееха, а едновременно с това им беше до плач, когато Бенджамин погледна съдията изумено.

— Благодаря ви, господине... много ви благодаря! — След това съдията стана и тихо напусна мястото си. Адвокатът ги изведе от съдебната зала. Бенджамин, който притискаше към себе си момчето, и Оливър, който потупваше своя син по рамото и след това подаде ръка на адвоката, за да му благодари. Бенджамин седна отзад в колата и здраво държеше момчето, докато не го върза в охранныя седалка, която бяха донесли със себе си.

Решиха да не се връщат повече при Алис Картър за останалите вещи на Алекс. Бенджамин не искаше никога повече да я види. Не желаше нищо друго, освен да отведе сина си къщи и да го има вечно при себе си. Беше му неприятна и мисълта, че на следващия ден трябва да започне да ходи на училище. Не му се искаше нито за миг да напусне малкия.

При бавното пътуване към къщи, на магистрала деветдесет и девет имаше ограничение на скоростта, Бенджамин възбудено говореше, а малкият доволно си бръмчеше. Бенджамин си спомняше за съдията и за съда, а дори и за Сандра. Служителката от социалната служба беше казала на адвоката от „Лойб & Лойб“, че Сандра се беше изразила ясно и окончателно. Че знае, че не може да се справи отговорно с детето и дори не иска да се опита. Когато го нямало Бенджамин, за да се грижи за Алекс вместо нея, тя искала само да избяга от детето. Сега беше достатъчно само да почакаят за окончателното решение, което щеше да бъде формалност. Никой не очакваше никакви проблеми, Бенджамин искаше още сега да попълни молба за промяна на презимето на момчето на своето, но това щяха да направят вместо него „Лойб & Лойб“ в Лос Анджелис.

— Така че, млади господине, какво ще кажеш? — говореше Бенджамин щастливо със своя син. — Мислиш ли, че ще ти хареса да живееш с дядо си, Мели и Сам? — Алекс само забръмча и посочи към камиона, който минаваше около тях, а Оли гордо му се усмихна.

— А ако не, нека да спи в гаража с глупавото гадно морско свинче на Сам, — мърмореше на ужким дядото. Но беше ясно, че

Алекс го е спечелил.

Мели, Сам и Аги ги чакаха в кухнята. Чакаха там със затаен дъх по-голямата част от следобеда. Мели най-напред видя само баща си на предната седалка и се уплаши, че нещо не се е получило. А след това изведнаж слезе изотзад брат ѝ с детето на ръце и тя с писък хукна към него, а Алекс уплашено облеци очички.

— Внимавай... Не го плаши... за него всичко е ново. — Бенджамин яростно бранеше сина си, когато момчето заплака. Но Аги беше приготвила за него курабии и Сам му показваше с вдигнати ръце морското свинче, така че детето бързо се разсмя, размахваше ръчички и се мъчеше да докосне своето носле.

Аги намери отнякъде високо детско столче и го постави в кухнята, а Оливър отвори за сина си бутилка шампанско и наля няколко капки дори и на Сам.

— За Александър Уотсън! — вдигна тост Оливър с широка усмивка и чувствате как постепенно отпада тежестта на този следобед. — Нека има дълъг и щастлив живот с най-добрия баща на света.

— Хайде, хайде — обърна се към нето с усмивка Бенджамин. — Това важи за теб, татко.

— Важи и за двамата — отпи засмяна Мели и всички бяха с влажни очи, когато щастливо се усмихнаха на малкия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

На другия ден Бенджамин започна да ходи в университета, но два пъти се връща вкъщи да провери дали Алекс е наред, въпреки че Аги твърдеше, че не се нуждае от помощта му. Но Бенджамин като че ли не можеше да се откъсне от сина си нито за миг и трябваше винаги да е пред очите му. Когато се върна след училище вечерта у дома, намери Александър във високото столче възторжено да унищожава вечерята, която Аги му беше сготвила с любов.

А когато вечерта дойде Шарлот, радваше се, че ще подържи Алекс, ще му попее и ще помогне на Бенджамин да го сложи в легълцето, което всички бяха обкръжили като защитен зид. Мели, Аги и Оливър, а Сам сложи до него своя любим мечок. Този, който беше получил от Сара, когато за първи път беше отишъл да я посети в Бостън.

Когато всички излязоха, Алекс се опита да плаче, но скоро всичко беше тихо.

— Не го разглезвайте така бързо. — Оливър беше наужким недоволен, но на Шарлот беше ясно, че точно Оливър ще го разглези най-много от всички.

— Как се чувстват да има вкъщи отново бебе?

— Това е добра практика. Всички ни събужда сутринта в шест часа. Но трябва да призная, че Бенджамин фантастично се справя с него. Дори по-добре от Аги — прошепна той.

— Ти също изглеждаш доста сръчен. Аз никога не успях да се науча да се справям с бебетата.

Оливър я притисна към себе си и през уикенда взеха Алекс само двамата, без баща му, в зоологическата градина. На двамата това много им харесваше, а този път дори никой не ги безпокоеше и не тичаше след тях за автограф. Няколко човека се загледаха след тях, но накрая решиха, че със сигурност това не може да бъде Шарлот Симпсън. Това е само някаква щастлива съпружеска двойка, която е завела своето детенце в септемврийския неделен ден на зоологическа градина. Може

би само според големия диамант на лявата ѝ ръка можеше да се съди, че това е някоя важна дама, но никой не го забелязваше.

За Шарлот това определено беше облекчение, защото пресата я преследваше още от началото на август, когато се определяха номинациите за Еми. Самата тя и нейната програма отново тази година бяха включени в номинациите. Наградите трябваше да се раздават следващата седмица и всеки журналист искаше да има като резерв някоя и друга история за кандидатите. Шарлот искаше преди всичко да я оставят на мира. Страхуваше се, че прекалено голямото предварително внимание от страна на печата може да ѝ донесе лош късмет. Отново работеше, всеки ден ставаше в четири, за да бъде в пет в ателието за прическа и гримиране. Вечер Оливър я вземаше, и или я завеждаше някъде на спокойна вечеря, или я водеше къщи на вечеря с децата. Всички възбудено очакваха сватбата през декември, но Оливър и Шарлот все още не бяха решили къде да отидат на сватбено пътешествие, дали на Хаваите, Бора Бора или може би някъде да покарат ски. Сам имаше чувството, че където и да отидат, би трябвало също да бъде с тях, но Оливър не се хвана на тази въдица. Не искаше да има на сватбеното си пътешествие нито морски свинчета, нито деца, нито бебета. Предостатъчно му тежаха на главата всеки ден, за да ги влачи със себе си на сватбеното пътешествие. Тук неговата любов към децата остана настрана.

Следващата седмица се приближаваше великият ден на Шарлот и вече не можеше да бяга от журналистите. Почти постоянно, почти непрекъснато я чакаха пред ателието. Дори проникнаха след нея при Джорджо, където си купуваше дрехи, някакъв черен модел от Боб Мак, украсен с корали. А след това се върна там, за да купи прекрасна розова сатенена рокля тип „Оскар дьо ла Рент“ за Мели. Оливър се жалваше, че разваля дъщеря му, но тя му каза да си гледа работата. Много добре прекараха с Мели и много се смяха, докато Шарлот си избираше и други красиви дрехи, а Мели през това време пробваше различни шапки и бижута.

Най-после настъпи големия ден и Шарлот с Оливър, Мели и Бенджамин отпътуваха от дома в дълга черна лимузина, докато Аги и Сам се настаниха да гледат връчването на наградите по телевизията. Алекс беше още буден, когато тръгнаха и тъкмо възторжено размазваше шоколадова курабия по пижамата си, по дивана и по себе

си. Ден преди това беше навършил година и беше направил на рождения си ден първите крачки.

Когато дойдоха до градската зала в Пасадена, Шарлот излезе, външно спокойна, от колата и се облегна на Оли. По петите им след тях вървяха Мели и Бенджамин. За децата това беше най-увлекателната вечер в техния живот и Оли също беше възбуден. Шарлот имаше влажни длани, а когато около тях се натрупаха фоторепортери, Оливър чувстваше, как Шарлот слабо трепери. Веднага щом седнаха в залата, към тях се насочиха фотоапарати и камери. Десетки различни звезди дойдоха при тях да подхвърлят няколко думи, а след това най-после започна самото тържество с обичайното присъждане на по-малките награди. Продължи може би цели часове, докато дойдоха на ред главните награди. Докато Сам къщи вече се прозяваше и почти дремеше, а Алекс здраво спеше в прегръдките на Аги, в Пасадена нарастваше напрежението. Най-после обявиха наградите за най-добра програма и Мели и Бенджамин крещяха в екстаз, защото беше тази на Шарлот. Продуцентът и режисьорът бързаха по пътеката, на жените им течаха сълзите, а Шарлот силно притисната към Оли, се усмихваше до уши. Пожелаваше тази награда на своя продуцент и режисьор и си казваше, че на нея самата напълно ѝ е достатъчно да принадлежи към спечелилата програма, а след това се съсредоточи на наградите за най-добра мъжка роля.

Спечели неин добър приятел от конкурентната програма и Шарлот се радваше за него от цялото си сърце. А след това настъпи великият миг. Най-после дойде и нейният ред. Трудно можеше да запази спокойствие. През целия си живот си беше казвала, че славата не я интересува, но това не беше истина. Толкова беше работила за този миг, а сега, без значение дали ще спечели, или не, в душата си знаеше, че я заслужава.

Камерите и фотоапаратите бръмчаха, докато отново и отново я хващаха на кадър, а тя не пускаше ръката на Оли, който се молеше за нея тихо. Желаше заради нея да спечели. Вече съобщаваха имената на останалите актриси, а след това настъпи дълга-предълга пауза, преди някой да каже:

— Подайте ми, моля, плика. — В този миг на Оливър спря сърцето, когато чу нейното име. Шарлот вече го гледаше с ръка на

устата и все още не можеше да повярва, че този път действително е спечелила. Нежно я побутна, за да стане, а след това вече бързаше по пътеката към сцената със своите огнени коси, сресани на меки къдри и в своята прекрасна черна рокля, украсена с корали, която фантастично подчертаваше нейната невероятна фигура.

— Това не е възможно! — промълви още веднъж, преди да стане от стола. Не можеше да повява дори в мига, когато се усмихваше на своите колеги и приятели и се обръщаше към тях по микрофона с наградата Еми, притисната към гърдите.

— Не знам... не знам, какво бих могла да кажа — смееше се тя. — Нищо не съм си подготвила, защото не очаквах, че ще спечеля... Бих желала да благодаря на господин продуцента и на господин режисьора, а също така на господата директорите и писателите, и операторите, и на всички тези чудесни хора, които съдействаха затова... На моя учител по актьорско майсторство Джон Дръм, затова че беше толкова луд и ми осигури тази работа... на моята агентка, която ме убеди... да, имаше право, Ани... но най-много от всички — погледна право към Оливър, — моята благодарност е към моето семейство... към моя бъдещ съпруг Оливър, който е толкова търпелив към мен... и към нашите деца Бенджамин, Мелиса и Сам. — В този момент вече трептяха сълзи в нейните очи и в тези на Оливър. Сам следеше това с такъв интерес вкъщи, че дори не можеше да се помръдне. — Обичам ви страшно много и се надявам, че следващата година работата ще върви още по-добре. — След това вдигна наградата високо, махна на своите колеги и почитатели и се забърза от сцената обратно към своето място. Едва зазвучаха фанфарите, които обявиха края на тържеството и към Шарлот се хвърлиха журналистите, които без малко да я смачкат. Оливър трябваше да я пази и заедно с това я целуваше и тя целуваше него и Бенджамин, и Мели, и им стискаше ръцете. Това беше възбуждаща вечер, пълна с напрежение, и когато Оливър и Шарлот откараха децата вкъщи, най-напред си отвориха бутилка шампанско и се чукнаха и с Аги, и със Сам, преди да се върнат на празненството, което трябваше да продължи до сутринта. Шарлот никога нямаше да забрави тази вечер. Най-после успя.

Преди да тръгнат, се обадиха Маргарет и бащата на Оливър да честитят на Шарлот. На Аги все още течеха сълзи от радост, когато Шарлот се обади до дома си в Небраска, където всички също бяха

разчувствани. Това беше чудна вечер. Все още не можеше да повярва в своята победа, дори при тоста на Бенджамин, а след това говореха със смях един през друг и се споглеждаха, когато, преди да тръгнат на серия празненства, гледаха по новините повторението на церемонията.

— Наистина никога не съм смятала, че ще спечеля — повтаряше отново и отново на Оли по пътя от Бел Еър към Бевърли Хилс.

— Затова пък аз не съм се съмнявал в това! — Беше безкрайно горд с нея и му се струваше странно, че във всичко това участва и той. Върнаха се вкъщи чак в четири сутринта, и Шарлот падна така, както си беше, на своето легло с Оливър до себе си. Еми ги гледаше от тоалетката в другия край на спалнята и Шарлот при погледа към нея радостно се усмихваше.

— Общо взето сладка статуетка — усмихна се Оливър, който беше толкова уморен, че дори не си развърза вратовръзката.

— Не толкова сладка, колкото ти — отговори Шарлот и се превъртя в своята разкошна рокля настрани с усмивка. — Ти ми харесваш много по вече. — Беше леко пийнала и все още извън себе си от всичките тези събития.

— Ти си всъщност луда. Какво правиш с мен, ти, най-голямата звезда в Холивуд?

— Обичам те. Ела, ще си направим дете още тази нощ.

— Дръж се както трябва. Не забравяй, че скоро ще станеш майка на три деца. — Три деца, които бяха така горди с нея, както и техния баща. — А освен това ще имаш и внук! — Двамата се засмяха при мисълта, че скоро ще бъде баба.

Шарлот грееше. Това беше незабравима вечер. За всички.

Отново я целуна и след пет минути вече спеше облечена в прегръдките му, а Еми в цялото си величие я наблюдаваше. Когато Оливър погледна Шарлот, струваше му се като дете. Не можеше да повярва, че тази изключителна жена е вече почти негова. В шест часа сутринта я напусна, за да се приготви за работа. Когато се върна вкъщи, децата още спяха и над преминалата нощ се възнасяше ореола на недействителността. Но беше действителност. Беше истина. Шарлот спечели тази награда и след три месеца щеше да бъде негова жена. И от самата мисъл за това му се въртеше главата. Не можеше вече да дочака. Три месеца сега изглеждаха като страшно дълъг

период... тихо се усмихваше на себе си под душа... три месеца... а след това ще бъдат с Шърли съпрузи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Чакаше я луда седмица, когато журналистите я преследваха на всяка стъпка. За своята програма получи огромна награда и ѝ повишиха хонорара за следващата година. Получаваше десетки нови предложения за самостоятелни телевизионни програми и за минисериали, а също така за телевизионни филми, както и за три широкоекранни филма. След това дойде предложението, което беше чакала цял живот. Агентката ѝ се обади в ателието и тя не знаеше какво трябва да отговори. Много силно я заинтригува, но каза, че трябва да обсъди всичко с Оливър. Че той има право да даде мнение по нейното решение. За нея това беше важно решение, което носеше със себе си много проблеми. Например трябваше да си издейства да прекратят договора за програмата, която ѝ донесе Еми. Или ако нямаше друга възможност — да наруши договора.

Когато същата вечер Оливър мина след работа да я вземе, за да вечерят спокойно в дома ѝ и да обсъдят сватбеното пътешествие, беше очевидно нервна. Оливър се мъчеше по всякакъв начин да я убеди да отидат на Бора Бора. Но още преди да разопакова проспектите, знаеше, че нещо се е случило.

— Какво става, Шърли? — Познаваше я доста добре, а толкова съдържано в повечето случаи не се държеше с него. Без увъртания си призна всичко. Предложили и бяха да играе в Бродуей, сериозна пиеса, за каквато винаги бе мечтала. Такава възможност може никога да не се повтори. Прослушванията трябваше да започнат през декември. Това означаваше да отлети за Ню Йорк най-малко за година, а е възможно и за повече, ако пиесата се задържи по-дълго в репертоара; възможно е дори да продължи две години.

Оливър посърна изведнъж и не можеше да повярва нито на ушите си, нито на това, което се четеше по лицето ѝ. Той видя там колебание. Едва не му се пукна сърцето.

— А какво ще стане с твоята програма? — Но му се искаше да изкрещи: „Какво ще стане с мен?“

— Ще трябва някак си да се отърва от договора. Моята агентка смята, че може да стане, ако подходим правилно.

— Наистина ли го искаш?

— Не знам. Винаги съм го искала. За мен през целия ми живот Бродуей е представлявал върхът, тази най-висша цел, апогеят на една сериозна артистична кариера. — Не го лъжеше, както винаги. — Казвам ти точно това, което знам в момента. Още не съм решила. Казах на своята агентка, че най-напред трябва да го обсъдя с тебе. Но знаеш ли, Оли... винаги съм мечтала да играя в Бродуей най-вече в такава пиеса като тази.

— А какво означава това за нас двамата? Според теб какво би трябвало да правя аз през тези две години? Трябва да седя тук сам? Не мога да изоставя тукашния офис, тук съм само от година, а това място е много важно за мен, вероятно за много дълго време, ако не и завинаги. Всички деца тук ходят на училище. Не мога да ги пренебрегна и отново да променя живота им. За една година го правиха два пъти. Това не бих могъл, Шърли. Не мога да оставя всичко тук и да отпътувам, въпреки че най-голямото ми желание е да постигнеш мечтата си. — Трябваше да мисли за своята кариера и за семейството си. Шърли изглеждаше отчаяна. Личеше, че не иска да пренебрегне този шанс дори и заради него.

— Бих могла да идвам. — Но той скочи при тези думи, като че ли го ужили оса. Започна да ходи напред-назад из стаята, без да продума.

— Не ми излизай с тези номера, Шърли — каза накрая. — Вече опитах това веднъж с любимата си жена. Накрая дори не се опита да дойде. Но дори да почнеш да идваш, колко мислиш, че ще продължи това между нас? Дори да летиш със зачервени очи насам и натам, за да прекараме заедно един ден в седмицата? Това е смешно, това не би станало. Все още не сме изградили между себе си необходимите връзки и ти искаш да ги подложиш на толкова тежък изпит? В този случай е по-добре да се сбогуваме още сега. Това ще бъде за нас много по-безболезнено, отколкото ако трябва да чакаме раздялата още, да речем, година. Избий си го от главата. За никакво пътуване не искам и да чуя. — Опита се да се успокои отново и да разгледа въпроса от нейната гледна точка. — Виж, Шърли, трябва само да направиш това, което сама смяташ за правилно. — Трябваше да й даде тази възможност, дори и поради това, че толкова я обичаше, каквото и да му

коства това. Знаеше, че няма право да стои на пътя ѝ. И дори да се опиташе, пак биха загубили и двамата. Вече беше научил този жесток урок на живота. — Добре обмисли, какво ще направиш, и действай според своите собствени желания. — Затвори за миг очи, за да потисне болката, загубата и отчаянието. Отново ще го преживее. А заради нея би направил тази крачка. — Мисля, че не би трябвало да изпускаш тази възможност. Ако откажеш, винаги ще съжаляваш и така или иначе ще страдаме и двамата. Направи го, съкровище... ще спечелиш много пари. Заслужаваш го. Сега си на върха на своята кариера. А такива възможности не се повтарят. Но не очаквай, че ще идвам при тебе... и не очаквай, че можем да имаме всичко. Не е възможно. Понякога човек трябва да реши в живота. Избери посвоему. Ще ти стискам палци. — В този миг имаше в очите си сълзи и се обърна, за да не ги види Шарлот.

— Означава ли това, че за нас всичко ще свърши, ако отпътувам?
— Изглеждаше учудена и много нещастна.

— Да. Но не казвам това, за да ти повлияя или да те принудя да останеш заради мен. Само искам да разбереш, че веднъж нещо подобно вече съм преживял и не мога отново да тръгна по този път. Така или иначе той не води до никъде. И двамата бихме загубили еднакво. Не мога да го направя отново. По-добре ще е да ти пожелаем много щастие и да те целуна с кървящо сърце за сбогом. По-добре веднага, отколкото след година или след две, когато е възможно да има и дете. А също така си мисля, че отново такава загуба още по-тежко биха преживели децата ми. И за тях трябва да мисля. Обичам те, Шърли. Обичам те толкова много, че искам да те оставя да правиш каквото си решила. Сега ще се прибирам къщи. Ти размисли и ми се обади, когато бъдеш наясно със себе си. Аз ще разбера... наистина, вярвай ми. — Оливър имаше влажни очи, а Шарлот плачеше. Не можеше да повярва на това, което беше казал, но го разбираше. — Не бих се радвал да прочета това първо във вестниците. — И след това, без да се огледа, излезе и се отправи към дома си.

Сам още не спеше и си играеше в кухнята с морското свинче, когато Оливър се прибра. Бащата изглеждаше като газен от парен валеж.

— Здравей, татко — усмихна му се Сам и вдигна поглед, но когато го видя, остана всичко и забрави дори за морското свинче. — Случило ли ти се е нещо, татко?

— Нищо. Имах тежък ден в офиса. Отивай да спиш. — Разроши косите на Сам и след това без дума повече се отпрати нагоре към своята спалня. Сам изтича с ужасен поглед право при сестра си в спалнята ѝ.

— На татко му се е случило нещо! — съобщи той. — Тъкмо се върна и целият е позеленял.

— Може би не му е добре. Попита ли го какво му се е случило?

— Каза ми, че е имал тежък ден в службата.

— Може и така да е. Остави го на мира да си отпочине. Сутринта може би ще е наред.

Но не беше. Всички забелязаха това. Беше тих и пребледнял и не отрони нито дума. Сам многозначително погледна сестра си, когато Оливър късно слезе долу и дори не се докосна до яйцата.

— Не си ли добре, татко? — Мели се опита да завърже обикновен разговор. А след това Сам, без да иска, улучи целта. Баща му подскочи при думите му:

— Или снощи си се скарал с Шърли?

— Не, естествено, че не. — Но истината е, че след неговото отпътуване не беше телефонирала и той цяла нощ не бе затворил очи. Представата, че ще я загуби, беше непоносима и страшна. И за такава цена. Прекалено я обичаше, за да се опитва напразно да я задържи за себе си, та нали и Сара, както установи, в действителност никога не е имал само за себе си.

Сутринта тръгна за службата като плашило. Разтресе го треска, когато следобед секретарката му каза, че Шърли го чака в приемната. Изведнъж се уплаши да я пусне при себе си, да я погледне, страхуваше се от думите, които ще чуе от нея. И така се почувства като в капан, когато секретарката, с необходимия респект, я въведе вътре веднага. Не се изправи, защото изведнаж му се стори, че краката няма да го удържат, че няма достатъчно сили.

— Какво ти е? — Шърли, която също беше бледа, но не като него, го гледаше загрижено с втренчен поглед, докато бавно се приближаваше към бюрото му.

— Вече си решила, нали?

Кимна и се отпусна в креслото от другата страна на бюрото.

— Трябваше да дойда веднага. Ще го излъчат в шест часа по новините. Продуцентите на тази пиеса са се разбрали с моята

телевизионна компания и тя е склонна да ме освободи от програмата за Коледа, — ... за Коледа... на техния сватбен ден... или почти тогава.

— И ти приемаш ролята в тази пиеса? — Изрече тези думи, преодолявайки себе си.

Бавно кимна с несигурен поглед в очите.

— Вероятно да. — А след това взе ръцете му в своите и помоли: — Не бихме ли могли някак си да го измислим? Не бихме ли могли да намерим компромис? Обичам те. Това не се е променило. — Изглеждаше отчаяна, но Оли имаше своя опит.

— Сега може би ще се получи. Но с времето това ще бъде над нашите сили. Ще се отчуждим. Ти ще живееш в Ню Йорк по свой начин със своята пиеса. А аз ще бъда тук при своята работа и при децата. Какъв ще е тоя живот?

— Сложен, провокиращ, но би си струвало. Много хора вече са правили така. Заклевам се, Оли, ще пътувам само аз.

— Как? Имаш само два свободни дни. Единия ден ще летиш насам, а на другия — обратно. Какво ще остане за нас? Нощта на летището? Колко дълго мислиш, че ще издържим? — Най-после стана и обиколи бюрото, за да застане лице в лице с нея. — Решила си правилно. Имаш талант, Шарлот. Заслужаваш най-доброто.

— Но аз те обичам.

— И аз също те обичам. Но не мога да твърдя, че нещо ще върви, когато то предварително е обречено на неуспех. Животът ми даде вече този урок. И не се глезеше с мен при това. — Тези удари го бяха засегнали прекалено дълбоко и го пареха все още, така че когато сега гледаше любимата жена, разбираше, че вече я е загубил.

— А как ще е по-нататък? — Изглеждаше съкрушена, но не се защитаваше.

— Известно време ще бъдем нещастни. Но и двамата ще го преодолеем. И ще живеем по-нататък. Ти със своята работа. Аз със своите деца. Това ще ни носи утеха, докато накрая отmine болката. — Като със Сара. Постоянното отчаяние продължи само година. Само толкова дълго. Мисълта, че ще изгуби Шарлот, му изглеждаше с нещо още по-лоша, защото заедно толкова се радваха и обичаха, имаха толкова надежди и планове. Сега всичко пропадна.

— Колко просто звучи от твоите уста, Оли — Спря на него очи, пълни с тъга, и протегна ръце, за да стисне неговите в своите.

— Главният проблем, разбира се, е, че не е просто.

След миг Шарлот излезе цялата в сълзи от неговата канцелария и той си наля от бара пълна чаша, преди да се отправя за дома, където Аги със Сам хранеха Алекс и същевременно гледаха новините. Говорителят тъкмо съобщавате на целия Лос Анджелис, че според непотвърдена информация Шарлот Симпсън ще напусне своята програма и ще отиде в Ню Йорк, където е получила роля в пиеса на Бродуей.

Сам искрено се разсмя, а Аги подаде на детето нова курабия.

— Това е голяма глупост, татко, нали? Шърли всъщност не отива в Ню Йорк. Остава тук и ще имаме сватба. — Погледна баща си с искрена усмивка, която изведнаж замръзна на лицето му. Оли се обърна от телевизора към него сепнат и като омаян заклати глава.

— Не, мисля, че няма да имаме, синко. Получила е страшно изгодно предложение в много важна пиеса. Много означава това за нея, Сам. — Аги и момчето зинаха. В този миг влезе в кухнята Бенджамин и веднага разбра, че там става нещо важно, въпреки че не знаеше какво всъщност. А Алекс забърбори от радост и протегна пухкави ръчички към своя баща, но този път той не го забеляза.

— Ще се върнем обратно в Ню Йорк ли, татко? — Сам имаше страх в очите, но и надежда, само че баща му завъртя глава с чувството, че през последния ден е остарял с много години.

— Не, това не можем, Сам. Всички ходите тук на училище. А аз трябва да ръководя тукашния офис. Не мога да събирам куфарите всяка година и да пътувам към следващия дом.

— А нима не го искаш? — Сам не разбираше какво всъщност се е случило. Но ако се погледне от тази страна, Оли също не разбираше.

— Знаеш добре, че искам. Само че не искам едновременно с това да се меся на някого в живота. Тя трябва да има своя собствен живот, а ние си имаме нашия.

Настъпи миг тишина, през който Бенджамин се загледа в Сам, който кимна и изтри сълза от лицето си.

— Горедолу като с мама, нали?

— Горедолу.

Сам избяга от кухнята и Аги веднага тръгна след него, защото искаше да го наглежда. Заедно с това вдигна и Алекс от столчето, защото искаше да го изведе със себе си. Бенджамин нежно погали

баща си по ръката. Бързо разбра, че са настанали много жестоки времена и че за Сам това е голям удар. Беше луд по Шарлот. Баща му също.

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин, татко? — попита тихо Бенджамин, разчувстван от тъжния поглед в очите на баща си. Но Оливър само завъртя глава, стисна ръката на Бенджамин и тръгна нагоре към стаята си. Цялата нощ лежа там и мислеше за нея. Сутринта изглеждаше като бито куче.

Не е справедливо, че точно на него трябваше да му се случи отново. Не е справедливо, че трябваше да я загуби. Когато лежеше сам в леглото, би трябвало да я ненавижда от цялото си сърце, но не можеше. Прекалено я обичаше и иронията на тази ситуация се стовари с пълна сила върху него сутринта, след безсънната нощ, докато изхвърляше проспектите за пътуването до Бора Бора. Явно имаше талант да се влюбва в жени, които искаха от живота повече от един брак. Не можеше да си представи, че би могъл още някого да обича. Докато гледаше през прозореца, не можеше при мисълта за нея да потисне сълзите си. Желаше я много, но знаеше, че никога не би потръгнало. Трябваше да я остави да върви по собствения си път, въпреки че го болеше от разкъсването на свързващите ги връзки.

През целия ден страшно желаше да ѝ се обади, но го превъзмогна. Вестниците бяха пълни с информация само за нея и следващите няколко дни също. Тя не се обади. Чак до Деня на благодарността Оливър винаги потръпваше, когато и да чуеше нейното име. Искаше му се вече да е отпътувала за Ню Йорк, не желаше непрекъснато да е подложен на изкушението да мине около дома ѝ или да спре пред ателието ѝ, за да я види. Ще си отиде от тях, в друг живот, който ще бъде много отдалечен от него. Завинаги.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Ден преди Деня на благодарността долетя Сара, за да отведе Мели и Сам до Сан Франциско на посещение при някакви приятели. Беше склонна да вземе със себе си и Аги с Алекс, за да може Бенджамин да отиде да покара ски на първия сняг в Ски Вали. Още преди няколко седмици беше дописала своята книга и на Оливър му се струваше, че изглежда добре. Имаше странно усещане, когато я целуна по лицето, като че ли беше някой напълно чужд. Вече не мечтаеше за нея и нейният парфюм имаше за него непозната миризма. Сега Шърли беше тази, която го преследваше в сънищата му през нощта. Все още го болеше сърцето, когато си спомняше за нея, или когато видеше нейното име във вестниците.

— Кога ще се жениш, Оли? — запита го Сара малко преди отпътуването с Алекс, седнал в скута ѝ, и Оливър се изненада.

— Нима децата не ти казаха? — удиви се той с тих, приглушен глас.

— Какво трябваше да ми кажат? — попита го учудено Сара, а щастливото момченце в този момент ѝ олигави чистата риза. Тя чакаше в кухнята, докато Аги събере детските вещи.

— Шарлот получи роля в пиеса на Бродуей. Всъщност скоро трябва да отпътува... и затова решихме, че за нея това е по-добър избор, отколкото брака. — Смело се усмихна, но не заблуди Сара. Прекалено добре го познаваше. Много ѝ домъчня за него. Можеше да си представи колко му е тъжно. Това е, разбира се, нещо друго, не като това, което се случи с Жан-Пиер, но от всяка загуба боли. — Може би налитам винаги на такива жени. Интелигентни, със собствени амбиции.

— Един ден и ти ще намериш истинската, Оли, заслужаваш го. — Това го мислеше искрено.

— Всъщност не знам дали бих намерил време за нея, ако се стигне до това. — Усмихна се при погледа на Алекс и се помъчи да

прикрие своята тъга. — Този дребосък ни заангажира от сутрин до вечер и от вечер до сутрин.

Бенджамин тъкмо го беше взел от майка си и го носеше към колата, за да го привърже в детската седалка на взетия под наем Понтиак Стейшън на Сара. Изобщо не се радваше, че трябва да се отдели от малкия, но Оливър настояваше да отиде да покара ски и да си почине. Сам Оливър беше доволен, че Сара взема децата. Раната от загубата на Шарлот все още много болеше, за да има и най-малкото желание за някакво веселие.

Не дълго след това Сара и по-малките деца отпътуваха и за Бенджамин дойдоха неговите приятели. Оли усамотя в дома и започна да подрежда купищата сметки и пощата. Навсякъде владееше необичайна тишина. Когато Оли с въздишка се облегна в креслото, разсъждаваше дали всичко това му харесва или не. Но неговите мисли отново се върнаха към Шърли, а дори и към Сара. Блъскаше си главата дали би могло с някоя от тях да бъде другояче, но дълбоко в душата си беше убеден, че не. Може би ако бяха започнали живота си още от началото по друг начин, Сара не би избягала по-късно, казваше си, докато седеше облегнат в креслото при писалището. След това осъзна, че това е глупост. Така или иначе би направила това, което направи. За нея не беше подходящо нищо друго, освен да е свободна, да живее сама и да пише своите романи. Същото важеше и за Шърли и нейната пиеса в Бродуей. И за Мейгън с нейното покривно жилище в Ню Йорк. А дори и за Дафни с нейния любим, който никога няма да напусне своята жена в Гринуич.

Ядосваше го само, че Шърли непрестанно говореше колко важна за нея е сватбата, децата и „Истинският живот“, а накрая взе решение точно като всички останали. За независимост. За своята пиеса и за Ню Йорк. До нейните обещания, че би идвала, никога не би се стигнало, дори да имаше и най-добри желания.

Стана от бюрото едва късно следобед, за да си направи сандвич. Тогава я видя. Пред входа им — как колебливо стои при своята кола. Беше Шърли, наистина. Шърли по фланелка, джинси и коси, сплетени в познатите плитчици, приличаща по-скоро на приятелка на Мели, отколкото на жена, която е развалила техния годеж и му е разбила сърцето. Явно седеше там отдавна и гледаше към неговия прозорец. Не знаеше дали трябва да й отвори, или не. Струваше му се жестоко, че

идва да се сбогува с него, ако наистина е така. Но след това накрая не преодоля магията, с която все още го привличаше, отиде към вратата и бавно я отвори. Много несигурно се отправи към него нагоре.

— Не знаех дали ще бъдеш тук или не... Искях да ти оставя бележка... — Видя я в ръцете ѝ, но не го интересуваше съдържанието ѝ. — Може би трябваше първо да се обадя, преди да дойда.

— Най-просто би било да го пратиш по пощата. — Не знаеше за какво би могъл да говори още с нея. Вече беше казал всичко. И то му струваше много сълзи.

Погледна зад него в кухнята, като че ли се надяваше, че ще види там децата, но в празната стая беше тихо.

— Как са другите?

Оливър все още с ужас се питаше защо всъщност е дошла. Когато го погледна колебливо в очите, само кимна.

— Добре.

— Все още ми е мъчно за тях, — призна тъжно Шърли с чувство на вина. Та нали за цялото това време не беше спряла при тях, за да им обясни сама. Знаеше, че би било прекалено болезнено.

— И на тях им е мъчно за теб.

— Как е малкият?

— Отлично — засмя се Оли. — Бенджамин отлично се справя с него.

— Къде са другите?

— Заминаха за Деня на благодарността. — За миг имаше лудата идея да я покани вътре, но това доникъде не би довело, може би само към по-голяма болка. Само че накрая все пак отстъпи настрана и я покани с помръдване на раменете да влезе. — Не би ли искала да влезеш за малко?

Тя тръгна след него в кухнята и си казваше колко е добър и колко го обича. Огледа се наоколо и мушна бележката, която носеше в джоба си.

— Кога ще заминеш за Ню Йорк?

Малко се поколеба, като че ли не знаеше какво трябва да му отговори. Разбра колко го е наранила и че с нищо не може да го поправи. А сега ѝ се искаше толкова неща да му обясни. Когато обаче я гледаше така, тя не знаеше, дали изобщо да започва и как. Това беше дълга история.

— Сигурно се радваш. — Мъчеше се да говори с равнодушен глас, но не успяваше. В него бушуваше ярост и тъга, болка и любов, които за сега не можеше да превъзмогне.

— Толкова нови неща се случиха — опита се да обясни тя. През последните няколко седмици преживя истински ад, но не му го каза. Видя в очите му, че вече е късно. Разбра, че е дошла тук само от глупост.

— Не би ли желала чашка кафе? — предложи ѝ Оливър. Едната част от него желаше да си отиде и да го остави отново сам с тъгата му, а другата — мечтаеше да остане. Вовеки веков.

Дълго го наблюдава съсредоточено и въпреки че имаше плитчици като момиченце, очите ѝ излъчваха зрялост. Това бяха очите на жена, която скъпо е заплатила за своите деяния. А след това добави много тихо:

— Оли, няма да отида в Бродуей.

— Как така няма да идеш? — гледаше я облещено Оливър като след удар с тояга по главата. Какво има предвид, по дяволите? Та нали ясно му го каза. И го видя в новините и го прочете във вестниците. Какво се е променило? Кога и защо?

— Няма да тръгна. Оставам тук в своята програма.

— Нима отказаха да развалят договора ти?

— Не, не отказаха, обаче... — Изненадано я чакаше да довърши. — Реших, че няма да бъде правилно, ако приема.

— За твоята артистична кариера? — прошепна почти недоловимо.

— Не, заради нас. Въпреки че за всичко може би е вече късно. Но не би било правилно. Накрая го разбрах. Колко говорих какво означават за мен бракът и семейството, а след това спокойно исках всичко това да захвърля и да изчезна, колкото и да беше болно за теб, мен и децата. Това беше неправилно отношение. Отначало наистина мислех, че това е избор според желанието ми, но бих заплатила прекалено висока цена, ако бих го разменила срещу някого, когото обичам. Въпреки че вероятно няма да те спечеля отново, правилно е, че се отказах. — Горчиво му се усмихна. — Щом го обясних, веднага ми стана по-леко.

Оливър я гледаше смаяно и след това ѝ се усмихна.

— Ония явно са бесни.

— Сигурно — потвърди Шърли с усмивка. — С това явно слагам край на идеята за Бродуей. Но пък за това моята телевизионна компания не може да ме нахвали. — А след това допълни: — Страхувах се да ти се обадя, Оли.

— Защо?

— Защото толкова страдания ти причиних. Та нали в един момент ти казах, че искам в Ню Йорк, а в следващия да се върна като че нищо не се е случило? Това не можех да направя. И точно това ти пиша в тази бележка. Мислех, че би трябвало да го научиш от мен, преди да го прочетеш никъде. Но така или иначе не се надявах, че би искал да говориш с мен. — От израза на лицето ѝ беше ясно, че тя вече не очаква нищо повече, но до смъртта си ще съжالياва за своята грешка. А след това се заглежда из кухнята като че ли даваше подобра възможност на Оли да разбере всичко това. — Как е моят кръщелник? — Морското свинче не се виждаше никъде и Оли ѝ се усмихна, след като почувства как от сърцето му е паднал този тежък камък.

— Това е шумна гадинка и затова го пъгнах в гаража, докато Сам не е тук. И така ми е трудно да заспя, камо ли когато чувам как трополи през нощта.

— Също не спях добре. Хубаво оплетох всичко, Оли, нали? — запита с тих и тъжен глас и Оливър кимна.

— Възможно е, — а след това бавно и се усмихна. — А може би не. В живота има значение това как човек се държи накрая. Всеки понякога бърка. — Все още смутено стояха в кухнята, а в очите им имаше само страх, болка и напрежение. В живота им беше настъпил момент за важно решение. Имаха толкова неща за губене... и толкова много можеха да спечелят в зависимост от това, какво ще напрани той.

— Страшно ми беше тъжно за тебе, Оли. Още много време ще ми липсваш, ако не ми простиш. — Толкова го обичаше, че се реши да се върне и да го помоли за прошка. — Ден след ден исках да ти се обадя... да дойда тук... да ти призная колко съжالياвам... колко луда съм била... и колко съм грешила, когато си мислех, че пиесата на Бродуей за мен означава повече, отколкото ти. Това мое решение беше отвратително. Но накрая ми дойде умът.

— Нямахте нищо лошо в него — защитаваше я Оливър. — Това винаги е било твоя мечта. И имаше право, Шърли, да я постигнеш.

— Но аз мечтаех повече за тебе. Само че не го знаех, преди да те изгубя. А след това вече беше късно. — Прочете това в очите му и сега съжеляваше, че изобщо беше дошла. В този момент Оливър бавно пристъпи към нея с особен израз на лицето.

— Кой ти каза такава неща? — прошепна, докато я притискаше към себе си. — Кой ти каза, че е късно? И кой казва, че си нямала право, ти, а не аз? Повтарях си хиляди пъти, че можех да се върна с тебе в Ню Йорк, че можехме да се настаним в дома в Пърчъс. Нямах ни най-малко право да ти стоя на пътя.

— Имаше... ти трябваше преди всичко да мислиш за децата. А аз мислех само за себе си.

— А какво ще стане сега? — попита я приглушено и я притисна към себе си. Толкова я обичаше. А само така да стои близо до нея му причиняваше мъка.

— Много те обичам, Оливър — прошепна едва чуто и той бавно я целуна. Нищо повече не искаше да слуша, нищо повече не го интересуваше, само за това мечтаеше от момента, в който го напусна.

— Аз също те обичам... сигурно не можеш да си подставиш колко ми беше тъжно за тебе. По едно време си мислех, че ще полудея...

— И аз.

Изведнъж се засмя, а той я хвана и я носеше из дома, докато тя весело се смееше.

— Къде ме носиш? — Изведнъж отново беше щастлива. Та нали беше в прегръдките на любимия мъж. И не му беше противна, напротив, беше също толкова нещастен като нея. Беше се държала като луда, но слава богу, че накрая не замина да играе в Бродуей. — Какво правиш?

Докато я носеше нагоре по стълбите към своята спалня, сериозно ѝ говореше:

— Нося те в своето легло, където ти е мястото... и се надявам, че ще се научиш на добри обноски... славна актрисо... повече никога не измисляй подобни глупости! — мърмореше и докато тя непрекъснато се смееше, я внесе през вратата на спалнята. Шарлот се загледа в очите му, от кои го отново се излъчваше към нея онова познато, прекрасно топло чувство.

— Страшно ми е мъчно, Оли... — Още я държеше, като че ли този път нямаше изобщо намерение да я пусне, но вече ѝ се усмихваше.

— Не е необходимо. Бях също толкова луд, като тебе.

— А сега? — попита го и погледна към него, когато я положи на леглото.

— Струва ми се, че двама такива глупаци напълно се заслужават един друг.

Протегна към него с усмивка ръка и след това заедно преживяха чуден уикенд. Следващите четири дни прекараха главно в леглото. Децата я намериха в кухнята боса, по джинси и с ризата на Оливър, когато Сара ги докара в неделя вечерта вкъщи, преди самата тя да се отправи към летището. Влезе вътре само за малко, за да се сбогува с Оливър и в очите ѝ се появи любопитство, когато видя Шарлот, разрошена, да домакинства из кухнята.

— Това ли е тя? — прошепна Сара с усмивка на Оливър, докато я изпращаше към колата. Оливър с радост би ги представил една на друга, но Сам и Александър вдигаха такъв шум, че човек не можеше да чуе собствените си думи и Шарлот също беше малко смутена, когато Сара я завари боса в кухнята на Оливър.

— Да, тя е.

— Означава ли, че ще се преместиш в Ню Йорк? — разпитваше Сара с леко насмешлив тон, когато се вмъкваше зад волана на своя автомобил, но се радваше заради него. Беше прекарала с децата прекрасен уикенд.

— Не, няма да се местя в Ню Йорк. — Мъчеше се да не проличи на лицето му, че е малко горд. — Тя остава тук.

— Наистина ли? — Това направи впечатление на Сара и Оливър ѝ се усмихна.

— Този път ми се усмихна щастие. — „Поне този път.“

— Хайде де, Оли — противоречеше му Сара с усмивка, защото миналото не причиняваше болка на нито един от тях. — Тя просто е мъдра жена. Радвам се и за двамата, или е още прекалено рано?

— Малко — усмихна се и двамата се разсмяха.

— Тогава много щастие. — Махна му, преди да излезе на заден ход от тяхната алея. Върна се в кухнята, където Аги сред целия хаос им приготвяше шоколад и той все още не вярваше на очите си, че

вижда там Шарлот как прегръща с едната ръка Сам, а с другата държи Алекс и над главите им живо чурулика с Мели.

— Не мога да повярвам в своето щастие — прошепна Шарлот на Оли, когато сядаха край кухненската маса.

— Аз съм щастливият.

— Аз и ти, двамата. — Спомни си за пръстена, който му беше изпратила обратно и й мина през ума какво може да е станало с него. При тази мисъл погледът ѝ се отклони към ръката ѝ. Когато погледна към Оли, видя, че се смее. — Какво е толкова смешно?

— Ти. И за да ти отговоря на въпроса, хвърлих го. — Право да си каже, не му даде сърце да го върне обратно в магазина и го държеше в сейфа във вградения гардероб в своята спалня.

— Как разбра за какво си мисля?

— Защото сега съм по-досетлив, отколкото преди и защото те обичам. — Размениха дълга, колеблива усмивка над главичката на Алекс и Оливър не можеше да повярва в това чудо. Чудото, което му я върна, независимо дали според неговото мнение я заслужава, или не. — Искаш ли веднага да го смениш за обикновен златен? — Искаше да се подсигури, преди тя да размисли още веднъж, преди да дойде някоя друга пиеса или филм, или някой красив изпълнител на главната роля. Не му се искаше всъщност да чака цели четири седмици до Коледа.

Но на неговия въпрос тя без колебание се съгласи. И погледът на нейните очи му каза всичко, което искаше да знае. Беше се върнала, за да остане тук завинаги и за да има и двете, и своя живот край него, и своята артистична кариера, доколкото я интересуваше. А този път знаеха и двамата, че ще постигне това, което е решила. Вече беше избрала. Беше избрала живота с него и с децата.

Но също така имаше своята телевизионна програма. И Еми, и морско свинче, и любим мъж, и три прекрасни деца, а дори, като неразделна част, и внуче. А също така и собствени деца, когато ги поиска. Беше готов да ѝ предложи всичко. Доста беше научил за времето, докато не беше с него.

— Тогава кога? — попита я с жаден поглед и подаде Алекс на Аги, като го взе от скута на Шарлот. Аги бързо го понесе навън и отведе от кухнята и Сам, за да могат Оли и Шърли на спокойствие да решат своето бъдеще.

— Утре? Или следващата седмица? — Шарлот му отговори със смях.

— Не, по-късно. — Намръщи ѝ се, като я притисна към себе си и се наведе да я целуне точно в момента, когато вътре влизаше Бенджамин със скиорската си раница на рамо.

— Извинявай, татко — усмихна се доволен като видя Шарлот. Оливър му направи знак и Бенджамин, като не преставаше да се усмихва, наистина бързо изчезна. Когато Оли отново се наведе, за да целуне Шарлот, двамата се разсмяха.

— Следващия уикенд? — не преставаше да намира към нея с усмивка, но доста неотстъпчиво.

— Утре. — Тихо се засмя, докато определяше датата на тяхната сватба, която заради безразсъдството ѝ едва не се провали.

— Обичам те — прошепна Оливър и чувстваше как нейното сърце бие до неговото и почти толкова силно.

— Аз също те обичам — прошепна в отговор тя и чула, че децата тропат по стълбите нагоре, но като че ли това бе някъде в далечината. Смееха се и си говореха за това, каква добра новина ги чакаше тук, а в края на седмицата всичко вече щеше да бъде във вестниците.

Наистина беше така. Сватбата на Шарлот Симпсън и Оливър Уотсън премина весело и шумно и те заминаха с разрешението на продуцента ѝ за една седмица на Хаваите. Фотографите, както очакваха, ги нападнаха още при връщането им и още на летището заснеха десетки кадри.

Чакаха ги Бенджамин и Алекс. Бенджамин възторжено им се усмихваше, а в прегръдките на баща си спеше здраво и доволно щастливият Алекс.

— Надявам се, че и нашето ще бъде толкова мил — прошепна Шарлот на Оливър, докато вървяха след Бенджамин към гардероба и Оливър с усмивка я прегърна. За това наистина не трябваше да се страхуват. Сега Оливър имаше всичко: живот, какъвто бе желал, и жена, която даваше на живота му смисъл. И знаеше, без никакви съмнения, че е най-щастливият човек на света.

— Готово ли е? — попита Бенджамин, който му помагаше за багажа. Когато бавно излизаха навън към тях притича някаква жена с възбуден вик:

— Не сте ли случайно... не сте ли Шарлот Симпсън?

— Не — поклати Шърли приветливо и с усмивка глава. — Казвам се Уотсън.

— А, така ли? — Жената с извинение се отдалечи. И тримата се разсмяха, а бебето продължаваше да спи. След това Оливър и Шарлот се завърнаха у дома при своите деца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.